BARBARA CARTLAND

Marchizul salvator

Traducerea şi adaptarea în limba română de: NICOLETA NEAGOE

ALCRI

SCapitolul 1

- Asta e tot? întrebă Davita.
- Mă tem că da, domnişoară Kilcraig, îi răspunse avocatul. E nespus de regretabil că tatăl dumneavoastră a fost aşa de extravagant în ultimii ani ai vieţii sale. Din păcate, n-a luat în seamă sfaturile mele sau ale asociaţilor mei, că ar trebui să aibă un trai mai cumpătat.

Davita tăcu, ştiind prea bine cum se comportase tatăl ei. îşi înecase necazul în băutură, surd la sfaturile şi la avertismentele celor din jur.

Nu de puţine ori încercase ea însăşi să stea de vorbă cu el despre situaţia lor financiară, însă răspunsul era invariabil acelaşi: nu trebuia să se amestece. Iar acum. mort fiind, Davita
constata că de ceea ce se temea nu scăpase.

Facturile, datoriile de plătit crescuseră. Erau multe chia

rdinainte de plecarea mamei sale vitrege, iar tatăl ei ştia prea bine că risipeşte banii în mod ridicol, sau că-i dă pe băutură. Dar nici în cele mai cumplite coşmaruri ale ei nu-şi închipuise Davita că va rămâne cu doar două sute de lire sterline şi cu nimic altceva.

Castelul, care aparţinea familiei Kilcraig de mai multe sute de ani fusese ipotecat, iar ceea ce mai rămăsese din mobilă fusese vândut. Obiectele cele mai valoroase, ca picturile sau oglinzile cu rame aurii, fuseseră deja vândute de tatăl ei când se căsătorise cu Katie Kingston. în ultimul an, tatăl ei devenise tot mai iresponsabil. Davita crezuse că o va urî cu toată puterea de care era în stare pe mama ei vitregă, în schimb se trezise înţelegându-i actele.

în urmă cu trei ani, la moartea mamei sale, tatăl ei căzuse pradă deprimării. Singurătatea părându-i-se insuportabilă, plecase mai întâi la Edinburgh, apoi la Londra, încercând să se distreze. Pe atunci, Davita nu avea decât cincisprezce ani.

Davita avusese senzaţia că-i înţelege această dorinţă, tatălui ei lipsindu-i viaţa veselă de la Londra. Când ajunsese baron şi se stabilise în Scoţia, trebuia să „se aşeze la casa lui".

Iubirea pe care i-o purtase mamei sale îl făcuse să suporte mult mai uşor viaţa într-un castel care avea nevoie de serioase reparaţii.

Cumva, părinţii ei reuşiseră să aibă o viaţă plină, pescuind, vânând, uneori mergând chiar la Edinburgh sau la

Londra.Numai ca pe mama ei o îngrijora costul acestor călătorii.

- Nu ne putem permite aşa ceva, Iain, afirmase ea când tatăl ei îi sugerase s-o lase pe Davita în seama senatorilor, pentru a trăi o a doua lună de miere.

- Tinereţea trece repede, îi răspunsese el.

Până la urmă, mama ei renunţa la mustrările de conştiinţă şi se pregătea de plecare. Davitei i se părea că părinţii ei arată, într-adevăr, ca un cuplu îndrăgostit.

Apoi, mama ei murise într-o iarnă friguroasă, când un vânt rece bătea dinspre Marea Nordului.

Tatăl ei fusese aşa de deprimat, încât plecarea lui în sud fusese resimţită de toată lumea ca o uşurare.

- Du-te la Londra, tată, şi viziteaza-ţi prietenii, îl îndemnase Davita. Eu mă voi descurca singură, iar când mă voi face mai mare, te voi însoţi.

Tatăl ei zâmbise.

- Nu prea cred că mă vei putea însoţi, dar mă voi gândi. Până una alta, învaţă! Poţi fi la fel de inteligentă pe cât eşti de frumoasă.

Davita roşise, luând vorbele tatălui său drept un compliment, deşi era pe deplin conştientă că seamănă cu mama ei şi nimeni nu putea tăgădui că lady Kilcraig fusese o femeie foarte frumoasă.

Când privea portretul acesteia agăţat pe perete, deasupra şemineului din salon, se ruga să semene tot mai mult c

uaceasta.

Aveau părul de aceeaşi culoare, roşul intens al primelor frunze de toamnă, exact ca mama ei. Iar ochii ei erau când cenuşii, când verzi.

- Arăţi ca o sirenă, îi spusese cândva tatăl ei.

Fetei îi plăcuse întotdeauna să-l asculte povestindu-i basme şi mituri care circulau printre meşteşugarii scoţieni.

Barzii şi menestrelii povesteau copiilor, în serile lungi de iarnă, legende, superstiţii şi istorioare. Toate acestea făceau parte din copilăria ei, încât la un moment dat nu mai ştia unde se sfârşeşte povestea propriu-zisă şi unde începe să lucreze imaginaţia ei. Mama ei contribuise la dezvoltarea imaginaţiei fiicei sale, întrucât părinţii ei veneau amândoi din insulele vestice, iar bunica ei fusese irlandeză.

- Mama ta a adus spiriduşii cu ea, spunea adesea tatăl ei pe un ton de tachinare, când dispărea ceva în mod misterios, sau când mama ei presimţea că se va petrece ceva ciudat, neobişnuit.

Dar Davita nu reuşise să aline suferinţa tatălui ei, iar acum se considera în parte vinovată pentru faptul că tatăl ei se recăsătorise.

I se păruse de neconceput ca tatăl ei să ia de soţie o fată de la teatrul Gaiety, dar când o văzuse pe Katie Kingston, acesta era numele ei de scenă, o plăcuse imediat. Trecuse astfel peste şocul provocat de gândul că locul mamei sale ar putea fi luat d

ealtcineva, cu atât mai mult cu cât era vorba despre o actriţă.

Era o femeie atrăgătoare, deşi genele rimelate, buzele rujate sau obrajii pudraţi reprezentau ceva surprinzător în Scoţia.

Dar râsul şi vocea ei erau în casa lor aidoma soarelui care străpunge norii. Apoi, cum era de aşteptat, Katie se plictisea.

Davita înţelegea perfect că una era să te căsătoreşti cu un baron în faţa actorilor principali de la teatrul Gaiety, cu totul altceva să ai ca public câţiva meşteşugari şi o fiică vitregă, iar soţul să-şi ocupe tot timpul cu sportul.

- Ce să facem noi astăzi? o întreba ea pe Davita, în timp ce lua micul dejun şi privea pe fereastră câmpiile nesfârşite.

- Ce ai vrea?
- Dacă aş fi acum la Londra, m-aş duce la cumpărături pe strada Bond, m-aş plimba pe strada Regent, apoi aş cina cu un prieten la Romano.

Scoase un oftat uşor, după care zise:

- Iar mai presus de orice, ia şase aş fi în cabină ca să mă machiez pentru spectacol.

Ceva în tonul vocii acesteia o facea pe Davita să ciulească urechile, întrucât întrezărea în spatele acestor vorbe ce însemna tumultul vieţii londoneze.

Katie împlinise treizeci şi şase de ani – încă un motiv pentru
rarp w raccitr\rt«p rat m<ii iiwa ştinco octfipl înrât vcmicp multp

din schimbările care se petrecuseră la Gaiety de-a lungul anilor. – Habar n-ai cum a fost când şeful a instalat curent în teatru

.Ochii lui Katie străluceau.

- Se întâmpla pe doi august 1878, la ora nouă.

Dar nu numai despre teatru îi vorbea, ci şi despre culise, despre figuranţii îmbrăcaţi în haine de muşchetari, ca şi despre puhoiul de admiratori, unul mai aristocrat decât altul.

- Ne aşteptau după spectacol pentru a ne duce la cină. Ne umpleau cabinele cu flori şi ne ofereau daruri costisitoare.
- Cred că era de-a dreptul palpitant! exclamase Davita, cu răsuflarea tăiată.
- Actriţele de la Gaiety erau fără egal. se lăuda Katie. Ziarele spuneau că suntem sufletul oraşului şi chiar aşa era. Nimeni nu facea economie când era vorba despre noi. Fetele de la Gaiety primeau întotdeauna ce era mai bun. Katie îi arătase rochiile purtate pe scenă, unele dintre ele primite în dar de la guvernatorul George Edwardes, când plecase.

Toate fuseseră confecţionate din mătăsuri, pardesiurile erau garnisite cu dantelă veritabilă, iar pălăriile erau decorate cu pene.

- Fetele de la Gaiety sunt faimoase! se lăuda Katie.

Davita începuse să înţeleagă că un bărbat, sărac sau bogat,
care scotea o fată de la Gaiety la cină şi o conducea acasă, era până peste cap de îndrăgostit.

Iar ceea ce nu-i spusese Katie, fusese completat de Hector, valetul tatălui său de ani buni

- Fetele acelea cântă dumnezeieşte. Nu sunt actriţe obişnuite. Te cuceresc imediat. Bărbaţii sunt nebuni după ele, ceea ce nu e deloc surprinzător.

- Sunt chiar aşa de frumoase, Hector? întrebă Davita, curioasă.

- Sunt alese pentru felul cum arată. Unele dintre ele sunt şi talentate.

Davita nu avusese nevoie de prea mult timp ca să înţeleagă că femeile care joacă pe scenă sunt adesea vulgare, în vreme ce fetele de la Gaiety se comportau cu rafinament, ca nişte doamne.

Pe de altă parte, când o compara pe Katie cu mama ei, nu prea o găsea rafinată.

Totuşi, înţelegea prea bine că acea bucurie de viaţă îl atrăsese pe tatăl ei şi-l determinase ca la întoarcerea în Scoţia, să vină neapărat cu ea.

Iar în timp ce Katie se lupta să se adapteze noii ei vieţi – Davita ştia prea bine că la început făcuse eforturi considerabile – Violet, fiica mamei sale vitrege, fusese aceea care acceptase situaţia aşa cum era. Aceasta sosise la ei după o jumătate de an de la căsătoria mamei sale, cu gândul de a rămâne.

Dacă pe mama tinerei o considerase atrăgătoare, în faţa

Violetei rămăsese mută de uimire. Aflase că în fiecare spectacol de la Gaiety apărea

uîntotdeauna opt fete extrem de frumoase, care se mişcau pe scenă îmbrăcate în rochii superbe, şi care nu făceau nimic în mod special. Nu făceau parte din corpul de balet şi nu spuneau nimic. Tot ce conta, era înfăţişarea lor.

Violet era una din aceste fete, iar apariţia ei în Scoţia era aidoma aceleia a unei zeiţe.

Era blondă cu ochi albaştri, exact ca mama ei, trăsăturile feţei erau desăvârşite, iar când zâmbea, aveai senzaţia că Venus din Milo se însufleţise.

- Ei poftim! Nu mi-a venit să-mi cred ochilor când am primit telegrama de la tine! exclamase Katie, strângându-şi fiica în braţe.

-Avem liber două săptămâni înainte de a începe repetiţiile pentru un nou spectacol şi m-am gândit să vin să te văd. L-am adus pe Harry cu mine.

Harry era un actor nespus de chipeş, iar Katie Îl primi cu aceeaşi căldură ca pe fiica ei.

- Cariera lui avansează cu paşi repezi, îi spusese ea Davitei. Vrea să meargă drept la ţintă, nu pe căi ocolite.

Harry făcuse o treabă foarte bună şi devenise actor principal în ultimele spectacole de la Gaiety. Păruse că are mult mai multe de vorbit cu Katie decât cu Violet, astfel încât Davita fusese nevoită să discute cu aceasta din urmă.

- îţi place teatrul? o întrebase ea.

Ochii Violetei se luminaseră

- .îl ador! N-aş părăsi Gaiety nici dacă mi-ar propune un duce să iug cu el. Cu atât mai puţin aş face-o cu un baron.

O cam luase gura pe dinainte, aşa încât se scuzase imediat:

- Presupun că n-ar fi trebuit să spun aşa ceva.
- înţeleg, îi răspunsese Davita, cu un zâmbet în colţul gurii.
- Nu ştiu cum rezistă mama aici! E atâta spaţiu! exclamase fata, privind în jur. Mie mi-ar plăcea să văd case când privesc pe fereastră, iarna, cred că sunteţi cu totul rupţi de lume.

Davita râse.

- Te vei întoarce la Londra înainte de sosirea iernii?
- Sper din tot sufletul.
- Mama ta e foarte fericită cu tata, chiar dacă uneori i se face dor de Londra.
- Nu mă surprinde.

Violet ştia să se facă plăcută, iar Davita o îndrăgi imediat. La drept vorbind, nu exista o diferenţă prea mare de vârstă între ele, întrucât Violet se născuse pe când Katie nu avea decât şaptesprezece ani, şi tocmai împlinise optsprezece. Davita nu prea înţelesese ce se petrecuse cu tatăl ei, primul soţ al lui Katie, care-I numea Lock.

- Era frumos, îşi amintise cândva Katie, cu ochi negri în care parcă ardea o flacără. Scotea pe toata lumea din minţi. Acasă, însă, era extrem de plictisitor. Eram foarte tânără şi foarte

prostuţă, dar Violet are mintea ageră. Se vede cu ochiul liber! Davita nu prea înţelesese tâlcul acestor vorbe. Un lucru îns

ăîi era limpede: domnul Lock o părăsise pe Katie înainte de naşterea Violetei.

Deşi nu-l mai revăzuse, nu murise decât în urmă cu trei ani, eliberând-o astfel pe Katie, care se putuse căsători cu sir Iain Kilcraig.

- Cred că ţi-a fost foarte greu s-o creşti singură pe Violet, zisese Davita cu înţelegere.

- Am fost norocoasă... am avut prieteni de nădejde, îi răspunsese Katie scurt, lăsând lucrurile neduse până la capăt.

Cât timp stătuse în Scoţia, Violet învăţase să pescuiască, învăţase foarte repede cum trebuie să stai la pândă şi se bucurase nespus când pescuise primul ei somon.

Davida o convinsese să se plimbe cu ea pe câmpuri, iar în curând aceasta uitase că e actriţă la Gaiety, bucurându-se pur şi simplu de mişcarea în aerul liber.

Se plimbară chiar şi călare, la fel cum merseră în sat, la cumpărături.

Abia după aceea, Davita îşi dăduse seama că Harry îşi petrecuse tot timpul cu Katie. Tatăl ei era ocupat în perioada aceea, întrucât era sezonul când oile fătau, iar el dorea să fie alături de ciobani. în plus, avusese noroc la pescuit, aşa încât ceasurile libere care-i rămâneau şi le petrecea pe malul apei, cu undiţa în mână. Iar recolta fusese nesperat de bogată.

Dincolo de asta, Davita avea senzaţia că evenimentele petrecute erau inevitabile. Katie nu aştepta decât ivire amomentului potrivit.

La scurt timp după ce Violet şi cu Harry plecaseră, Katie intrase parcă în pământ.

Lăsase un bilet în care mărturisea soţului ei că i se făcuse dor de colegele ei şi că plecase în vizită. Nu i-o spusese în faţă de teama unei scene. Promisese că îi va scrie mai târziu.

Când o făcuse, îşi exprima regretul că nu mai poate părăsi scena. Apăruse şansa de a pleca în America, mai precis i se propusese un rol pe Broadway, iar o asemenea ofertă n-avea cum să fie refuzată.

Hector o informase mai târziu că tot acolo se dusese şi Harry.

- A vorbit foarte mult despre asta, zicând că o asemenea şansă nu apare decât o dată în viaţă, o şansă pe care nu voia s-o rateze.

Probabil aşa vedea lucrurile şi Katie. Davita o înţelesese, nu şi tatăl ei, care la început îşi ieşise din minţi, pentru ca apoi să se apuce de băut ca să uite de suferinţă.

Murise de pneumonie, întrucât căzuse într-un şanţ pe când revenea din sat, unde fusese ca să cumpere whisky.

Fusese aşa de băut, încât rămăsese în şanţ până dimineaţă, când un cioban dăduse peste el şi-l ajutase să ajungă acasă. Din cauza frigului, se procopsise cu pneumonie, iar doctorul se arătase npmiîînrins

Iar acum, Davita constata că rămăsese lefteră, deşi era bucuroasă că măcar îl are pe Hector alături

.Tatăi ei îi lăsase o mică fermă, separată de casă şi de bunurile din aceasta, care mergeau toate la acoperirea datoriilor.

Când aruncase ochii asupra facturilor, tânăra fusese îngrozită de cheltuielile pe care le făcuse cât stătuse la Londra, după moartea mamei sale. Erau facturi pentru şampanie, pentru fiori, pentru rochii, pentru blănuri, pentru umbreluţe de soare. Presupunea că toate fuseseră cumpărate pentru Katie. O altă factură venise din partea

unui bijutier. Chiar şi cele pentru hainele lui păreau astronomice.

Putea înţelege că tatăl ei se închipuia în zilele bune din tinereţe: chipeş, ferchezuit, pus la patru ace...

În plus, avea propria trăsură care-l aştepta când voia să meargă în cele mai bune cluburi. În fiecare seară, cina – nu singur – la cele mai şic localuri din oraş.

Numai că acum Davita era singură şi era înspăimântată la gândul că tot ce o însoţise din copilărie până atunci, nu-i mai aparţinea.

Domnul Stirling dădu glas acestor temeri:

- Ce veţi face, domnişoară Kilcraig? o întrebă el.

Davita ridică neputincioasă din umeri, iar bărbatul constată că era foarte tânără şi foarte frumoasă. I se păru aidoma unei *flori exotice, genul de plantă care nu poate fi transplantată* dintr-un loc în altul, pentru că ar oieri

- .Rude nu aveţi?

Sora tatei, care era mai în vârstă decât el, a murit. Am avuto mătuşă la Edinburgh, dar a murit şi ea de mult, şi nu-mi amintesc să fi întâlnit vreo rudă de-a mamei, deoarece locuiesc foarte departe.

- Le-aţi putea scrie, îi sugeră domnul Stirling.
- Ar ft neplăcut să apelez la ei într-o asemenea situaţie. Dincolo de asta, am senzaţia că nici ei n-o duc prea bine.

Insulele Vestice i se păreau îndepărtate, ca de pe altă lume.

- Nu mai aveţi cum să rămâneţi aici, zise domnul Stirling. Mă tem că va trebui fie să mergeţi la o rudă, fie să găsiţi ceva de lucru.
- Ceva de lucru? Dar nu prea ştiu la ce m-aş pricepe.
- Unul dintre partenerii mei v-ar putea sugera ceva, zise domnul Stirling. Trebuie să existe ceva la Edinburgh, deşi nu ştiu în acest moment despre ce ar putea fi vorba.
- Sunteţi foarte amabil, dar deşi tata a insistat să primesc o educaţie aleasă, nu prea îmi dau seama ce aş putea face pentru bani.

Spunând acestea, schiţă un zâmbet, ca şi cum ar fi vrut să sugereze că greutăţile ei erau lipsite de importanţă.

- Cel mai bun lucru pe care l-aţi putea face, ar fi, desigur, să vă căsătoriţi.
- Ceea ce e extrem de dificil, de vreme ce nimeni nu m-a cerut de soţie.

Măcar acesta nu era un lucru surprinzător, întrucât nu exista tuciuri bărbat prin preajmă, iar \a Edinbutgh nu stătus

eniciodată prea mult. Mai ales după moartea mamei sale, nu luase legătura decât cu foarte puţini prieteni.

- Uitaţi cum vom proceda. Vorbesc cu soţia mea şi cu soţiile partenerilor mei din avocatură. Poate veţi avea grijă de nişte copii, sau ceva de genul ăsta...
- Sunteţi prea amabil, iar eu vă sunt nespus de recunoscătoare.
- Am să vă trimit veşti cât de curând.

Când avocatul plecă, ridicând pălăria în semn de salut, Davita avu o strângere de inimă. îşi închipuia cum arăta soţia acestuia sau soţiile celorlalţi parteneri la care se referise. Era ferm convinsă că acestea o vor dispreţui şi o vor dezaproba, pentru simplul fapt că era tânără. La fel cum îl dezaprobaseră pe tatăl ei că se căsătorise cu o fată de la Gaiety.

Ştia că teatrul, scena erau considerate locuri ale pierzaniei, mai ales în Scoţia. Doamnele din Edinburgh şi-ar duce mâinile la cap numai gândindu-se că ar putea fi asociate cu cineva atât de jos ca o actriţă de la teatrul Gaiety.

- Ce mă fac? Ce mă fac? se tot întreba ea.

Teama de viitor o îndemnă să-l caute pe Hector. Acesta tocmai împacheta hainele tatălui ei.

- A plecat domnul? o întrebă el.

- Da, şi cum ne aşteptam amândoi, veştile pe care ni le-a adus nu sunt deloc bune.

Mă gândeam eu. E un moment îngrozitor

.Davita nu avea niciun secret faţă de Hector, care-i cunoştea prea bine situaţia financiară şi care îi dăduse o mulţime de explicaţii înainte de sosirea domnului Stirling.

- După ce vor fi făcute toate socotelile şi plătite toate datoriile, nu voi mai rămâne decât cu o sută nouăzeci şi şase de lire şi zece şilingi.
- E mai bine decât nimic.
- Da, ştiu, numai că aceştia vor fi repede cheltuiţi, aşa că va trebui neapărat să-mi găsesc ceva de lucru. Dar ce?
- Să lucraţi, domnişoară Davita?

Hector ridică ochii, surprins. Era limpede că un asemenea gând nu-i trecuse prin minte.

- Fie muncesc, fie trăiesc cu aer, ceea ce nu cred că e o soluţie.
- Ce-ar fi ca o vreme să vă lăsaţi în seama mea şi să trăiţi din banii de la micuţa mea fermă? Ceva energie mai am în mine şi...

Davita îl întrerupse imediat:

- Nu fi ridicol, Hector! exclamă ea. E foarte frumos din partea ta, ai o inimă de aur, dar ştii la fel de bine ca şi mine că nu trebuie să mai munceşti. Tata a fost suficient

de înţelept încât să-ţi lase o mică fermă şi câţiva bănuţi, ca să nu mori de foame.

Se opri şi continuă pe un ton mai practic:

- Pe de altă parte, mai avem de lucru la castel, cel puţin câteva săptămâni. Vei mai obţine astfel ceva..

- .Nu-mi trebuie prea multe, domnişoară Davita. Şi oricum, pe câmpuri se găseşte întotdeauna vreun iepure sau vreo potârniche. Va fi astfel hrană pentru doi. Eu unul, nu mănânc prea mult.

- Eşti bunătatea întruchipată, Hector, dar trebuie să fim oameni cu judecată. N-am cum să rămân cu tine toată viaţa, iar la optsprezece ani trebuie să am grijă de mine însămi.

Scoase un oftat uşor.

- Nu că perspectiva de a merge la Edinburgh şi de a locui cu doamna Stirling m-ar ademeni în vreun fel.

- Asta v-a sugerat avocatul?

- Ceva... de genul ăsta.

Expresia întipărită pe chipul bătrânului îi spunea foarte clar că, aşa cum bănuise ea însăşi, doamna Stirling îşi va arăta dezaprobarea faţă de felul în care a murit tatăl ei, dar mai ales faţă de Katie. Parcă o şi auzea spunând:

- Cei care iau masa cu diavolul ar trebui să folosească o lingură lungă.

Era gata să plângă. Avea senzaţia că nu va fi în stare să-i controlez pe copii, dacă se va înhăma la o asemenea sarcină.

- O, Hector! Ce să fac?

Aruncând ochii la ce împacheta, văzu într-un geamantan un portret al lui Katie. Era înrămat cu argint, iar Hector voia probabil să-l acopere cu ceva pentru ca sticla să nu se spargă.

Davita aflase o mulţime de lucruri despre frumuseţile al

ecăror fotografii, umpleau ziarele ilustrate şi geamurile sălilor de spectacol.

Katie se lăsase fotografiată pentru publicitate şi, ca Maude Branscombe, cea mai frumoasă dintre toate, pozase pentru o fotografie cu conţinut religios.

- Arătam grozav, îi spusese ea Davitei. Eram îmbrăcată într-un fel de cămaşă de noapte, părul era căzut pe spate şi. mă agăţam de o cruce.

Imediat după aceea, izbucnise în râs.

- Mă întreb ce ar crede toate acele femei pioase dacă ar afla că au pus pe perete sau între fiele Bibliei o fată de la Gaiety. Poza aceea mi-a adus bani frumoşi. Asta e tot ce contează, conchisese ea, izbucnind iar în râs.

Uitându-se lung la fotografia lui Katie, Davitei îi veni o idee.

La ce bun să fie dispreţuită la Edinburgh?

Dacă voia să muncească, la Londra trebuia să se ducă. Va merge la Violet care, cât stătuse la ei, se arătase foarte prietenoasă. Ba chiar se comportase ca sora pe care n-o avusese niciodată. îşi amintea că aceasta îi spusese:

- Eşti foarte drăguţă, Davita, iar peste vreo doi ani, vei fi de-a dreptul uimitoare. Dacă mi-ai cere sfatul, ţi-aş spune să nu-ţi pierzi vremea în acest loc uitat de lume.

Dar aceasta este casa mea! protestase Davita

.- Aşa o fi, dar nu de la câmpuri vei primi complimente, iar singurele săruturi pe care le vei primi vor fi de la vânt, care oricum îţi va distruge tenul.
Davita râsese atunci, dar după plecarea Violetei, începuse să-i ducă dorul.
Fusese grozav să poată discuta cu cineva cam de aceeaşi vârstă cu ea. Tatăl ei o găsea mai degrabă o mică pacoste, de când se căsătorise cu Katie.
Când nu era beat, se agăţa de ea pentru că nu mai avea pe nimeni.
- De crezi cumva că aş vrea-o înapoi pe femeia aceea, te înşeli amarnic, zisese el furios. Îi voi arăta că mă descurc şi Eră ea. Asta e casa mea şi dacă nu-i place, n-are decât să se arunce în mare, dacă mă întrebi-pe mine.
Furia lăsa însă repede locul autocompătimirii, apoi lacrimilor.
- Mi-e dor de ea, Davita! Eşti o copilă cu suflet de aur, dar un bărbat are nevoie de o femeie, iar ea era aşa de frumoasă! îmi plăcea s-o aud râzând. Tare mult aş fi vrut s-o fi văzut pe scenă. Nu-mi puteam lua ochii de la ea.
Continua aşa ore întregi, până când Davita îi spunea:
- De ce nu te duci la Londra, tată? Te-ai mai înveseli.
Tatăl ei o repezea însă cu şi mai multa furie.
- Crezi că nu m-am gândit la asta? Crezi că n-aş vrea să mă Hnr? Cre?i ră Hnrp«;r să stan airi în lnrnl ăsfa mnf rle lume?

Sigur că Londra m-ar ajuta să uit, dar n-am bani. înţelegi, Davita? Nu am niciun ban pe numele meu

.Davitei îi răsunau şi acum aceste vorbe în urechi. În timp ce Hector acoperea fotografia lui Katie, se decise. – Plec la Londra, Hector! Dacă domnişoara Violet nu mă poate ajuta să găsesc de lucru, mă voi întoarce.

Capitolul 2

Trenul cu care călătorea Davita era inconfortabil, cel puţin în prima parte a călătoriei, întrucât era înţesat de lume. Treptat însă, pe măsură ce opririle în staţii se succedau, vagoanele se goleau, astfel încât Davita se trezi singură. Cu excepţia unei doamne în vârstă, nu mai rămăsase nimeni altcineva în vagonul pe care scria: „Numai pentru doamne.”

Hector fusese cel care insistase să-şi ia bilet la clasa a doua, chiar dacă preţul i se păruse foarte piperat, mai ales având în vedere posibilităţile ei financiare.

- Nu se poate să mergeţi la clasa a treia, cu indivizii care mişună pe acolo! exclamase el indignat

.Deşi ştia că vorbele lui Hector sunt de bun-simţ, acceptase cu mare greutate acceptă să dea atâţia bani din resursele ei şi aşa extrem de reduse.

Când îşi luase rămas-bun de la el, avusese senzaţia nu numai că părăseşte moşiaa, ci şi copilăria. De acum înainte era pe cont propriu, o femeie care va trebui să aibă grijă de ea însăşi, deşi nu prea ştia cum va face.

Se gândi apoi că, dacă lucrurile nu vor merge, se va întoarce la Hector şi va sta la el până când se va simţi suficient de puternică încât s-o ia de la capăt. Chiar dacă locuinţa lui nu avea decât două odăi, ştia că pe Hector nu l-ar deranja dacă ar dormi în camera mai mică.

Va avea grijă de ea aşa cum avusese grija de tatăl ei încă de când era copil, iar mai apoi şi de mama ei. Dar Hector era bătrân, iar ea trebuia să fie înţeleaptă şi să-şi caute propriul loc în lume, cum multe alte femei făcuseră înaintea ei.

în adâncul sufletului era speriată, ba chiar se trezi gândindu-se că ar fi fost mai bine dacă s-ar fi născut băiat, aşa cum îşi dorise mama ei, care voise să-l numească David.

Luase cu ea singurele bunuri pe care le avea, iar acestea umpleau două geamantane.

După moartea mamei sale, îi păstrase lucrurile, modificându-le astfel încât să i se potrivească. Era însă ferm convinsă că erau cu desăvârşire demodate.

Katie îi dăduse câteva rochii de-ale ei.

- Ia-le! Eu nu le mai port şi chiar dacă sunt cam mari pentru
tine, sunt frumoase şi din materiale de calitate.

Davita nu alesese decât două, celelalte părându-i-s

enepotrivite cu tenul şi culoarea părului.

Nu îndrăznise să dea bani pe alte haine, astfel încât ţinuta ei era foarte simplă. Pe măsură ce se apropia de destinaţie, Davita era tot mai speriată.

Nu mai fusese până atunci la Londra, iar din ce vedea şi auzea, ajunsese la concluzia că făcuse o greşeală şi că ar fi fost mai bine dacă s-ar întoarce în Scoţia, în mediul căruia îi aparţinea, chiar dacă acolo s-ar fi simţit foarte singură.

Tatăl ei ridicase în slăvi Londra ca pe un loc rupt din rai, ca pe un paradis al veseliei şi distracţiei, plin de bărbaţi chipeşi şi spilcuiţi şi de femei fermecătoare şi nespus de frumoase.

Dar el era bărbat, iar din ce-i spusese Katie, Davita înţelesese că pentru o femeie fără bani viaţa se putea dovedi o luptă, un drum presărat cu primejdii.

- Mie, mi-a fost foarte greu când am născut-o pe Violet. N-am avut de lucru decât după ce am fost suficient de puternică încât s-o iau de la capăt. Nu mai spun ce consecinţe a avut sarcina asupra chipului meu.

-Dar soţul...

- Parcă nici nu existam pentru el. Era genul de bărbat care nu e făcut pentru căsătorie. Am fost o proastă ascultându-l, dar când eşti îndrăgostită,..

Lua totul în derâdere.

Dar nu-i aşa că nu mă învăţ minte? Am ajuns la treizeci şi

şase ani, lăsându-mi în continuare inima să-mi conducă viaţa. Ş

iunde m-au condus toate astea? în frumoasa Scoţie! Dar nu atât de grozavă pe cât fusese lăudată.

Davita râsese, dar sesizase o notă de disperare în vocea lui Katic, ceea ce o îngrijorase.

Katie plecase în America nu numai cu experienţa scenei, ci *şi* cu Harry.

Mai târziu, Davita înţelesese că mama ei vitregă se îndrăgostise de chipeşul actor, după felul cum îl privea.

în inocenţa ei, crezuse că-l priveşte cu admiraţia pe care ţi-o stârneşte un mare actor, întrucât Violet îl descrisese ca fiind o „stea".

După fuga lui Katie, înţelesese că ochii ei albaştri erau plini de iubire, iar felul în care Harry se uita la ea explica succesul acestuia la matinee.

Dar Katie va cădea ca întotdeauna în picioare. Se întrebă însă cum s-o anunţe ca este văduvă. îşi aminti apoi că mergea la Violet şi că aceasta ştia cu siguranţă unde era mama ei.

Davita se simţi din nou cuprinsă de teamă.

Dacă Violet va refuza s-o primească? Dacă se va înfuria că venise la Londra fără a aştepta răspuns din partea ei?

Davita îi scrisese în urmă cu zece zile, dar nu aşteptase răspunsul, întrucât o auzise spunând:

- Nu suoort să scriu scrisori. La scoală am învătat să citesc.

dar scrisul e o treabă foarte grea, mai ales că nu prea cunosc regulile ortografice

- .Ai grijă să nu te audă directorul făcând o asemenea mărturisire! o avertizase Katie. îi place ca fetele lui să arate ca nişte doamne. Iar doamnele spun întotdeauna:"Mulţumesc" aşa cum se cuvine.
- Nu ştiu ce vrei să spui prin „aşa cum se cuvine", dar eu spun „mulţumesc" printr-un sărut, nu în scris.

Katie râsese.

- E cu totul altceva! Dar dacă o ducesă te invită la supeu, nu prea ai cum să-i trimiţi un sărut ca să-i spui „da".
- Mă descurc eu! îi răspunsese Violet.

Izbucniseră apoi amândouă în râs.

Davita îşi spuse că dacă Violet o va refuza, va trebui să meargă la o firmă care facea angajări pentru munci domestice. O auzise pe mama ei vorbind despre aşa ceva. îi spusese că era locul care mijlocea întâlnirea dintre angajaţi şi angajatori.

- Ce idee ciudată! exclamase atunci Davita, care era mică pe vremea aceea.
- Nu tocmai! De exemplu, dacă ai nevoie de o bucătăreasă, nu prea ai cum să pui un bilet pe uşa de la casă în care să scrii: „Angajez bucătăreasă".

- Dacă o faci, te vei pomeni la uşă cu sute de oameni dornici să obţină postul, zisese Davita râzând.

*Cm*i *re* ar fî înorrmtnr îi rasniinsesp ladv Kilrrfliff ne u

nton cât se poate de serios. Aşa se face că doamnele din înalţii societate merg la o firmă, la o agenţie, când au nevoie de c
bucătăreasă, o menajeră, o guvernantă sau un valet. Iar senatorii stau pe bănci şi speră că va avea cineva nevoie de serviciile lor, că vor fi bine plătiţi şi că vor avea stăpâni de treabă.

Davita îşi amintea perfect că la momentul respectiv totul i se păruse extrem de ciudat, dar acum va trebui să se comporte întocmai, adică să meargă la o agenţie, să se aşeze pe bancă şi să aştepte până când cineva va intra şi va zice:

- Vreau o tânără lipsită de experienţă, iară vreo însuşire anume, dar pe care o voi plăti şi cu care mă voi comporta frumos, dacă va veni să lucreze pentru mine.

„Va trebui să fie o persoană excentrică, neobişnuită", adăugă ea în gând.

În timp ce străbăteau cartierele mărginaşe, fu cuprinsă de panică. Se apropiau de gara Pancras.

Hector fusese acela care, călătorind foarte mult în viaţa lui, îi făcuse călătoria mai plăcută. Îi pusese într-un coşuleţ suficientă mâncare încât să nu flămânzească până când va ajunge la destinaţie. În plus, îi dăduse o sticlă cu ceai rece, care după el era mult mai bun decât apa. O avertizase de la bun început că dacă va încerca

să cumpere mâncare în gări, va avea de-a face cu oameni mojiţi sau necioplţi.

îi dăduse şi un covoraş pe care să-l pună la picioare, în caz

că i se facea frig în timpul nopţii. îi fusese greu să adoarmă din cauza zgomotului şi a trenului care se legăna

.îşi potrivi boneta pe cap, îşi aranja părul, dorind să aibă unde să-şi spele faţa înainte de a merge la Violet. Ştia că după-amiaza era pe sfârşite şi că va fi mai bine dacă va ajunge cât mai repede la destinaţie.
Din fericire, Violet îi dăduse adresa ei de la Londra înainte de a părăsi castelul.

- Dacă am uitat ceva la tine, fii drăguţă şi trimite-mi-l... Mi-am pierdut una dintre broşe în ultimul loc în care am stat, iar gazdele nu mi-au returnat-o.
- Vrei să spui că au păstrat-o?
- Nu m-ar surprinde.
- îţi făgăduiesc că dacă voi găsi ceva, ţi-l voi trimite imediat.

Davita notase adresa Violetei şi chiar dacă nu găsise nimic,
păstrase biletul. Reflectând acum, îşi spuse că toate astea se petrecuseră cu multă vreme în urmă şi era foarte posibil ca Violet să se ft mutat în altă pane. Era

pentru prima dată când un asemenea gând îi venea în minte şi se sperie.
Când trenul opri în staţie, îi fu cu neputinţă să părăsească vagonul. Auzi apoi un hamal strigând la fereastră şi decise ca să-l roage să-i ia bagajele. Zgomotul şi aglomeraţia din staţie aproape o zăpăciră. Din fericire, băiatul care o ajutase cu bagajele o conduse la o trăsură care se deplasa acum pe străzile înţesate de lume ale Londrei.

„Sunt aici! îşi spuse ea. Sunt la Londra, şi te rog, te rog, Doamne, ai grijă de mine!

”De afară, casa nu arăta prea grozav, însă Davita îşi spuse că faptul se datora probabil nefamiliarităţii ei cu arhitectura londoneză.
Îi ceru vizitiului să aştepte, după care urcă două trepte şi lovi cu ciocanul în uşă. Uşa se deschise într-un târziu şi o femeie plăcută la înfăţişare apăru în faţa ei.

- Pot... vorbi cu domnişoara Violet Lock? o întrebă Davita pe un ton şovăielnic.

Femeia zâmbi.

- Presupun că eşti prietena pe care o aşteaptă din Scoţia.

Pe moment, Davita se simţi aşa de uşurată, încât rămase
mută. Adunându-se însă, zise:

- Da, eu sunt... E aici?

- Tocmai a plecat. S-a dus la teatru. Eu sunt doamna Jenkins, iar dumneata eşti – presupun – o nouă chiriaşă.

- V-aş fi foarte recunoscătoare daca aş putea rămâne aici, zise Davita.

Stăpâna casei trecuse deja de ea şi-i strigă vizitiului:
- Du bagajele sus, la etajul al doilea!

Davitei i se păru că bărbatul mormăie, nemulţumit, da rzăbovi să asculte, ci se luă după doamna Jenkins, care urca treptele. •

Treptele erau înguste, iar covorul uzat, însă în clipa aceea nu se putea gândi decât la faptul că Violet o aştepta şi că nu se trezise singură la Londra, neavând unde trage.

Când ajunseră la etajul a doilea, doamna Jerkins deschise o uşă, iar Davita aproape că rămase cu gura căscată: era cea mai micăodaie pe care o văzuse vreodată.

- E cam mică, zise doamna Jenkins ca şi cum i-ar fi citit gândurile, dar e lângă cea a prietenei tale şi m-am gândit că vrei să fii aproape de ea, decât să stai la un alt etaj.

- Da, sigur că da. Foarte frumos din partea dumneavoastră că v-aţi gândit la aşa ceva.

Doamna Jenkins îi zâmbi.

- încerc să ajut, deşi nu prea iau străini care nu mi-ar putea plăti chiria. Am făcut excepţie cu dumneata, pentru că – după felul în care arăţi – vei găsi imediat de lucru la Gaiety.

O măsură din priviri, trecând în revistă părul roşu care se vedea sub bonetă, tenul luminos, ca şi ochii mari speriaţi.

- Eşti drăguţă. Ştii să dansezi?

- Mă tem că nu. Am prea mult trac pentru a urca pe scenă. În plus...

Era gata să spună că mama ei n-ar fi aprobat-o în ruptu

lcapului, dar conchise că ar fi fost o greşeală s-o facă.
Doamna Jenkins râse.

- Orice tânără care are o asemenea şansă n-o ratează pentru nimic în lume.

Davita nu avu timp să-x răspundă, întrucât în clipa aceea intră vizitiul care respira din greu şi care ducea în spate unul din geamantanele ei.
După ce aduse şi al doilea geamantan şi-l plăti, Davita se uită neputincioasă la bagaje. Doamna Jenkins spuse:

- Ar fi mai bine să te schimbi, să te speli şi să-ţi aranjezi hainele în dulap. Apoi, să dai o tură pe la teatru.
- Să mă duc la teatru?
- Da. Billy va închiria o trăsură când eşti gata, iar eu am să-i spun să te lase la uşa din spate. Pe Violet o găseşti în cabină. Spectacolul începe abia peste o oră.

Fiind aşa de fermă, Davita nu îndrăzni s-o contrazică.
Se schimbă cu o rochie care i se păru mai acătării, care fusese a mamei sale. O mai modificase ca să pară mai la modă, copiind modelul uneia dintre rochiile lui Katie.
Când fu gata, Davita arăta foarte drăguţă. Katie îi spusese că la Londra toată lumea purta pălărie seara, în afară de cazul când mergeau la un bal, aşa încât luă şi ea una dintr-o cutie.
Era o pălărie pe care i-o oferise Katie şi pe care nu credea că o va purta vreodată, întrucât era prea şic şi prea decorată pentru

avuţia.

Ezită foarte mult înainte s-o pună, cu atât mai mult când se privi în oglindă. Dacă ar fi apărut aşa la Kirk, oamenii fie ar f

ifost scandalizaţi, fie ar fi râs de ea. Scoase imediat două pene de la pălărie, iar când i se păru că arată cât de cât normal şi că nu era nimic izbitor în înfăţişarea ei, îşi luă geanta şi coborî tulburată scara.

Cu mare greutate reuşi s-o găsească pe doamna Jenkins. Abia când aceasta făcu un zgomot, îşi dădu seama că e la subsol, unde pregătea ceva de mâncare.

- Scuzaţi-mă, vă rog...

Doamna Jenkins se întoarse spre ea.

- A, tu erai, dulceaţă? Ai venit mai repede decât mă aşteptam.
- Cum arăt? E bine aşa? o întrebă fata nesigură.
- Sigur că da. Cam cuminte pentru Gaiety, dar la Londra te vei adapta. Nu-ţi face griji!

Brusc, începu să strige aşa de tare, încât Davita facu un pas înapoi.

- Billy! Unde eşti? Vino încoace! Am nevoie de tine.

Niciun răspuns. Doamna Jenkins vru să strige din nou, însă

în clipa aceea un bărbat scund, cu înfăţişare ciudată, cu braţe prea lungi pentru un trup atât de mic şi cu un

picior care şchiopăta, apăru în bucătărie prin cealaltă uşă din bucătărie.

- Da, ce e?

- Dormeai, nu-i aşa? De câte ori trebuie să-ţi spun că avem treabă.

- Dar munceam, îi răspunse acesta în doi peri.

Du-te şi găseşte o trăsură acestei doamne

.Billy se uită la Davita cu ochi care ei i se părură strălucitori, inteligenţi, ochi care-i dezminţeau înfăţişarea. După aceea, îi zâmbi.

- Bună ziua, domnişoară.

- Spune-i vizitiului s-o ducă la Gaiety, la uşa din spate.

în timp ce Billy trecea pe lângă Davita ca să transmită mesajul, doamna Jenkins strigă:

- Ai grijă să nu-i umfle preţul. Nouă peni drumul, cu tot cu bacşiş treisprezece.

Mulţumesc că mi-aţi spus, zise Davita, coborând treptele după Billy

.Capitolul 3

Teatrul Gaiety era scăldat în lumini. Katie îşi spuse că era primul teatru din Londra care avusese curent electric şi deşi era aşa cum se aşteptase, tot i se părea ameţitor.

Davita se aştepta să vadă tineri spilcuiţi aşteptând la uşă, dar nu văzu decât câteva persoane îmbrăcate ca

vai de ele, aşteptând probabil sosirea actorilor şi a actriţelor.

O mulţime de mesageri purtau coşuri cu flori, iar ea se luă după ei. Interiorul arăta ca biroul de bilete al unei gări. în spatele tejghelei stătea un bărbat în vârstă cu păr grizonant, înconjurat de florile primite de actriţe.

Pe pereţii cămăruţei acestuia erau imagini cu fetele de la Gaietv. precum şi cu actorii şi actritele principale

.în pofida căldurii de afară, înăuntru fusese făcut focul.
Domnul o întrebă politicos:

- Vă pot ajuta cu ceva, domnişoară?
- Pot vorbi cu... domnişoara Violet Lock?
- Vă aşteaptă? o întrebă amabil bărbatul.
- Cred... că da. Ştia că vin la Londra... din Scoţia.

Bărbatul ridică din sprâncene.
Tierney, căci aşa îl chema, fusese căpitan şi ca toţi cei care lucrau la recepţie, era întotdeauna politicos şi nu uita să transmită un mesaj. Ştia aproape instinctiv cine poate intra şi cine nu. Davita nu avea cum să ştie toate acestea, dar pe moment bărbatul nu ştiu cum s-o categorisească.
Nu era cu siguranţa una dintre fetele care încercau să smulgă un autograf de la vreun actor sau actriţă pe care-i admira, la fel cum nu arăta ca o tânără care doreşte să obţină un rol.
Ca şi cum şi-ar fi dat seama de ezitarea lui, Davita spuse:

- Sunt... cumva... rudă cu domnişoara Lock.

Bătrânul Tierney râse.

- Urcaţi atunci şi vedeţi-vă cu ea! o îndemnă el. A treia uşă de la etajul întâi. Dacă nu doreşte să vă primească, vă întoarceţi 1a mine. înţelegeţi... domnişoară?

Apelativul „domnişoară” veni după o uşoară ezitare, ca şi cum ar fi ajuns la concluzia că-l merita pe deplin.

- Mulţumesc foarte mult, zise Davita.

începu apoi sa urce pe o scară de fier, gândindu-se că teatrul

arăta la fel de dezolant şi în această parte ascunsă. O speria şi mai mult, întrucât era un du-te-vino continuu. în timp cemergea, mai mulţi oameni îşi încrucişau drumul cu al ei, majoritatea ducând veşminte dintr-o parte în alta. Când ajunse pe un coridor lung, auzi râsete, iar când o uşă se deschise, văzu mai multe femei pe jumătate dezbrăcate. în dreptul uşii indicate bătu cu putere, întrucât era ferm convinsă că altminteri nimeni nu şi-ar fi dat seama de sosirea ei. Vocile discutau şi mai aprins, aşa încât bătu încă o dată. De data asta, cineva zise:

- Intră!

Davita deschise uşa şi se trezi în faţa mai multor femei, una mai frumoasă dccât alta. Unele stăteau în faţa oglinzilor şi-şi aplicau machiajul, iar altele erau ajutate să se îmbrace în nişte rochii complicate şi foarte strălucitoare. în colţul cel mai îndepărtat, strânsă într-un corest, Davita o recunoscu pe Violet.

Făcu un pas înainte, iar femeia cea mai apropiată de ea îi strigă:

- închide uşa!

Spăşită, Davita se execută, iar în clipa aceea Violet ridică ochii şi o recunoscu.

- Davita! strigă ea.

Căldura din vocea ei o determină pe Davita să alerge spre ea şi să i se arunce în braţe.

Iată-mă! Te aşteptai la vizita mea

- ?Am primit scrisoarea de la tine şi mi-am dat seama că mai devreme sau mai târziu vei veni. Presupun că doamna Jenkins te-a trimis aici.
- Da. Mi-a dat şi o cameră.
- înseamnă că totul e bine.

în timp ce vorbea, întoarse capul spre croitoreasa care-i strângea corsetul.

- Jessie, nu chiar aşa de tarei Nu mai pot respira.
- Nici nu trebuie.
- Dacă leşin pe scenă, vina va fi a ta.

întorcându-se din nou spre Davita, spuse:

- la să ne uităm noi puţin la tine! O, Doamne! Ce n-aş da să am tenul tău. Presupun că îmi vei spune că totul se datorează aerului scoţian. Cam prea mult, dacă mă întrebi pe mine.
- Violet, nu-i aşa că nu te-ai supărat că am venit la tine? Nu aveam unde să mă duc şi trebuia să găsesc ceva de lucru.
- Mi-ai spus în scrisoare că tatăl tău a murit. Nu ţi-a lăsat nimic? Castelul?
- Era... ipotecat, zise Davita cu o voce pierită, stânjenită să vorbească despre chestiuni atât de personale în public. Dar celelalte femei nu-i acordau nici cea mai mică atenţie, ocupate să se machieze sau să-şi încheie nasturii de la rochii.

Decolteurile i se păreau Davitei extrem de îndrăznețe, şi dacă ar fi fost nevoită să poarte o astfel de rochie, nu s-ar fi simţit deloc în largul ei.

Pe mâneci şi pe decolteu fuseseră puşi trandafiri, iar l

apălărie nişte pene magnifice. Davita exclamă:

- Arăţi grozav, Violet! Nu mă miră că oamenii dau buzna la teatru să te vadă.
- Aşteaptă să vezi spectacolul!
- Aş vrea să-l văd. Crezi că mi-ai putea găsi un loc la parter sau undeva unde e mai ieftin?

Violet îi aruncă o privire ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă nu glumeşte, după care spuse:

- Nu voi accepta niciodată aşa ceva. Mai ales că ai venit tocmai din Scoţia să mă vezi!

După câteva clipe de gândire, adăugă:

- Ştiu ce trebuie să fac. Vei sta în lojă, lângă Bertie. Cred că a sosit deja.
- Nu, nu! Te rog să nu te deranjezi, se grăbi să spună Davita. Nu vreau să fiu povară nimănui. Poate e mai bine să te aştept aici până se termină spectacolul.

Violet râse, ca şi cum ar fi auzit o glumă bună.

- Dacă sugerezi cumva că după ce se termină spectacolul merg drept acasă, te înşeli amarnic, domnişoară Neştiutoare.

Se uită la femeia care-i aranja părul.

- Nu-i aşa că nu plecăm acasă după ce se termină spectacolul, Jessie?

- Ar fi bine ca din când în când s-o mai faceţi, zise Jessie în doi peri. Nu de alta, dar aceste nopţi pierdute îşi vor pune pecetea asupra chipului.

Violet izbucni în râs, cum făcea de nenumărate ori în Scoţia

- .îmi rămân puţine nopţi pentru a-mi face somnul de frumuseţe, după cum spui: se întâmplă atunci când nimeni nu mă invită la cină.

Davita îşi dădu seama că fusese o prostie să creadă că va sta împreună cu Violet, că vor merge împreună acasă.

înţelese că Violet avea probabil un admirator care o aştepta la uşă şi care o va duce fie la Romano, fie la Rules. Prin urmare, nu avea niciun rost s-o aştepte.

- îmi pare rău, Violet. N-am vrut să îţi fac probleme venind aici. Plec şi vorbim mâine.

- Nici vorbă de aşa ceva! exclamă Violet.

întoarse faţa când într-o parte când în cealaltă, ca să-şi vadă imaginea în oglindă, după care spuse:

- E bine, Jessie. Fii bună şi du-te să vezi dacă lordul Mundesley e în lojă ca de obicei, şi dacă e, spune-i să vină să schimbe câteva vorbe cu mine.

- Directorului nu îi place ca domnii să vină la cabină în pauze, zise Jessie.

- Ştiu că nu îi place, dar trebuie să i-o prezint pe prietena mea, nu? Du-te, Jessie! Şi grăbeşte-te!

Jessie plecă, iar Davita zise, neliniştită.

- O, Violet, te rog! Mă descurc şi singură. Văd eu spectacolul în altă seară.

- La ce hun să aştepţi? Hai să mă uit puţin la tine. Rochia nu e rea deloc, şi chiar dacă nu e de seară, merge

.Ridicând ochii, adăugă:

- îmi amintesc de pălăria asta. Ce ai făcut cu penele?
- Mama ta a fost foarte drăguţă că mi-a dat-o, însă mi s-a părut prea încărcată pentru mine.
- Trebuia să-ţi lase şi ea ceva, având în vedere felul în care a şters-o. Cred că tatăl tău a fost supărat, nu glumă! Davita trase adânc aer în piept, amintindu-şi supărarea tatălui ei. De fapt, după plecarea lui Katie, îi fusese cu neputinţă să se mai bucure de viaţa.
- Da, a fost foarte afectat, zise ea încet.
- îmi pare rău, spuse Violet nepăsătoare, dar la urma urmei, e genul de femeie care se consolează repede. Am primit o scrisoare de la ea, cred că acum vreo trei luni, şi era bine.
- Pe Broadway? întrebă Davita, curioasă.
- Nu, într-un turneu. Presupun că l-a părăsit pe Harry pentru un alt bărbat.

0 vreme, Davita fu prea şocată ca să dea vreun răspuns.

1 se părea şi aşa suficient de rău că-l părăsise pe tatăl ei ca să plece în America la braţul altui bărbat, dar să-l

părăsească şi pe acesta era de-a dreptul incredibil, de o viclenie fără margini.

îşi spuse însă imediat că nu avea drepul să judece pe nimeni, în plus, era suficient de onestă încât să ştie că Violet are dreptate. Katie n-ar fi fost în stare să rămână multă vreme în Scoţia, mai ales că nu mai erau banii cu ajutorul cărora să-şi cumpere atâtea rochii

- .Vrei să spui că n-ai niciun ban? o întrebă Violet.
- Foarte puţini, răspunse Violet. Avocaţii mi-au propus să-mi caute ceva de lucru la Edinburgh, să am grijă de copii sau ceva similar, dar m-am gândit că aş putea găsi ceva mai bun ia Londra.
- Având în vedere cum arăţi, nu trebuie să stai şi să ai grijă de copii! zise Violet, uşor maliţioasă.

Apoi zâmbi.

- Lasă totul în seama mea, Davita! Voi avea grijă de tine. Deocamdată, distrează-te şi tu puţin. Am petrecut clipe minunate în Scoţia, alături de tine. Voi face în aşa fel încât şi tu să te simţi bine la mine.

în clipa aceea, se auzi o bătaie în uşă, iar un băiat strigă:

- Zece minute, doamnelor!

Violet se ridică de pe scaun.

- Unde e Jessie? întrebă ea.

în timp ce vorbea, femeia despre care întrebase îşi croia drum printre celelalte doamne.

- I-ai transmis mesajul?
- Da, însă va trebui să vă grăbiţi, dacă doriţi să-l vedeţi.
- Ştiu, ştiu. Vino, Davita!

O luă prin cameră, părând o corabie care navighează pe mare, iar Davita o urmă.

Pe scară, era şi mai multă lume decât înăuntru. Unii o primiră pe Violet cu admiraţie, alţii cu ironii

.Când ajunseră la parter, Davita o auzi pe Violet vorbind cu cineva care stătea în faţa uşii. La o primă privire, i se păru elegant, impozant în costumul de gală. Când îl privi însă mai de aproape, observă că era mai în vârstă decât se aşteptase. Avea o mustaţă stufoasă şi răsucită la colţuri, iar chipul împlinit arăta că trecuse binişor de jumătatea vieţii. Totuşi, era vorba de un gentleman, fapt de care puteai să-ţi dai seama auzindu-l vorbind. Spre deosebire de el, vocea Violetei era adesea comună.

- Bună, Bertie!
- Ai trimis după mine, prinţesa mea fermecată! zise lordul Mundesley, iar cuvintele tale sunt porunci pentru mine.
- N-am mult timp la dispoziţie. Vreau să ţi-o prezint pe fiica tatălui meu vitreg. Tocmai a sosit din Scoţia şi

dorește să vadă spectacolul. Crezi că poţi aranja? N-a mai fost la Londra, aşa că te rog să ai grijă de ea... pentru mine. Dar fără şiretlicuri, bine?

- Nu înţeleg la ce te referi, zise Bertie, ofensat în demnitatea lui, o atitudine pe care era clar că o juca.

îşi scoase apoi pălăria şi întinse mâna.

- îmi pare bine de cunoştinţă. Ar fi bine dacă Violet ar face prezentările cum se cuvine.

- Credeam că te vei prezenta singur, Bertie! zise Violet. Ea e Davita Kilcraig. Tatăl ei era baronul cu care mama s-a căsătorit.

- Şi pe care l-a părăsit! adăugă lordul Mundesley.

Da, l-a părăsit, dar e o chestiune care nu te priveşte, ia

rDavita nu are niciun amestec în această poveste.

- Sigur că nu! admise lordul Mundesley.

Nu-i dăduse încă drumul ia mână, ceea ce o făcu să se simtă stânjenită.

Bărbatul tocmai voia să spună ceva când vocea stridentă a băiatului se auzi din nou.

- Trei minute, doamnelor!

Violet scoase un ţipăt scurt.

- Ne vedem după spectacol! zise ea, ridicând fusta şi luând-o la goană pe scări.

- Ar fi mai bine să mergem în faţă, îi propuse lordul Mundesley Davitei.

Deschise o uşă, iar Davita o luă înainte şi se trezi în sală. Zgomotul o lovi aproape ca un val, iar rochiile în culori ale femeilor şi parfumurile acestora o zăpăciră.

- Pe aici! îi indică lordul Mundesley.

Davita urcă vreo două trepte şi se trezi într-o lojă tapiţată în roşu. Lordul Mundesley se aşeză la dreapta ei, astfel încât ea să vadă cât mai bine.

Davita se uita uimită în jur. Fusese de câteva ori la teatrul din Edinburgh, dar nimic nu se compara cu ceea ce vedea acum la Gaiety. Totul strălucea.

WîfironrÎ nil moi vÎtiico i^too fâmai fnmiA/i<<A i-i nfĂf!/i ¿innaiAu. nu uuu r<u.uov, auina ivuiti UUUlUOdC 31 ttUlLlil

bărbaţi distinşi laolaltă. Orchestra, care până atunci cântase în ritmuri uşoare, porn

iîntr-un crescendo care făcu să vibreze întreg teatrul.

Uită totul şi se lăsă prinsă în vraja creată de spectacol. Atât mama ei vitregă, cât şi Violet, îi vorbiseră despre acest spectacol.

Rolul principal ftisese interpretat de Nellie JFarren, una dintre cele mai mari stele de la Gaiety, dar acum părăsise scena, din cauza unor probleme de sănătate.

Puţinele ziare pe care Davita le citise în Scoţia şi care relatau ceea ce se petrecuse la Londra, deplânseseră această tragedie, actriţa fiind una dintre cele mai bune ale teatrului.

Hector, care o văzuse adeseori pe Nellie când era la Londra, cu tatăl lui, o ridicase în slăvi. ■

- Nu renunţa niciodată la nimic fără luptă. Foarte greu vor găsi pe cineva care s-o înlocuiască.

- Mi-ar fi plăcut s-o văd, îi mărturisise Davita.

Acum, însă, vedea spectacolul într-o nouă interpretare. Lottie Collins preluase rolul principal. Frumuseţea decorului şi a membrilor corpului de balet o uluiră pe Davita.

Mai era şi eleganţa Violetei *şi* a celorlalte şapte fete. Când acestea pătrunseră pe scenă, i se părură atât de frumoase, încât crezu că toţi bărbaţii din sală se vor îndrăgosti instantaneu de ele.

O singură dată, cât Violet era pe scenă, Davita aruncă

oprivire lordului Mundesley şi observă, spre marea ei surprindere, ca acesta nu priveşte spre scenă, ci se uită la ea. Ar fi vrut să-i spună că-i place la nebunie spectacolul, dar
ajunse la concluza că era mai bine să tacă. în consecinţă, se mărgini să zâmbească timid.
După aceea, ochii ei reveniră asupra scenei.
Apariţia neaşteptată a lui Fred Leslie, despre care urma să afle că era cel care concepuse spectacolul, o încântă mai mult decât orice altceva.
La capătul mai multor secvenţe de dans şi a unor cuplete comice, pe scenă îşi făcu apariţia Lottie Collins, îmbrăcată într-o roche roşie, cu o pălărie de aceeaşi culoare. Părul blond i se revărsa în cascade pe spate.
Cântă lent, suav, jucându-se cu o batistă din mătase. După o strofa, veni rândul corului să interpreteze aceeaşi bucată. Orchestra îi acompanie cu antren.
Apoi, ţinând o mână în şold, iar cu cealaltă fluturând batista, Lottie păru că îşi ia avânt.
Vocea ei şi cea a corului părură a ajunge la apogeu. întregul teatru vibra. Un dans ţigănesc făcu în aşa fel încât toată lumea să se ridice în picioare, să danseze şi să cânte împreună cu cei de pe scenă.
Bărbaţii, mai ales, se dezlănţuiră, neobosind să strige: „Bravo!”
Era ultimul lucru la care se aştepta Davita. Nicicând nu-i tffrncp nrîn mintp *ro* dea *re>va* c-ar mifpa întom<-»la lo *doia^r* uv\.wv.pui uiiiitb wyu v,viu u iu uiiauipa *i.a* vja.u.lj'.

Abia ia căderea cortinei şi pe măsură ce aplauzele scădeau în intensitate, se uită la bărbatul de lângă ea. Ochii îi erau fixaţi to

tasupra ei şi zâmbea, de parcă s-ar fi mirat de surprinderea ei.

Intuind probabil că aştepta s-o audă vorbind, zise cu şovăială:

- Habar... n-aveam că... există oameni care să danseze astfel.

- Te-a şocat?

-Nu... chiar.

- Eu cred că da, zise el zâmbind. Lottie poate fi copleşitoare când se dezlănţuie.

- Cum... poate face aşa ceva în fiecare seară? întrebă Davita.

Lordul Mundesley izbucni în râs.

- Asta înseamnă să joci. Să mergem după Violet. Putem s-o facem cât e pauză.

O conduse prin mulţimea care se îndrepta în aceeaşi direcţie ca ei. Avură nevoie de timp să urce scările. Până să ajungă, fetele erau deja asaltate de admiratori.

Violet vorbea deja cu doi domni când Davita şi cu lordul Mundesley i se alăturară. Buchetele de flori se înmulţiseră,

fiecare dintre fete arătând şi mai frumoasă printre admiratori.

- Cum ţi-a plăcut spectacolul? o întrebă Violet.

Cum Davita tăcea, lordul Mundesley răspunse în locul ei.

A fost uimită şi puţin şocată.

Şocată? Mda! Presupun că Lottie provocă un asemene

aimpact asupra unei fete venite de la ţară.
- Sigur că da! Ar fi trebuit să îmi dau seama că prietena ta escoţiană, interveni unul dintre domni. Ar fi trebuit să-mi dau seama, după părul ei roşu.
- Nu e vopsită, dacă asta insinuezi, ripostă Violet cu asprime.
- N-aş fi niciodată atât de lipsit de eleganţă încât să sugerez aşa ceva.
-Aş vrea să vorbesc cu domnişoara Violet între patru ochi, zise lordul Mundesley, pe un ton posesiv care-i determină pe ceilalţi domni să se îndepărteze.
- Bertie, ai fost prea autoritar, ceea ce nu-mi place deloc, se plânse Violet.
- Voiam numai să te întreb dacă domnişoara Kilcraig vine la masă cu noi, zise lordul Mundesley. Dacă da, va trebui să-i găsim un partener.
- Nu, nu... vă rog, zise Davita, stânjenită. Aţi fost şi aşa destul de bun primindu-mă în loja dumneavoastră. Imediat după terminarea spectacolului, mă întorc acasă.
- Nu e nevoie, zise lordul Mundesley. De fapt, având în vedere că este prima seară pe care o petreci la Londra, ar fi o mare greşeală să pleci. Nu-i aşa, Violet?
- Sigur că da. Vreau ca Davita să ne însoţească. Rămâne cu mine, nu-i aşa?
- Prea bine, zise lordul Mundesley. Să-l rog pe Tony, sau pe Willie?

Violet îl privi provocator pe sub genele rimelate. – Ce zici de marchiz

?Lordul Mundesley se schimbă la faţă.

- Nu-mi mai pomeni de acel bărbat!
- Din câte am auzit, astăzi calul lui l-a învins pe al tău.
- Să-l ia naiba! E a treia oară când mă învinge. Ceea c< face să-l urăsc şi mai mult.

Era ceva feroce în atitudinea lordului Mundesley, ceva) de sălbatic ca dansurile la care tocmai asistaseră.

Violet râse.

- La ce îţi serveşte să-I urăşti? Pare întotdeauna că sc ce-i mai bun din tine.
- încerci intenţionat să mă faci să-mi pierd cumpăti repezi lordul Mundesley. Ştii prea bine ce sentimente am faţ Vange.

-Pentru numele lui Dumnezeu, scuteşte-mă! zise Violet auzit-o pe Roşie plângând întreaga după-amiază după el.

-Vrei să spui că a părăsit-o?

- A dat-o afară din casa lui din Chelsea cu tot cu baga i-a spus că ar trebui să se considere norocoasă că-i bijuteriile.
- E insuportabil! exclamă lordul Mundesley. Nu-l supor mulţi alţii de aici.

Ca Roşie, de exemplu! zise Violet. Dar vina îi aparţin

întreeime nentru fantul că şi-a
nierdur canul Hună el T-a

m---o---- l----- – —t--* — V* – r^— „ --«v»^«. w. * ------..
de la bun început ce caracter are.
- Şi nu numai tu ai făcut-o, zise lordul Mundesley. Roşieprostuţă, iar într-o bună zi voi avea grija ca Vange să primească exact ceea ce merită. Cine râde la urmă, râde mai bine.
Davita văzu, din expresia întipărită pe chipul Violetei, că aceasta va face o remarcă maliţioasă, dar în clipa aceea se auzi vocea băiatului care anunţa timpul.
- Zece minute, doamnelor!
Femeile ţipară, iar bărbaţii se îndreptară spre uşă. Imediat ce rămaseră singure, fetele începură să-şi schimbe rochiile.
Davita îi zâmbi Violetei şi îl urmă pe lordul Mundesley în lojă. Abia când se instala din nou pe scaun, îndrăzni să spună:
-Vă rog... vreau ca după spectacol să merg direct acasă. Nu vreau să fiu... o pacoste.
- în niciun caz, zise lordul Mundesley, aplecându-se spre ea. Să fiu sincer, îmi place sa te urmăresc cum reacţionezi atunci când vezi pentru prima oară anumite lucruri.
După o scurtă pauză, adăugă:
- Şi sunt o mulţime de alte lucruri pe care aş vrea să le înveţi de la mine.
Ceva în tonul vocii lui o făcu să se simtă stânjenită.

Nu prea ştia de ce, dar presupuse că din cauza experienţei şi a vârstei sale. Nedorind să vorbească despre ea, zise:

- Cine pstp crentlpmannl rarp *v-a* nprăiif nfâf?

- Marchizul de Vange! răspunse lordul Mundesley. Un individ insuportabil. Trebuie neapărat să te fereşti de el

- .Ce-l face aşa de rău?

Lordul Mundesley zâmbi.

- E cel mai potrivit cuvânt pentru a-l descrie. Să fie clat Davita, este personajul negativ într-o intrigă care se ţese sul ochii tăi nevinovaţi. Există şi un erou în povestea asta, dar rolu acesta mi-e rezervat mie, micuţa mea scoţiană. E rolul pe cari doresc să-l joc.

Davita îl privi nevenindu-i să-şi creadă urechilor, crezând ci înţelesese greşit.

Şi felul cum o privea o făcu să se simtă dun nou stânjenită Răsuflă uşurată la ridicarea cortinei

.Capitolul 4

Davita privi în jurul ei, entuziasmată.

- Aşadar, acesta era localul Romano.

Nu era prea departe de teatru. în plus, aşteptările nu-i fuseseră înşelate. Totul arăta aşa cum îi fusese descris de tatăl ei şi de Katie.
încă de la intrare fură întâmpinaţi de un omuleţ, Romano în persoană. Atmosfera din restaurant părea plină de veselie.
Fură conduşi într-o sală cu jaluzele roşii. Majoritatea meselor erau deja pline. Toate femeile erau nespus de frumoase, exact ca Violet.

Decolteurile erau foarte adânci, iar taliile aşa de mici încât un bărbat le putea imediat cuprinde

.Lordul Mundesley lu condus la o masă de patru persoane. Violet şi cu Davita se aşezară una lângă alta, iar bărbaţii în faţa
lor. La unele mese erau inscripţionate numele celor care urmai sa ia loc. Într-un loc, era inscripţionat numele lui Lottie Collins în altul acela al Lindei Verner.

Totul era aşa de strălucitor, încât Davita îşi spuse că pesemne arăta ca un şoricel pe lângă celelalte femei.

Pe de altă parte, se bucura că ajunsese la Romano şi că ni fusese dezamăgită. Oamenii nu încetau să sosească, iar când lordul Mundesley ceru să se aducă mâncare, o sticlă ci şampanie şi gheaţă, cererea îi fu îndeplinită imediat.

Davita privea curioasă în jur, încât dacă nu va mai avea ocazia să revină, măcar să-şi întipărească bine în minte cele văzute.

Cel de-al doilea bărbat era un tânăr blond care în drum spre local i se păruse mai degrabă stupid. Era clar că era amorezat de Violet şi, cum stătea în faţa ei, nu-şi lua ochii de la chipul ei.

Masa de alături rămase goală până când aproape terminară de mâncat. Apoi, în timp ce lordul Mundesley trăgea din trabuc şi bea din coniac, Romano conduse la masa alăturată un bărbat înalt, oacheş.

Cum era singur, se aşeză pe canapea şi privi în jurul lui într-un mod care Davitei i se păru dispreţuitor. Ca şi cum locul nu era suficient de bun pentru el.

Pe de altă parte, era foarte chipeş şi avea un aer autoritar
rn re Arata Hi e lin opnflemiin Hf» seama în timp ce se uita la străin, îşi dădu seama că lordul Mundesley pufni dispreţuitor şi că e încruntat.Până în clipa aceea se comportase foarte frumos, făcându-le să râdă, complimentând-o la nesfârşit pe Violet şi uitându-se la Davita într-un fel care o stingherea.
În clipa următoare, îl auzi pe lordul William spunând:
- Felicitări, Vange! M-am gândit eu că armăsarul tău va câştiga cursa, aşa încât am pariat pe el.
Davita tresări uşor.
Nou-venitul era marchizul de Vange, pe care lordul Mundesley îl ura din toată fiinţa lui şi despre care vorbise urât de câteva ori în timpul cinei.
Ca şi cum marchizul şi-ar fi dat seama cine e la masa alăturată, îi spuse lordului William:
- Nu ştiu dacă ai câştigat prea mult, având în vedere că au mai pariat şi alţii pe el. Era favorit.
Apoi, întorcându-se spre Violet, spuse:
- Bună seara! Mă gândeam, în timpul spectacolului, că nu te-am mai văzut niciodată arătând aşa de bine.
- Mulţumesc, îi răspunse Violet.
Davita o privi surprinsă. Deşi mai devreme îl vorbise de rău pe marchiz, acum îi întinse mâna cu cochetărie şi plecă genele.
Marchizul întoarse apoi capul spre lordul Mundesley şi văzându-i chipul îmbufnat, zise, zâmbind ironic:

Vrei cumva să-mi cer scuze
pentru că te-am învins la curse

?- Ştiu eu cum a fost obţinută această victorie, răspunse lordul, înţepat.

- Sugerezi cumva că eu sau jokeul meu am încălcat regulii Tonul vocii lui era acum sfidător.

De parcă ar fi înţeles că mersese prea departe, lord Mundesley se grăbi să revină.

- Nu, sigur că nu. Am fost pur şi simplu dezamăgit.
- Evident!

Era limpede că înţelege perfect simţămintele lordului faţă < el.

0 remarcă apoi pe Davita, iar aceasta simţi că e examina îndelung şi că marchizul era surprins de îmbrăcămintea ei. Chelnerul care veni îi distrase atenţia, aşa încât începu studieze meniul.

- La naiba! De ce trebuia să stea tocmai lângă noi? zise înc lordul Mundesley.

Dându-şi imediat seama că fusese indiscret, i se adresă pe i ton mieros lordului William.

Davitei, venirea la teatru i se părea fascinantă. Iar acur marchizul care mânca la masa alăturată, nici măcar nu : sinchisea de ei.

Violet tocmai începuse să arate nişte celebrităţi cât încăperea fu traversată de o femeie nespus de frumoasă, ui dintre tinerele pe care Davita le văzuse în cabină, alături c

prietena ei. femeia se opri în xaţa marcniziuui. – Vreau să

vorbesc cu tine. Trebuie să-ţi vorbesc. Marchizul nu se ridică în picioare, ci o privi şi spuse răspic

- aNu avem ce discuta, după cum bine ştii.
- Eu am multe să-ţi spun.

Vorbea ca o isterică, iar Violet se întoarse spre ea şi-i spuse:

- Roşie, te rog, nu fi prostuţă!

Abia acum înţelese Davita că era acea Roşie despre care Violet adusese vorba mai devreme.

Era aşa de frumoasă, încât Davita se întrebă cum de-i rezista marchizul. Dar Roşie o ignoră pe Violet şi spuse:

- Dacă nu mă asculţi, mă omor! Mă auzi? Mă omor... imediat! Poate numai aşa vei regreta.

Când termină de vorbit, izbucni în plâns şi în timp ce se îndepărta, repetă cu inima frântă:

- Mă omor! Mă omor!

Violet sări de pe scaun şi înconjură cu braţul umerii lui Roşie, aruncând în acelaşi timp lordului Mundesley o privire imploratoare, ca şi cum l-ar fi rugat să intervină.

- Nu se cade să faci o scenă aici! zise Violet. Haide, Roşie! E mai bine să mergem acasă.
- Nu... vreau să mă duc acasă, zise fata printre hohote.

Dar cu Violet de o parte şi cu lordul Mundesley de cealaltă, nu putea face altceva decât să se îndrepte spre uşă. Lordul Mundesley aruncă peste umăr:

Porunceşte să mi se aducă
trăsura, Willie

!Lordul William se grăbi să-i împlinească dorinţa, aşa încât

Davita rămase singură şi se întrebă dacă n-ar fi bine să-i urmeze.

Conchise însă că n-ar fi făcut decât să le stea în cale.

Se uita lung după ei, când marchizul remarcă:

- Cred că trebuie să-mi cer scuze.

Davita înţelese că ei îi erau adresate acele vorbe, aşa înc întoarse capul şi-i privi cu ochii ei mari încă uimiţi de scena care asistase.

Ca şi cum i-ar fi înţeles surpriza, marchizul spuse:

- Te asigur că nu e ceva obişnuit în acest restaurai Presupun că vii aici pentru prima dată.

- Da... de-abia am ajuns la Londra... chiar în această seai îşi spuse că soluţia cea mai potrivită era să vorbească pe i ton cât se poate de calm, astfel încât să nu pară supărată d cauza celor petrecute.

- De unde vii? se interesă marchizul.

-Din... Scoţia.

- Atunci, înţeleg de ce ţi se pare totul aşa de ciudat. Te \ obişnui cu timpul.

Vorbea de parcă o asemenea perspectivă nu era tocmai < invidiat, iar Davita, încercând să pară la fel de calmă, zise:

- Am auzit de Romano şi de Gaiety... dar sunt mult mai. palpitante decât mi-am închipuit.

- Fiecare cu părerea lui, zise marchizul, cu cinism. în m(cert, oferă ce e mai bun la Londra în acest moment.

Vorbea ca şi cum în altă parte situaţia ar fi putut fi mai bun reducând astfel teatrul şi restaurantul la un rang inferior. Dav

iîncercă să schimbe subiectul.

- Aţi *avut*... mult succes cu... caii?
- Am avut noroc, răspunse marchizul. Pari interesată de curse.

Davita zâmbi.

- Mă tem că n-am văzut nicio cursă importantă în afara celor care au loc la Edinburgh. Cred că un cal pursânge este cel mai frumos animal de pe lumea asta, adăugă ea, convinsă că el nu e tocmai interesat de un atare subiect.
- Sunt de acord cu tine. După felul cum vorbeşti, presupun că îţi place să călăreşti.
- Ori de câte ori am ocazia. Tata spunea că sunt o bună călăreaţă, dar poate era subiectiv.
- Cine l-ar putea învinovăţi?

în timp ce vorbea, avea senzaţia că o evaluează. Ochii lui păreau că zăbovesc asupra părului ei. Apoi, zise:

- Văd că însoţitorii tăi revin. Tot ce-mi mai rămâne de făcut, este să-ţi urez noapte bună şi să sper că vei fi

suficient de înţeleaptă încât să te întorci în Scoţia în cel mai

scurt timp cu putinţă.

în timp ce vorbea, se ridică. Davita era aşa de surprinsă de cele auzite, încât rămase iară replică.

Marchizul ajunsese deja în celălalt capăt al restaurantului ş

istătea de vorbă cu cineva când Violet şi cu lordul Mundesley aşezată pe scaune.
Davita sesiză că lordul William nu era cu ei şi ca şi cum ar rostit întrebarea cu voce tare, Violet zise:
-Willie o duce acasă pe Roşie.

- Aş fi putut s-o fac eu. De ce n-aţi trimis după mine?
- Se va înţelege de minune cu Willie, zise Violet.
- Nu voiam să te pierdem, micuţa mea scoţiană roşcată, zii lordul Mundesley.

Ceva în tonul vocii lui şi în privirea lui o stânjenea pe Davit dându-i senzaţia că e cumva neloială Violetei.

- întrucât am rămas numai noi trei, continuă 16rdul, voi ave plăcerea să mă aşez între voi. Voi fi mândru nevoie mare, penti că am să fiu spinul dintre aceşti frumoşi trandafiri.

Davita avu din nou senzaţia că participă la o reprezentai teatrală şi că lordul Mundesley exagerează.
Deşi încercă să stea cât mai departe de el, îi fu cu neputinţ:
O dată sau de două ori, ca şi cum ar fi ţinut morţiş să scoai în evidenţă vorbele pe care le rostea, îşi puse mâna p genunchiul ei.
Sosirea lordului William o facu să răsufle uşurată.
Acesta zise, înainte să i se pună vreo întrebare:

- Vreau să beau ceva tare. Violet, m-ai pus într-o situaţi foarte neplăcută.
- Se simte bine?

- Am lăsat-o cu Gladys, care locuieşte în aceeaşi clădiri Mi-a spus că va avea grijă de ea

- .Credeam că Gladys a plecat.
- Tocmai se întorsese, dar presupun că nu va sta mult. Am auzit că Sheffield vrea s-o ia de soţie.

Violet scoase o exclamaţie încântată.

- Vorbeşti serios? O, ce bucuroasă sunt! Ar fi grozav pentru Gladys dacă ar reuşi.
- Nu te bucura dinainte, interveni lordul Mundesley. Tatăl lui îi va tăia banii, dacă se căsătoreşte cu o actriţă.
- Dar e profund nedrept! zise Violet cu patimă. La urma urmei, Belle s-a căsătorit cu contele de Clancarty şi sunt fericiţi împreună.
- După nişte suişuri şi coborâşuri.
- Nicio căsătorie nu e scutită de aşa ceva. Trebuie neapărat să-i găsim lui Roşie un soţ.
- Cu siguranţă, acesta nu va fi Vange, zise lordul William.
- S-a comportat foarte urât, dar nu e aşa mereu?
- Ştiu ce părere ai despre Vange, zise lordul William, dar dacă mă întrebi pe mine, nu ar fi trebuit să se implice

într-o relaţie cu ea. Ştiu că Roşie e frumoasă, dar în trăsură am avut senzaţia că e puţin dusă cu pluta.

- E cam isterică, admise Violet.

Ei bine, nu prea îl văd pe Vange trăind alături de o asemenea femeie. în plus, femeile, oricât de frumoase, nu arat

aniciodată bine când plâng.
- Ai dreptate, zise lordul Mundesley. Mie îmi plac femeilecare râd.
în timp ce vorbea, se întoarse spre Davita:
- Presupun că ai auzit de nenumărate ori că râsul tău < aidoma cântecului păsărilor.
- Nu mi-a mai spus nimeni aşa ceva, zise Davita zâmbind, da mă bucur că râsul meu nu ţi se pare aidoma behăitului une capre sau ţipătului pescăruşilor pe vreme urâtă.
- Totul la tine e răpitor! zise încet lordul Mundesley. Spunând acestea, îşi lipi piciorul de al ei.
Plecară foarte târziu, iar în trăsură lordul Mundesley se aşez; între ele şi-şi puse mâinile peste umerii lor, spre consternare; Davitei.
- Spuneţi-mi, fetelor, cât de mult v-a plăcut această seară ş cât de repede vom repeta isprava.
- Cred că data viitoare va trebui s-o luăm pe Roşie cu noi zise Violet.
Davita era poate o fiinţă foarte sensibilă, dar i se păruse ma devreme, când îşi lua şalul de la garderobă, că Violet îi vorbeşti cu răceală.
- A fost o seară minunată! exclamă Davita.
- Mă bucur că ţi-a plăcut, îi răspunse Violet, dar nu trebuit să crezi tot ce spune lordul Mundesley.

Nu, sigur că nu. Totuşi, a fost foarte politicos

.Violet o privi cu asprime şi zise: – Aşa ai caracteriza comportamentul lui?

Apoi, adăugă:

- Mi-a venit o idee!
- Să auzim! zise lordul Mundesley.
- M-am gândit cum ţi-ai putea lua revanşa asupra marchizului, dacă asta doreşti.
- Să-mi iau revanşa? repetă lordul. Vreau să-l distrug, să-l elimin. Dacă n-aş fi ameninţat cu spânzurătoarea, mi-ar plăcea să-l împuşc.

-Atunci, ascultă-mă bine... începu Violet.

îl trase spre ea şi-i şopti ceva la ureche. Ştiind că nu trebuie să asculte, Davita întoarse capul, adresându-i-se lordului William.

- Sunt atâtea de văzut la Londra, iar eu nu ştiu de unde să încep.
- îmi va face plăcere să-ţi arăt câteva locuri deosebite din Londra.
- Nu asta voiam să spun. Mă gândeam numai că e grozav să te plimbi prin asemenea locuri. Până una alta, va trebui să-mi găsesc ceva de lucru.
- Te gândeşti să păşeşti pe scenă, ca Violet?

Davita clătină din cap.

Mi-am dat seama în această seară că e ceva ce nu voi face niciodată. în primul rând, nu am talent. Apoi, mi-e teamă d

emoarte.
- Trebuie numai să arăţi bine, iar pentru asta nu trebuie săfaci nimic.
- în ruptul capului nu vreau să ajung pe scenă, zise Da[1] cu vehemenţă. Există probabil o mulţime de alte lucruri c pot fi făcute.
- Deunăzi, mama spunea că o lady nu poate alege de între două lucruri: fie să fie guvernantă, fie însoţitoare, 2 lordul William.

Davita se gândi că la fel îi spusese şi domnul Stirling.
- Trebuie să existe şi alte căi, zise ea.
- Presupun că există, dar dacă mă întrebi pe mine, ţi-a mult mai bine dacă George Edwardes ţi-ar găsi un loc în tru

Davita simţi nevoia de a reitera refuzul de a ajunge pe sce dar în clipa aceea lordul Mundesley exclamă:
- Doamne Dumnezeule! Violet, cred că va ieşi ceva din ai Ce idee năstruşnică!
- Păi da! Să reflectezi la ce ţi-am spus.

în timp ce vorbea, trăsura se opri. Ajunseseră la locui doamnei Jenkins.

-Noapte bună, Bertie, îi spuse Violet lordului Mundesley mii de mulţumiri. Ca întotdeauna, ai fost o gazdă perfectă.
- Noapte bună, draga mea. Voi trece mâine pe la ti înainte, voi sta puţin de vorbă cu Boris. Este bărbatul de c avem nevoie într-o asemenea situaţie.

- Sigur. Marchizul n-are cum să refuze invitaţia la una i petrecerile prinţului, zise Violet

.Aşadar, vorbiseră din nou despre marchiz. Davita avea senzaţia că unelteau ceva împotriva lui.

Lordul Mundesley îşi sărută iubita pe holul cufundat în beznă, iar lordul William o sărută pe Davita pe obraz.

- N-ai fost prea cooperantă în această seară, îl auzi Davita spunând. Cinezi mâine cu mine?

- Mă mai gândesc, veni replica Violetei.

Se uita la lordul Mundesley, însă acesta ducea mâna Davitei la buze.

- Noapte bună şi mii de mulţumiri, zise ea. A fost cea mai grozavă seară din viaţa mea.

Nu aşteptă răspuns, întrucât în clipa când îi sărutase mâna, se temuse că va încerca s-o sărute pe obraz, iar ea nu dorea să fie atinsă de el.

După ce urcă scările, întoarse capul şi constată că Violet n-o urmase, ci vorbea cu cei doi bărbaţi.

Vorbea foarte încet şi cu însufleţire, iar amândoi bărbaţii o ascultau cu atenţie.

Deşi nu ştia cu siguranţă, avu din nou senzaţia că vorbeau despre marchiz.

- E ridicol să urăşti pe cineva cu atâta putere.

îşi aminti instantaneu că acesta
o sfătuise să se întoarcă în
Scoţia

.La urma urmei, nu-l privea ce face ea. Totuşi, chiar şi când se întinse în pat, îi fu cu neputinţă să nu se gândească la vorbele
lui..
În faţa ochilor îi apărea chipul marchizului şi cuvintele s; rostite din suflet, cu convingere, de parcă ar fi crezut că ao era cea mai bună soluţie pentru ea.
Imediat, o altă idee îi încolţi în minte. Dacă Ion Mundesley şi cu Violet îl urau atât, însemna că aveau un m< bine întemeiat. Era limpede că Roşie îl iubea, iar el trebuie s făcut ceva pentru a genera o asemenea pasiune.
Gândindu-se mai bine, Davita îşi aminti că o auzise pe Vie spunând că marchizul o dăduse afară cu tot cu bagaje.
Se întrebă care era semnificaţia acestor vorbe, precum şi ce ar fi făcut aşa ceva.
Stătea la el ca oaspete? Dar oare ce o fi vrut să spt marchizul remarcând că Roşie se putea considera norocoasă putea păstra bijuteriile?
Davita îşi amintea că mama ei îi spusese că o lady nu po accepta bijuterii de la un bărbat decât dacă era logodită, cu e urma să-i devină soţie.
Abia acum înţelegea.
Asta trebuia să fie. Marchizul o ceruse probabil de soţie, acum se certaseră, iar logodna fusese rupta.
Din acest motiv spusese Violet că trebuie să-i găsească un: lui Roşie. În plus, lordul Mundesley afirmase cu sarcasm

Vange nu se va căsători în vecii vecilor cu ea.

Tare prostuţă trebuie să fi fost ca să piardă un aseme

rbărbat. Actriţele aveau o reputaţie foarte proastă, aşa încât cu greu puteau pătrunde în aristocraţie.

Era greu, dar nu imposibil. Tatăl ei se căsătorise cu Katie Kingston, iar Belle Bilston, o altă fată de la teatrul Gaiety, se căsătorise cu lordul Dunlo, devenit apoi contele de Clancarty.

Katie îi spusese că locuiau în Scoţia şi că aveau gemeni.

- E ceva ce nu se va întâmpla cu mine şi cu tatăl tău, precizase aceasta izbucnind în râs, aşa încât nu ai de ce să-ţi faci griji în privinţa moştenirii.

Davita o asigurase că nu-i trecuse prin minte aşa ceva. Iar acum, îşi spuse că moştenirea ei ar fi fost şi mai mică dacă ar fi fost nevoită să împartă cele o sută nouăzeci de. lire sterline cu doi fraţi gemeni.

Katie mai pomenise şi numele unei alte fete de la Gaiety, Katie Vaughan, care era cea mai mare stea de la Gaiety, şi care se căsătorise cu onorabilul Arthur Frederick Wellesley, nepotul marelui duce de Wellington.

- Dar căsătoria a sfârşit prost, la tribunal, îi spusese aceasta conspirativ.

- E ceea ce i s-ar fi putut întâmpla tatei, dacă şi-ar fi dorit să se recăsătorească după ce Katie îl părăsise.

înainte de a adormi, auzi din nou vocea marchizului:

întoarce-te în Scoţia

!Capitolul 5

A doua zi dimineaţă, Davita se trezi ia o oră neobişnuit de târzie. Privi neîncrezătoare ceasul de pe noptieră. Era zece fără un sfert.

- Probabil că Violet'mă consideră o leneşă.

Dar reflectând mai bine, trase concluzia că era foarte puţin probabil ca Violet să se fi trezit.

Se spălă cu apă rece pe faţă, scoase o rochie din valiză, se schimbă şi coborî în bucătărie. Doamna Jenkins gătea.

- Bună dimineaţa, doamnă Jenkins, spuse Davita.
- Presupun că vrei să mănânci, zise doamna Jenkins. Chiar dacă ai venit cam devreme, ne descurcăm noi.
- Devreme? exclamă Davita.

Doamna Jenkins râse.

Toţi cei care vin din provincie încep prin a se trezi foart

edevreme, după care intră în obiceiurile teatrului. Prietena ta, Violet, nu va deschide frumoşii ei ochi albaştri înainte de prânz. Şi chiar şi atunci n-o va face decât dacă ia prânzul cu vreun fante.

- Aş vrea să mănânc ceva. Mi-e foame, zise Davita.
- Aşază-te! îţi fac nişte ouă. Găseşti ceai pe plită. Zahărul e în dulap.

Davita luă ibricul şi-şi turnă ceai într-o ceaşcă de porţelan. Licoarea i se păru aşa de tare, încât fu nevoită să adauge apă fierbinte.

Din fericire, găsi tot ce-i trebuia.

întrucât era flămândă cu adevărat şi băuse foarte puţină şampanie în seara anterioară, mânca bine şi-i mulţumi doamnei Jenkins din toată inima.

- N-ai de ce să-mi mulţumeşti, zise gazda, tu plăteşti. Nota de plată va veni la sfârşitul săptămânii.

Văzând ochii temători ai fetei, se grăbi să adauge:

- Nu-ţi face grijă, copilă! Nu cer mai mult decât costă. în plus, te-ai putea trezi într-o bună zi că obţii două sute de lire sterline pe săptămână, ca Lottie Collins.

- Două sute de lire pe săptămână! exclamă Davita. începea să creadă că e o proastă refuzând să urce pe scenă. Dar când îşi aminti rolul lui Lottie, înţelese că lordul Mundesley
avusese dreptate. Fusese şocată!

Chiar dacă juca, avea senzaţia că era o ruşine pentru

ofemeie să pară aşa de abandonată, de incapabilă a-şi stăpâ gesturile.

în adâncul sufletului, îşi dorea să fie ca mama ei, blând delicată, feminină, dar în acelaşi timp inteligentă, capabilă facă orice.

Nici nu trebuia să mai spună că a transforma un căm într-un loc plăcut era o calitate pentru care oricine ar angajat-o.

Răspunsul însă era altul: trebuia să se căsătorească.

Mama ei fusese o soţie desăvârşită, iar domnul Stirlii avusese dreptate când îi spusese că ar trebui să se căsătoreasc

„Poate voi cunoaşte pe cineva aici, la Londra” se gândi ea.

O asemenea perspectivă i se părea foarte puţin probabil chiar dacă n-ar fi putut spune de ce.

Era sigură că dincolo de ceea ce îi spusese Katie desp: partidele reuşite făcute de unele fete de la Gaiety, era sigur < bărbaţii pe care-i văzuse seara trecută nu veniseră pentru a i căsători, ci pentru a se distra.

Femeile erau fascinate, amuzate, distrate de admiratorii 1< care le rezervau mese pe care le inscripţionau numele şi care ofereau flori cu nemiluita, dar căsătoria însemna cu totul şi c totul altceva

.„Dincolo de asta, dacă m-aş căsători în asemeni circumstanţe, m-aş simţi ca un peşte pe uscat”.

Ştia că nu s-ar putea căsători decât cu un bărbat pe care *şi*ubească.

Când lordul Mundesley îşi pusese braţul în jurul umerilor ei, un val de dezgust o cuprinsese, iar când îi sărutase mâna mai că-i venise să-l plesnească.

Gândul la el o făcu să tresară şi să se scuture ca de un coşmar. Spera din tot sufletul să nu-l mai revadă.

„Va trebui să găsesc un birou unde se fac angajări”, îşi spuse
ea.

- Există vreo firmă care mediază angajări? o întrebă ea pe doamna Jenkins.

Doamna Jenkins se întoarse spre ea şi o întrebă:

- La ce îţi trebuie aşa ceva?
- Trebuie să găsesc ceva de lucru, doamnă Jenkins.

-Vrei să spui că nu vei urca pe scenă, ca prietena ta?

Davita clătină din cap.

- Sper că nu veţi refuza să mă mai ţineţi pentru că v-am făcut această mărturisire. Ştiu că nu acceptaţi decât oameni care lucrează la teatru, dar mă simt foarte bine aici.

- Nu te îngrijora. Nu te dau afară. Mi-am dat seama că eşti o lady, chiar dacă nu ştiu numele tatălui tău. Dar ce anume vrei să lucrezi?

- Habar n-am. E... greu. N-am nicio experienţă, iar tot ceea ce am învăţat nu mă ajută prea mult.

I se păru că doamna Jenkins îi aruncă o privire ciudată. – Poate Violet are ceva în minte. Ea chiar ştie cum să aib

ăgrijă de ea.

- E aşa de frumoasă, zise Davita. Cred şi eu că prin roluri frumoase la teatru, chiar dacă nu joaca.

Doamna Jenkins tăcu, după care se întoarse la gătit Davita îşi continuă şirul gândurilor.

- Poate se va căsători...

Se opri, având revelaţia faptului că fusese tare prostuţă. 5 că Violet se va căsători cu lordul Mundesley. Toate gesturil arătau că este un om foarte posesiv. Din ce alt motiv sărutat-o?

- Vedeţi dumneavoastră, doamnă Jenkins, dacă Viok căsătoreşte, va trebui să găsesc pe altcineva cu care să stau

- Ce te face să crezi că se va căsători? o întrerupse doa Jenkins.

- Păi... mă gândeam că s-a logodit în secret, deşi., mi-a mărturisit-o, cu lordul Mundesley.

Doamna Jenkins râse, dar nu era un râs vesel.

- Chiar că nu pricepi nimic, draga mea. Să te aştepţi ca V să devină soţia lordului Mundesley, un om deja căsătorit..

**

*Mai târziu, în timp ce facea cumpărături cu Violet, car comandase o rochie şi o pălărie asortată, Davita îşi spuse că fusese foarte naivă.

Nu-i trecuse niciodată prin minte că lordul Mundesley, şi probabil mulţi alţi bărbaţi dintre cei pe care-i văzuse seara trecută, se distrau fără soţii.

Presupuse că ignoranţa ei se datora faptului că părinţii ei fuseseră întotdeauna fericiţi împreună, netrecându-le prin minte să întoarcă ochii după altcineva.

Prima ei reacţie a fost una de indignare. Cum putea lordul Mundesley s-o sărute astfel pe Violet şi să-i facă fel de fel de complimente, de vreme ce era căsătorit?

Apoi, se simţi pierdută şi ignorantă, fiindu-i şi mai teamă să păşească în această lume sclipitoare. Oare marchizul sau lordul Wiiliam, erau şi ei căsătoriţi?

Dar dacă marchizul ar fi fost căsătorit, n-avea cum să fie logodit cu Roşie. Iar dacă lucrurile stăteau aşa, de ce o invitase în casa lui din Chelsea, ca s-o dea mai apoi afară?

Totul era de neînţeles şi deşi voia să-i pună o mulţime de întrebări Violetei, consideră că n-ar fi fost politicos, iar aceasta s-ar putea supăra pe ea.

Astfel că se concentră asupra rochiei pe care Violet şi-o alegea într-un magazin impunător de pe strada Regent.

Iar după ce Violet găsi în sfârşit, rochia pe care o căuta, ceru

să i se facă unele modificări, insistând ca rochiei să i se adauge mai multă dantelă şi panglici

.Abia la sfârşit îndrăzni Davita s-o întrebe:

- Ce vom face acum?

- Mergem să bem ceai la Gunters, în piaţa Berkeley, i răspunse Violet. Vom avea astfel timp să vorbim despre tine.

Vorbea pe un ton misterios, ceea ce o facu pe Davita s-< privească temătoare, dar nu spuse nimic.

- Rochia va fi gata mâine după-amiază, doamnă, îi fagădu croitoreasa. E un privilegiu să vă îmbrăcăm, domnişoară Lock.

- Mulţumesc, îi răspunse aceasta.

- Am fost la Gaiety zilele trecute, pentru a cincea oară Arătaţi splendid!

- Mulţumesc.
- Să trimit rochia la aceeaşi adresă? întrebă croitoreasa.
- Da, te rog.
- Iar nota de plată lordului Mundesley?

Violet încuviinţă.

în timp ce se îndepărtau, Davita avea senzaţia că fusese loviţi de cineva în moalele capului.

Persoana care plătea rochia era lordul Mundesley, un bărbai căsătorit. Nota de plată era cu siguranţă astronomică.

iată un fapt care ar fi şocat-o pe mama ei, iar Davita nu ştii dacă să-i spună Violetei ce crede cu adevărat, sau să tacă

.îşi aminti instantaneu de notele de plată colectate de tatăl ei, pe care le descoperise după moartea acestuia.

Sigur că rochiile şi o mulţime de alte lucruri pe care lecomandase erau pentru Katie, cu care se căsătorise, ceea ce schimba datele problemei.

Totuşi, nu se cuvenea ca un bărbat să îi ia haine unei femei înainte ca aceasta să-i devină soţie.

„Aş vrea să-mi explice şi mie cineva”, îşi spuse ea, nefericită.

Conchise apoi că toate acestea erau chestiuni care n-o priveau, atâta timp cât se comporta cum se cuvine.

Chiar dacă era devreme, terasa era plină de consumatori. Violet comandă două îngheţate cu căpşuni, iar Davita înţelese imediat de ce. Ţi se topeau în gură de bune ce erau.

- Mă gândeam eu că-ţi va plăcea. Să discutăm acum despre tine. Vreau să mă odihnesc puţin înainte de a merge la teatru, şi dacă începem să vorbim, nu voi mai avea ocazia s-o fac.
- Despre ce vrei să-mi vorbeşti?
- Despre tine. Mi-ai spus că ai venit să cauţi ceva de lucru, şi vreau să ştiu ce ţi-a lăsat tatăl tău.
- Ca să fiu exactă, mi-a lăsat o sută nouăzeci şi nouă de lire şi zece şilingi. Din care mi-am plătit drumul la Londra, aşa încât banii aceştia sunt pe sfârşite.
- îi ai la tine?

- Chiar aşa de proastă nu sunt. Majoritatea sunt depozitaţi la bancă. Am un cec pe numele meu.
- E bine că ai cec, dar în cont ţi-a rămas foarte puţin.

- E ceea ce mă îngrijorează. înţelegi, nu-i aşa, de ce trebuie să găsesc repede ceva de lucru

- .Nu mă surprinde situaţia în care ai ajuns, zise Violet. Ma a fost întotdeauna o persoană extravagantă. Presupun că l-a pe tatăl tău de toţi banii pe care-i avea, după care a şters-o.
- Ce te face să crezi asta?

Avea senzaţia îngrozitoare că aceasta îi va răspunse:[1]Peri că aşa face mereu." în schimb, Violet spuse, după o tac stânjenitoare:

- Ştiam că tatăl tău nu e bogat.

Davita mai luă o linguriţă de îngheţată, apoi spuse încet:
-A trebuit să vând totul. Singurele mele bunuri sunt în c două valize cu care am venit.

- Nu cred că ai cine ştie ce, având în vedere toaletele cu c te-ai îmbrăcat până acum.

Davita roşi.
Nu avea cum să-i explice că rochia pe care o purta fuses mamei sale. Ştia prea bine cât de demodată i se pă: vestimentaţia ei în comparaţie cu rochiile croite după ulti modă pe care Violet şi le permitea pe cheltuiala lordu Mundesley.

Dacă mă întrebi pe mine, ai fost nespus de cutezăto; plecând cu gândul că vei găsi ceva de lucru. Eşti prea tânără, plus, să faci o muncă obişnuită înseamnă să-ţi alte

rilUIIlUMHCa.

Davita o privi surprinsă, iar Violet spuse, iritată: – Davita, nu mai face pe prostuţa! Ştii la fel de bine camine că părul tău roşcat şi faţa inocentă îi face pe bărbaţi să se topească după tine şi să-ţi cadă la picioare.

- Nu cred că e adevărat.
- E neplăcut de adevărat, din punctul meu de vedere, îi răspunse Violet cu sarcasm, dar să lăsăm asta. Tot ce vreau, e să-ţi creez şi ţie o stare, fie prin căsătorie, ceea ce e greu, fie cu bani, ceea ce e mult mai uşor.
- Ce înţelegi prin... uşor?
- Deocamdată, nu vreau să-ţi spun mai mult, dar vreau să-mi fagăduieşti că vei avea încredere în mine şi că mă vei lăsa să am grijă de tine.

Se opri, iar după câteva clipe reluă:

- Ştii prea bine cât de mult ţin la tine. Şi cum nu ai pe nimeni altcineva care să aibă grijă de tine, trebuie să mă ocup eu. E de datoria mea să nu te văd ajungând ca Roşie.

Davita se încordă.

- Sper să nu mă comport niciodată aşa. Mi-a părut foarte rău pentru ea.

Ea e singura vinovată pentru ce i s-a întâmplat. Se plânge întruna şi e foarte posesivă.

Orice bărbat se plictiseşte de o asemenea femeie, odată ce se obişnuieşte cu mutrişoara ei. Tu eşti diferită. Aerul tău de primăvară îi va fermeca pe porumbeii cei bătrâni. Trebuie să am grijă să nu se numere şi al me

uprintre ei.

— Nu... înţeleg

- .Cu atât mai bine. Tot ce trebuie să faci, este să-mi promit că fie ce-o fi, vei face exact aşa cum îţi spun şi nu vei spune îi faţa celorlalţi nimic altceva decât ceea ce doresc eu să spui. Clar

- Da... sigur că da... îţi sunt foarte recunoscătoare. Numa că... nu înţeleg.

- Nici nu trebuie.

Ridică mâna să-l cheme pe chelner.

- Să mergem! Dacă nu mă odihnesc puţin, voi arăţi îngrozitor, iar noi vom merge la o petrecere.

- La o petrecere?

- Da. Una pe cinste, dată de un prieten de-al meu. Îţi vi plăcea. Ai o rochie de seară cât de cât decentă?

- Habar n-am ce părere vei avea despre ea.
- De ce?

-Păi... e albă.

-Albă?

- E rochia de mireasă a mamei mele. A modificat-o şi o purta uneori la ocazii mai speciale.

Păi... e exact ce-ţi trebuie. O rochie de mireasă! Ce poate fi mai nimerit

?în drum spre casă, Davita avea o mulţime de întrebări să-i pună Violetei, însă ştia prea bine că aceasta nu-i va răspunde la ele.

Pe de altă parte, era mişcată de faptul că Violet îşi făcea griji pentru ea.

înţelegea că e cumva o povară pentru ea, ceea ce însemna că va trebui să-şi găsească repede ceva de lucru, aşa încât să n-o deranjeze prea mult.

Un singur lucru îşi pusese în minte: să n-o critice prea mult pe Violet sau pe prietenii acesteia.

Nu era treaba ei că Violet voia să fie prietena unui bărbat căsătorit. Cu atât mai puţin n-o privea faptul că aceştia îl urau pe marchiz şi complotau împotriva lui.

Gândindu-se la seara trecută, îşi spuse că spectacolul îi oferise clipe de neuitat. Actriţele frumoase, strălucirea

fetelor ca Violet, râsetele provocate de Fred Lacey, totul părea desprins dintr-un vis.

- O, Doamne! Ce obosită sunt! zise Violet, întrerupându-i şirul gândurilor. Nopţile nedormite! Slavă Cerului că mai pot dormi două ore înainte de a merge la teatru.

- Trebuie să vin cu tine?

- Sigur că da. Poţi sta în cabină sau în lojă, cu Bertie.

Cum Violet facu o scurtă pauză, Davita se grăbi s-o liniştească:

- Voi sta în cabină. La urma urmei, am văzut spectacolu laseară.

I se păru că Violet răsuflă uşurată, iar când vorbi din nou, t numai zâmbete:

- Eşti o fată înţeleaptă, Davita. Problema este că eşti numai frumoasă, ci şi proaspătă. Visul oricărui bărbat.

Davita o privi surprinsă, neînţelegând ce vrea să spună, îr cum voia să-i fie pe plac, zise:

- îţi sunt nespus de recunoscătoare pentru bunătatea Dacă nu m-ai fi primit aseară, nu ştiu ce aş fi făcut.

- Lasă totul în seama mea.Ţi-am spus că voi avea grijă « tine.

Trăsura opri, iar Violet îl plăti pe vizitiu. Billy le deschise u şi zise, zâmbitor:

- Sunt nişte flori sus. Nici nu trebuie să mai întrebaţi cii le-a trimis.

- Parcă ţi-am spus să nu mai citeşti cărţile de vizită ca însoţesc florile, ripostă Violet cu asprime.

- O, dar nici n-a trebuit s>o fac, de vreme ce au fost aduse < o anumită persoană.

Violet înălţă capul şi urcă treptele, ignorându-l.

Davita o urmă, iar când prietena ei deschise uşa, o priveliş încântătoare o lăsă mută. Un coş cu orhidee roşii stătea înt

Mcolţ.

- N-am mai văzut niciodată ceva atât de exotic. – Mai existau şi alte aranjamente florale, iar luxul din încăpecontrasta violent cu aspectul sărăcăcios al imobilului. Peste tot prin odaie erau fotografii, în mare parte cu Violet, dar şi cu alte actriţe, precum şi cu vreo doi-trei bărbaţi.

Toate erau semnate, iar Davita îşi spuse că ar dori să le vadă mai pe îndelete, când va avea răgazul necesar.

- Desfa-mi rochia, zise repede Violet. Cu cât intru mai repede în aşternuturi, cu atât mai bine. O, am uitat să-i spun lui Billy să bată la uşă la cinci şi jumătate. îi spui tu?

- Sigur că da, răspunse Davita în timp desfăcea rochia prietenei sale.

Davita trase perdelele, iar până ieşi, Violet adormise deja. Când deschise uşa de la propriul dormitor, avu un şoc. Un coş la fel de mare ca cel primit de Violet îi luă ochii. Singura diferenţă era că nu era plin cu orhidee, ci cu trandafiri albi şi cu liliac.

Privea uimită, spunându-şi că trebuie să fie o greşeală. Văzu însă cartea de vizită ataşată, iar când o citi, totul deveni clar:

Unei fete de ispravă de la un mare admirator,
Mundesley

Davita trase adânc aer în piept.

Violet s-ar supăra la culme, dacă ar şti că lordul Mundesley

cheltuieşte atâţia bani pentru ea şi-i acordă atâta atenţie. Se uită încă o dată la cartea de vizită şi se întrebă cum a

rputea trimite florile înapoi, fără ca Violet să afle.

„Va trebui să-i mulţumesc”, îşi spuse ea, dorind ca şi în se; trecută, să nu mai fie nevoită sâ-l revadă.

Brusc, îşi aduse aminte de mesajul Violetei şi se grăbi s găsească pe Billy

.Capitolul 6

Când ajunse în josul scărilor, observă că acesta vorbea cu cineva la uşa din faţă. Pe măsură ce se apropia, văzu că era un servitor în livrea.

Billy se întoarse spre ea.

-Aici eraţi! Tocmai voiam să vin după dumneavoastră.

- Şi eu te căutam, zise Davita. Domnişoara Lock mi-a spus că trebuie s-o trezeşti la cinci şi jumătate.
- Nu voi uita. E aici cineva care vrea să vă vorbească.
- Să-mi vorbească?

Servitorul plecase deja şi ajunsese în stradă, unde era oprită o trăsură.

- Cine e?

- Tot ce mi-a spus, este că un domn vrea să vă vorbească.
Davita stătu în cumpănă

.Nu existau decât doi gentlemeni care o cunoşteau, iar da era lordul Mundesley, nu dorea să aibă de-a face cu el. Totuşi, era nepoliticos să refuze. Şi oricum, trebuia s mulţumească pentru flori şi să-l roage să nu-i mai trimită alte]

Billy îi deschise uşa. Un valet deschisese portiera de trăsură. Aşa cum se temea, înăuntru era lordul Mundesley. Se aplecă în faţă şi întinse mâna.

- Urcă, Davita! Vreau să-ţi vorbesc.
- Tocmai mă pregăteam... să mă odihnesc.
- Nu te ţin mult.

Neştiind ce ar putea face, Davita urcă în trăsură, care se pu imediat în mişcare.

- Unde mă duceţi? Trebuie să mă întorc.
- Ne îndepărtăm puţin ca să stăm de vorbă liniştiţi, fără a observaţi, îi răspunse lordul Mundesley.

De fapt, voia să spună că nu voia să fie văzuţi de către Viol<

Era îmbrăcat foarte elegant, la cravată avea un ac cu per] arătând cu adevărat impunător. Felul cum o privea o stânjene

- Trebuie să vă mulţumesc. A fost foarte frumos... că mi-s trimis acele flori frumoase. Pe de altă parte, vreau să vă rog nu-mi mai trimiteţi.

Credea că o va întreaba de ce, dar el zise:

Te temi că Violet va fi geloasă? Există ceva despre cadoresc

să discutăm.
Caii se opriră, aşa încât Davita îl putu întreba cu mai mxcalm:

- Despre ce voiaţi să discutaţi cu mine?
- Răspunsul e foarte simplu: despre tine şi despre mine.

Cum Davita îl privi surprinsă, lordul Mundesley zise:

- Cred că ţi-ai dat seama, micuţa mea scoţiană, că m-ai prins în mreje încă din clipa când te-am văzut şi vreau să-ţi fac o propunere.

-O... propunere?

- Violet mi-a spus că ai venit la Londra să cauţi de lucru. Deşi aş putea aranja cu uşurinţă cu George Edwardes să-ţi găsească un loc la Gaiety, nu cred că eşti potrivită pentru viaţa pe scenă.

Davita scoase un uşor oftat de uşurare, gândindu-se că temerile ei fuseseră inutile şi că lordul Mundesley încerca de fapt s-o ajute într-un mod cât se poate de practic.

- Mă bucur că aţi spus-o şi dumneavoastră, întrucât nu numai că aş fi o adevărată catastrofă, dar nu e genul de viaţă pe care mi-l doresc. în plus, sunt sigură că mama n-ar fi de acord.
- Mama ta e moartă, aşa încât, fie că ar fi de acord, fie că nu, ce mai contează?

Davita era uimită. Nu înţelegea de ce afirma aşa ceva.

- Pe de altă parte, continuă lordul Mundesley, mama ta nu şi-ar dori să ai o viaţă plină de greutăţi şi de

privaţiuni, având în vedere că frumuseţea ta te îndreptăţeşte la o viaţă de huzur.

Ceea ce îţi sugerez, este să mă laşi să am grijă de tine. Vei vedea că sunt un bărbat foarte bun şi foarte generos. Cred că am pute

afi foarte fericiţi împreună.

Davita lacu ochii mari. Cu vocea pierdută, bâigui:

- Ce... vreţi să spuneţi?

- Vreau să spun, draga mea, că îţi voi oferi o căsuţî confortabilă în Chelsea, rochii frumoase cu duiumul şi c mulţime de alte lucruri care să te facă fericită.

Câteva clipe, Davita aproape nu respiră, aşa de şocată şi de îngrozită era de propunerea lordului.

Când să vorbească, lordul Mundesley încercă s-c îmbrăţişeze.

Atingerea lui o facu să dea din mâini şi să strige:

- Nu! Nu! Cum vă trece prin minte ceva... atât de greşit, de viclean? Sunteţi căsătorit, iar ceea ce îmi sugeraţi este... un păcat împotriva soţiei dumneavoastră... şi a lui Dumnezeu.

Vorbi cu atâta vehemenţă, încât de data asta lordul Mundesley fu cel surprins.

- Ascultă-mă bine, Davita, începu el.

Dar ea îl întrerupse, ţipând:

- Nu voi asculta. Daţi-mi drumul! Nu vreau să... mai ascult.

Se eliberă de el, deschise portiera cupeului şi năvăli pe stradă. Era aşa de furioasă încât nu sesiză că lordul Mundesley nu facu niciun efort s-o oprească

.Trecu pe lângă Bill aproape iară să-l vadă şi nu se opri decât în camera ei.

- Cum îndrăzneşte? Cum să sugereze aşa ceva?îşi scoase boneta şi-şi îngropa capul în pernă.

Aşadar, astfel se comportau bărbaţii la Londra! înţelegea acum care era adevărata semnificaţie a vorbelor lordului Mundesley, precum şi ceea ce i se întâmplase lui Roşie.

De unde să ştie, cum să-şi dea seama că Roşie fusese amanta marchizului şi că acesta o dăduse afară cu tot cu bagaje nu pentru că rupseseră logodna, ci pentru că era o femeie de care nu mai avea trebuinţă?

Era aşa de şocant şi de degradant, încât Davita avea senzaţia că nu mai avusese niciodată de-a face cu ceva atât de diabolic.

Ştia că existau femei care, după cum spunea Biblia, „preacurvesc", şi cu care nicio persoană respectabilă nu vorbea.

O fată din sat fugise cu un cimpoier căsătorit.

Davita îi auzise pe servitori vorbind despre ea, iar când o întrebase pe mama ei ce se întâmplase, aceasta îi explicase că fata pierduse iubirea şi respectul părinţilor săi şi a oricui altcuiva.

- Dar de ce a făcut-o, mamă?
- Pentru că a căzut pradă ispitei, îi răspunsese mama ei.
- Nu înţeleg de ce şi-a dorit să fie alături de un bărbat care n-o putea lua de soţie.

- Se mai întâmplă, draga mea, dar deocamdată nu vreau să discutăm despre asta.

Numai că servitorii vorbeau atâta despre Jeannie, încât Davita nu prea avea cum să uite

- .Ştiam eu că nu se va alege nimic de ea, îi auzea spunându-şi unul altuia. Şi-a distrus viaţa în clipa când a avut încredere într-un bărbat care s-a descotorosit de ea în clipa când n-a mai avut nevoie de ea.

Peste doi ani, aflase că Jeannie născuse un copil şi fiind părăsită de cimpoier, se înecase cu tot cu copil în apele unui râu.

în ziua aceea, îi spusese mamei sale:

- Cum de s-a întâmplat ceva atât de îngrozitor? De ce nu s-a întors acasă?
- Dacă ar fi venit, n-ar fi primit-o, îi răspunsese mama ei.
- Adică, părinţii ei ar fi lăsat-o să moară de foame?
- E ceva de care eu n-aş fi fost în stare, recunoscuse mama ei, însă îi cunosc pe părinţii lui Jeannie. Sunt oameni cât se poate de respectabili. N-au iertat-o niciodată că i-a făcut de ruşine.

Davita încercase să înţeleagă. Pe de altă parte, Jeannie era aşa de tânără şi de frumoasă, încât i se părea îngrozitor că nimănui nu-i păsase de ea.

Se gândi îngrozită că şi ei i s-ar putea întâmpla acelaşi lucru.

Cum era cu putinţă ca un gentleman ca lordul Mundesley s

ăineinitA'7ii *nn* i.or **NIOFI A /»/IEI** î« rKalcai eî /»kiic Anr-ri *nvran* ***IIIOMUV,£A~ V.A I-OI \J IAOA. III V>IICISCA, AI — NUAI UAV.A AVEA***

soţie – ea, Davita, să trăiască cu el?

Era un gen de degradare la care nu se gândise niciodată. Ştia că părinţii ei ar fi extrem de şocaţi dacă ar şti

.Nutrea convingerea că tatăl ei, dacă ar mai fi trăit, i-ar fi tras câţiva pumni lordului Mundesley, pentru că o insultase.

Se încordă când îşi aminti felul cum lordul Mundesley îi vorbise Violetei şi cum o sărutase când se despărţiseră.

Oare Violet îi era deja amantă?

Răspunsul nu putea fi decât negativ, îşi spuse ea, ca să se liniştească.

Dacă i-ar fi fost deja amantă, Violet n-ar mai locui aici, ci în Chelsea. Chiar dacă îi făcuse o asemenea propunere, Violet îl refuzase.

Violet era o fată de treabă. Cu siguranţă, nu s-ar fi gândit la ceva atât de rău şi de viclean.

Cum era cu putinţă ca lordul Mundesley să-i propună aşa ceva, având în vedere că nu se cunoşteau decât de câteva zile?

îi era cu neputinţă să înţeleagă. Singurul lucru la care se gândea era că Violet, dorind să fie bună cu ea, îi zugrăvise o imagine atât de sumbră a unui viitor fără bani şi fără loc de muncă, încât lordul, dorind la rândul lui să fie bun, îi făcuse această propunere.

Davita mai simţea mâinile lui asupra ei şi avea senzaţia că dacă nu s-ar fi luptat, ar ft încercat s-o sărute.

- Îl urăsc! îşi spuse ea, deşi cuvintele nu ajungeau pentru a reda ceea ce simţea faţă de el. Nu vreau să-l mai revăd.

Dar dacă va merge la petrecerea din acea seară, va fi nevoită să-l vadă

- .Nu voi merge. Voi rămâne acasă, decise ea cu fermitate.

Dar, cugetă ea în timp ce îşi punea boneta pe cap, dacă nu dorea să meargă, va trebui să-i ofere Violetei o explicaţie cât se poate de serioasă.

„Ce să îi spun, astfel încât să nu se supere?”

Deşi nu i-o spusese, era limpede că Violet îl considera pe lordul Mundesley admiratorul ei şi, dintr-un anumit punct de vedere, proprietatea ei.

Privind în urmă, Davita îşi amintea o mulţime de gesturi şi de cuvinte care arătau cu claritate că lordul Mundesley îi era dedicat trup şi suflet Violetei.

Iar acum, necredincios şi neloial, deşi descrierea nu era tocmai potrivită având în vedere că era căsătorit, era gata să-şi transfere afecţiunea asupra ei.

„N-am cum să-i spun aşa ceva Violetei! îşi spuse ea panicată. S-ar supăra, ea, care a fost aşa de bună cu mine”. Privi în jurul ei, la pereţii odăiţei, ca şi cum le-ar fi cerut acestora un răspuns.

Se întinse pe pat şi încercă să se gândească. Rosti o rugăciune, cerându mamei sale un răspuns.

- Mă aflu într-o mare încurcătură, mamă. Spune-mi ce să fac. Spune-mi cum îl pot evita pe lordul Mundesley fără a trezi bănuielile Violetei. Era sigură că acesta nu-i va vorbi Violetei despre propunerea făcută.

Primul lucru pe care-l va face a doua zi, va fi să meargă la

ofirmă care intermedia angajări, să caute ceva de lucru. Orice era mai bun decât să continue în această stare.

Davita scoase un uşor oftat. Ceea ce o mai liniştea, era că dacă primul loc de muncă pe care-l va găsi va fi unui neplăcut, va avea suficienţi bani ca să se întreţină până când va găsi altceva.

Ideea ca va rămâne singură şi speriată îi încolţi imediat în minte, dar o alungă. Singurul lucru care conta în clipa aceea, era să scape de lordul Mundesley.

- După ce voi pleca, nu se va mai gândi decât la Violet, şi dacă nu-i dau adresa mea, nu va încerca să ia legătura cu mine, îşi spuse Davita.

Spre marea ei surprindere, se trezi gândindu-se că ar fi vrut să-l roage pe marchiz s-o sfătuiască. Se gândise la el şi, în pofida aerului său cinic şi arogant, îi plăcuse nespus.

îi spusese să se întoarcă în Scoţia şi avusese dreptate; exact asta ar fi trebuit să facă.

Poate ghicise că lordul Mundesley sau oricare alt bărbat va face sugestii de acest fel, pentru simplul fapt că era însoţită de o fată de la Gaiety.

„A avut dreptate. N-ar trebui să mă aflu aici", îşi spuse ea.

Supărarea şi şocul pe care le resimţise o făcuse pe Violet să exclame mai târziu, în timp ce se îndreptau spre teatru:

- Arăţi foarte palidă, Davita! O fi din cauza rochiei, nu ştiu. Credeam că albul îţi vine perfect

- .Sunt numai puţin obosită, îi răspunse ea. Cum ţi se pan rochia?

- în felul ei, e destul de drăguţă.

Davitei i se păruse dintotdeauna că e foarte frumoasă, făcut; din dantelă de Bruxelles. Crease o adevărată senzaţie purtând-< când se căsătorise cu tatăl ei.

- Oamenii nu mai văzuseră aşa ceva până atunci. Nici eu adăugase mama ei zâmbind. Mi-a fost oferită de naşa mea încântată din cale-afară că mă căsătoresc cu un

gentleman atâ de distins. Cu o săptămână înainte de căsătorie, oameni din to ţinutul au venit s-o vadă.

- Cred că erai încântătoare în ziua aceea, remarcase Davita.

- Dacă eram frumoasă, faptul nu se datora atât rochiei, câ mai ales fericirii care mă copleşea. L-am iubit pe tatăl tău. Era ce mai chipeş bărbat pe care l-am văzut în viaţa mea.

Dantela era aşa de fină, încât Davita se simţea ca o prinţesî dintr-un basm.

Era pentru prima dată când avea posibilitatea s-o poarte De-abia acum se simţea cu adevărat matură.

„Trebuie, oricum, să mă comport ca un om matur şi să nu- permit lordului Mundesley să mă necăjească”

.Uşor de **SDUS**. de vreme când acesta le conduse, dura spectacol, la trăsura lui, Davita era paralizată de teamă. Nici îndrăzni să se uite la el.

Dimpotrivă, el era foarte în largul lui

- .Violet, arăţi grozav în această seară, spuse el în timp ce-i săruta mâna.

- De ce n-ai venit în pauză, Bertie?

- Am fost nevoit să mă văd cu nişte prieteni. Deşi aceştia voiau să te vadă, am fost egoist, preferând să te păstrez numai pentru mine.

Felul cum vorbea o făcu pe Davita să înţeleagă că era oricând gata s-o asigure pe Violet că e al ei, dacă ar fi încercat cumva să-i aducă vreo neplăcere.

Tare mult ar fi vrut să-i spună că nu s-ar fi coborât niciodată la ceva atât de josnic, dar ştia că singura modalitate demnă de a se comporta era să ignore cele întâmplate. Prin urmare, tăcu.

Când plecară de la teatru, lordul Mundesley nu mai încercă să se aşeze între ele, preferând să stea pe bancheta din faţă.

Chiar şi aşa, Davita ştia că avea ochii fixaţi asupra ei, aşa încât privi pe fereastră.

- Totul e aranjat? îl întrebă Violet.

- Mai întrebi! Boris crede că e o glumă pe cinste, ca şi mine de altfel.

- Eşti sigur că ştii tu cine va apărea?

- Da. Intenţionează să discute cu Boris despre vânzarea a doi cai. Se presupune că va avea loc o ceartă pe cinste în privinţa preţului.

Violet râse.

- Un cal e întotdeauna mai irezistibil decât o femeie

- .Nu şi în ceea ce mă priveşte, zise lordul, linguşitor. Eşi foarte faimoasă în această seară. Rochia îţi vine de minune.

- Mă bucur că îţi place. Am cumpărat-o special pentru tine „Iar el a plătit-o", cugetă Davita.

Totuşi, un asemenea gând era vulgar, astfel încât încerc să-l alunge din minte.

Nu mai voia să meargă la petrecere, ci să fie în Scoţia Mândria însă îi spunea că infamia lordului Mundesley n-o v; doborî, şi n-o va deprima.

Totul era o aventură, iar dacă situaţia va deveni di nesuportat, va accepta să se întoarcă în Scoţia.

- Davita e îmbrăcată cu rochia de mireasă a mamei sale, zis< Violet pe neaşteptate.

Lordul Mundesley râse.

- Dacă există ceva care îmi place la tine, Violet, este simţu umorului.

- Dar e adevărat! obiectă Violet.

Lordul Mundesley râse din nou, iar Davita avea senzaţia *ci* râdea de mama ei. Prin urmare, îl urî şi mai mult.

Ar fi vrut s«o prevină cumva pe Violet că e genul de bărba care trebuie evitat

- .Iată că am ajuns! exclamă Violet ceva mai târziu. Nu înţeleg cum reuşeşte prinţul ca de fiecare dată când vine la Londra, si închirieze caii cei mai mari şi mai de soi.

- Reuşeşte pentru că-i dă mâna, răspunse lordul Mundesle

yPlăteşte o chirie enormă pentru această casă pe care a reţinut-o pentru întreg sezonul. De fapt, ducele a spus că suma era aşa de mare, încât nu-şi permitea să refuze.

- Ca să fiu sinceră, de-abia aştept să văd interiorul reşedinţei Uxminster. Dar cel mai probabil, ducele nu îmi va permite să văd mai mult de exteriorul uşii din faţă.

Lordul Mundesley râse.

- E adevărat! Uxminster e un bătrân plictisitor şi neisprăvit. Nu-i plac fetele de la Gaiety.

- Slavă Cerului că prinţul este diferit, zise Violet când coborî din trăsură.

Reşedinţa Uxminster era de-a dreptul impresionantă. Până la urmă, Davita se bucura că venise.

Era genul de casă pe care îşi dorise dintotdeauna să-l vadă la Londra, cu portrete ae membrilor familiei şi tapiserii pe pereţi, cu candelabre imense unde erau plasate lumânări care ardeau.

Spre marea ei surprindere, valetul în livrea nu-i conduse la etajul întâi, unde i se păruse că zărise o' uşă deschisă, ci spre o cameră aflată la capătul coridorului. Acolo, fură întâmpinaţi de gazdă. Prinţul era un rus între

două vârste, distins, educat, cu ochi negri şi sclipitori, iar Davita avea senzaţia că se află din nou la Romano.

încăperea era plină cu flori, dar mult mai strălucitoare decât

florile era oaspeţii. Printre ei, recunoscu câteva fete de la Gaiety. Lottie Collins era acolo, ca şi alte actriţe care interpretau rolu

lprincipal. Purtau bijuterii şi rochii la fel de spectaculoase ca ceJ purtate pe scenă.

Pe măsură ce timpul trecea, invitaţii nu mai conteneau i sosească. Li se aduse şampanie, iar peste vreo douăzeci d minute fură poftiţi în sala de mese.

în mijlocul încăperii se afla o masă mare, altele mai mici fiin plasate lateral. Singura lumină era aceea a lumânărilor, ceea c conferea încăperii un aer de mister.

Muzica interpretată de orchestră era menită să creeze bun dispoziţie. Erau două formaţii, una care cânta valsuri romantia alta de ţigani care interpreta muzică mai pasională şi mi colorată.

Prinţul o prezentă mai multor, tineri. Faptul că exista mere cineva care s-o invite la dans, o ţinea departe de lordt Mundesley.

De fapt, acesta nu facu niciun efort să-i vorbească, ci i s dedică Violetei. Când începu muzica, părea că nu vrea s danseze decât cu ea

.După cină, petrecerea se prelungi, iar Davita nu duse lips de invitaţii la dans. Până atunci nu dansase decât cu tatăl e chiar dacă – la insistenţele mamei sale – luase lecţii de dans. Ia acum, petru prima dată, putea să danseze cu un partener d vârsta ei, de fapt cu mai mulţi.

- Eşti uşoară ca vântul, îi spuse unul dintre ei în timp c valsa cu ea pe ritmuri de Strauss

.Davita era aşa de încântata încât uită de temerile în privinţa lordului Mundesley. în toiul dansului îl zări la o masă pe marchiz. Stătea chiar lângă gazdă.

Nu-l văzuse venind şi era sigură că nu fusese la cină. Acum, însă cu un pahar de whisky în faţă şi cu un trabuc în colţul gurii, privea în jur la fel de cinic şi de dispreţuitor.

Când se uită la el, observă că o urmărea insistent. Avea senzaţia că ţine morţiş ca ea să-l vadă.

Aproape se încurcă la unul dintre paşi când îl auzi pe partenerul ei întrebând-o: • – Nu mi-ai răspuns la întrebare.

- îmi pare rău. Care era întrebarea?
- La cine te gândeşti? Orice o fi, nu sunt eu acela.

- îmi pare rău, se scuză din nou Davita.

El îi zâmbi şi se grăbi să spună;

- Te iert. Cum aş putea face altfel, având în vedere că eşti aşa de frumoasă?

Davita nu se simţi stânjenită, ca atunci când primise complimente din partea lordului Mundesley.

îşi aruncă din nou privirea spre marchiz, întrebându-se de ce Violet şi lordul Mundesley îl invitaseră la petrecere, ştiind că-l urau.

„E noaptea mea de veselie", îşi spuse ea.

Peste vreo două ore, în timp ce valsa în jurul camerei, Davita constată că Violet şi cu lordul Mundesley dispăruseră

.îi căută din priviri şi-i descoperi în capătul celălalt al sufrageriei, vorbind prinţului.

- Oare ce pun la cale?

Ştia că dacă unelteau ceva împotriva marchizului, acesta nu va fi afectat, întrucât era mult mai puternic decât ei.

La sfârşitul dansului, prinţul se ridică în picioare.

- Trebuie să vă spun ceva, zise el cu un uşor accent străin.

Doamnele se strânseră în jurul lui.

- Ce anume, Alteţă? întrebă unul dintre ei. O surpriză?

- Mai multe, răspunse prinţul. De pildă, un cotilion la care veţi câştiga toate premii foarte frumoase.

Un strigăt de încântare izbucni din rândurile acestor doamne, iar una dintre ele zise:

- Dragul de Boris! Eşti întotdeauna aşa de generos.
- Cred că, într-un fel sau altul, suntem cu toţii- Dolores. Dar înainte de cotilion, având în vedere că e ziua mea, trebuie să sărbătorim.
- E ziua ta?

Toată lumea îl privi nedumerită.

- Şi de ce nu ne-ai spus nimic? De ce nu ştim? Ţi-am fi adus ceva.
- Cadoul este că vă aflaţi aici, răspunse prinţul. Vreau să tai tortul, astfel încât să mâncaţi şi să închinaţi un pahar de vin special în sănătatea mea.

în timp ce vorbea, nişte servitori intrară ducând în mâini u

ntort imens, în care erau fixate nişte lumânări aprinse. Puseră prăjitura pe o măsuţă, şi chiar în clipa aceea Davita se simţi prinsă de braţ. întoarse capul şi o văzu pe Violet.

- Să ne apropiem ca să vedem mai bine, o îndemnă aceasta.

O trase pe Davita după ea până când ajunseră lângă prinţ.

- Alteţă, vreau ca prietena mea din Scoţia să vadă această ceremonie, îi spuse Violet. Totul e aşa de nou şi de fermecător pentru ea. Nu trebuie ratată o asemenea ocazie.
- în niciun caz, răspunse prinţul. Sper ca domnişoara Kilcraig să-mi ureze toată fericirea din lume.
- Sigur că da, zise Davita.

Prinţul îi zâmbi şi, luând în mână un cuţit cu mâner bătut cu pietre preţioase, începu să taie tortul.

- Mai întâi, trebuie să suflu în lumânări, îşi aminti el. Câte lumânări sting, atâţia ani fericiţi voi avea.
- Fără păcăleli! strigă cineva.
- Nu recurg niciodată la tertipuri, răspunse prinţul.

Trase adânc aer în piept şi cu o singură suflare, stinse toate lumânările de pe tort.

Se auziră chiote de bucurie, iar oamenii începură să bată din palme.

- Şi acum, dorinţa! zise Violet.
- E exact ceea ce fac, numai că totul trebuie să rămână secret.

înfipse cuţitul în tort şi începu sa taie. în clipa aceea, ma

imulţi servitori veniră cu tăvi pe care se aflau cupe cu şampanie.

Unul veni cu o tavă aurită pe care se aflau trei pahare.

-Acestea sunt pentru mine şi pentru cei doi invitaţi speciali ai mei, zise prinţul.

Luă paharul din dreapta şi, întorcându-se spre marchiz, îi spuse:

- Vange, noi doi am fost concurenţi la curse, iar uneori şi în dragoste. Aş dori să bei în sănătatea mea. Avem ani buni în faţa noastră în care putem concura, fie într-un domeniu, fie în celălalt.

- Negreşit, Alteţă! îţi făgăduiesc că voi face tot ce-mi stă în putinţă să te înfrâng.

în timpul râsetelor care urmară, prinţul ridică de pe tavă celelalte două pahare şi se întoarse spre Davita, zicând:

- în ţara mea există o superstiţie, anume că o roşcată aduce o provocare pe care toţi bărbaţii o găsesc irezistibilă. îmi permit să te rog, domnişoară Kilcraig, întrucât eşti singura roşcată de aici, să bei în sănătatea mea. Sper ca viitorul să reprezinte o provocare atât pentru tine, cât şi pentru miné.

Davita luă paharul din mâna prinţului şi spuse:

- Sper... să vă port noroc.
- Mulţumesc.

Prinţul ridică paharul.

- Să bem pentru viitor!

Toată lumea ridică paharele

- .Pentru Boris şi pentru viitor.

Davita duse paharul la buze, nedorind decât sa soarbă câteva picături, în pofida celor spuse de prinţ.

în clipa aceea, Violet îi şopti la ureche:

- Trebuie să bei tot! Altminteri, e o insultă!

Nedorind să deranjeze pe nimeni sau să atragă atenţia asupra ei, Davita goli paharul, ceea ce nu fu deloc dificil, întrucât licoarea era dulce, uşoară şi cu aromă de căpşuni. Se bucură că nu trebuise să bea un vin tare.

Când întoarse faţa spre prinţ, simţi cum totul se mişcă odată

cu ea. La început, era o mişcare ca aceea a valurilor. Apoi, avu senzaţia că se accelerează, exact ca muzica ţigănească. Sunetul era tot mat sălbatic şi mai persistent, la fel ca întunericul care o cuprindea..

.*Capitolul* 7

Davita îşi dădu seama că o doare capul şi că e foarte obosită.

Avea gâtul uscat şi se întrebă, confuză, dacă nu cumva băuse prea multă şampanie seara trecută. îşi simţea pleoapele grele şi nu reuşi să deschidă ochii decât făcând un mare efort.

I se păru că visează când zări lângă ea, în pat, un bărbat. Nu-i vedea decât cămaşa albă şi părul negru. închise ochii, încercând să se dezmeticească, dar singura senzaţie pe care o resimţi fu aceea a unei dureri atroce de cap şi a uscăciunii gâtlului.

Auzi brusc voci şi râsete, iar când deschise ochii, o văzu pe Violet în pragul uşii unei camere necunoscute, iar lângă ea pe lordul Mundesley.

O clipă, chipurile lor îi jucară în faţa ochilor. Avea senzaţia că trăieşte un coşmar

.Apoi, Violet spuse furioasă:

- Chiar aşa, milord! E urât să vă comportaţi aşa cu prietena mea care tocmai a sosit din Scoţia.

Abia atunci înţelese Davita că nu ei i se adresa, ci cuiva aflat lângă ea.

încet, ca şi cum i-ar fi fost cu neputinţă să se mişte, întoarse capul. Bărbatul pe care-l văzu lângă ea era marchizul. Stăteau amândoi în acelaşi pat.

„Trebuie să mă scol. Trebuie!" îşi spuse Davita.

Dar marchizul nu dispărea. I se vedea cămaşa albă şi nu purta veston. Era real! Cât se poate de real.

Ca şi cum ar fi fost la fel de uimit ca ea, acesta rămase neclintit preţ de câteva clipe. Se ridică încet în capul oaselor şi întrebă:

- Ce naiba se întâmplă?

Abia când se ridică o observă pe Davita, şi în timp ce se uita la ea, Violet spuse din nou:

- V-aţi comportat necuviincios! Nu pot permite ca reputaţia prietenei mele să aibă de suferit, aşa încât va trebui să-i acordaţi unele reparaţii.

Fără să scoată o vorbă, dar cu o expresie de furie şi de dispreţ întipărită pe faţă, marchizul se ridică din pat. Davita era sigură că şi el se simte la fel de buimac, de năucit ca şi ea.

îşi luă haina, care fusese aruncată pe scaun, şi în timp ce

se îmbrăca, lordul Mundesley spuse

- :Ai fost făcut mat, Vange! Nu există decât două lucruri pe care le poţi face: fie te căsătoreşti cu fată, fie plăteşti.

Davita trase adânc aer în piept.

Treptat, îşi amintea cele petrecute. îşi aminti toastul în cinstea prinţului şi faptul că fusese obligată să dea tot conţinutul paharului pe gât. Violet îi spusese că altminteri totul va fi considerat o insultă.

înţelese imediat ce se întâmplase: fusese drogată. Aşa se explica ameţeala care o cuprinsese, ca şi bezna în care se scufundase, apoi starea de inconştienţă.

Probabil că acelaşi lucru se petrecuse şi marchizului, înţelegea pe deplin că asta urziseră Violet şi cu lordul Mundesley: discreditarea marchizului. Voiau ca în acest fel să-l facă să plătească pentru că, la curse, caii lordului pierduseră în favoarea celor ai marchizului. La fel cum ţineau să-l facă să plătească pentru tratamentul aplicat lui Roşie.

Dar ce căuta ea în această poveste?

Ştia că trebuie să-i spună marchizului că ea nu are nicio legătură cu cele petrecute. Dar cum buzele îi erau aşa de uscate şi în pofida faptului că se ridicase în picioare, îi era cu neputinţă să se mişte sau să vorbească.

Tot ce putea face, era să privească la cele ce se petreceau, respirând cu mare greutate.

Marchizul îşi drese vocea şi spuse, cu răceală:

Să fié clar pentru toată lumea: nu voi accepta să fi

uşantajat.

- Vrei cumva să fii dat în judecată? şuieră lordul.

Marchizul tăcu şi se îndreptă demn spre uşă.

- Cum Dayita nu are nicio bijuterie pe care s-o păstreze, interveni Violet, cred că o sumă de... să zicem cinci sute de lire... ar putea ajuta o inimă frântă să depăşească momentul.

între timp, marchizul ajunsese la uşă.

- N-are niciun rost, Vange! zise lordul batjocoritor. Ai fost prins! Avem o fotografie, de fapt mai multe, cu tine şi cu această fată nevinovată. Trebuie să-ţi reamintesc că nu e o fată de la Gaiety, ci o tânără respectabilă şi inocentă. Sau mai degrabă, a fost.

Marchizul iacu trei paşi înapoi şi-l înfruntă pe lordul Mundesley cu pumnii strânşi. Davita era convinsă că dintr-o clipă în alta îl va pocni. Cu mare greutate, reuşi să îngaime:

- Nu... vă rog...! Totul e o greşeală! O mare greşeală! Eu...

înainte să mai poată rosti o vorbă, Violet veni lângă ea.

- Taci! Nu spune nimic, zise ea strângând-o.

- Dar... eu... începu ea, dar văzu că niciunul dintre bărbaţi nu-i acordă nici cea mai mică atenţie.

- Ştiu prea bine de ce ai facut-o, spuse marchizul, foarte stăpân pe sine.

- Meritai să ţi se întâmple, Vange. De data asta, am fost mai

tare decât tine şi va trebui să plăteşti. După cum spune Violet, te costă cinci sute de lire sterline să cumperi fotografiile de l

amine.

Felul în care vorbea era neplăcut şi ameninţător. Davita crezu din nou că marchizul îl va pocni.

Apoi, ca şi cum ar fi fost sub demnitatea lui, spuse:

- Du-te naibii!

Ieşi din încăpere, trântind uşa în urma lui.

Un timp, nimeni nu deschise gura. Apoi, Violet scoase un ţipăt uşor şi întrebă:

-Am câştigat?

- Da, îi răspunse lordul Mundesley. Va plăti, n-are încotro.

Se îndreptă apoi spre Davita şi-i spuse:

- Ei bine, micuţa mea scoţiană, după cum vezi, ţi-am dat o mână de ajutor. Cu cinci sute de lire sterline în buzunar, o vreme nu vei mai fi nevoită să cauţi de lucru.

Davita însă, nu se gândea decât la privirea triumfătoare a lordului. Nu numai că se temea de el, dar îl ura. îl ura cu toată fiinţa. Era atât de dezgustată, încât îi venea să vomite.

Fusese folosită şi umilită. Folosită pentru ca cei doi să scoată bani de la marchiz. Totuşi, instinctul de conservare o facu să-şi îndrepte privirea spre Violet şi să spună, disperată:

- Vreau... să merg acasă.
- Te duc eu, se oferi Violet.

O ajută să coboare din pat, dar când Davita puse picioarele pe pământ, îşi simţi capul vâjâind.

Stai liniştită! îţi va trece. Nu trebuie decât să te odihneşti

.O prinse de umăr, ca s-o susţină.

- Te ajut şi eu, spuse lordul Mundesley.

Davita se smuci, pentru a se îndepărta de el, iar Violet zise:

- Las-o în pace! Se descurcă şi singură. Ai grijă să fie drumul liber. Deocamdată, nu doreşte să vorbească nimănui.
- O, nu!
- Nu te îngrijora! o linişti, Violet în timp ce lordul Mundesley le-o luă înainte. Toată lumea a plecat, iar cei care au rămas sunt atât de beţi, încât nu pot spune dacă suntem la Crăciun sau la Paşte.
- Dar... prinţul?

Davita îşi amintea vag că-l văzuse vârând capul pe uşă în clipa când se trezise prima dată.

- Găseşte gluma foarte reuşită, zise Violet. Nu va vorbi. Ceilalţi nici măcar nu şi-au dat seama ce s-a petrecut. V-am dus imediat sus, în timp ce ceilalţi oaspeţi înălţau paharele în cinstea prinţului.

- Cum... aţi putut face aşa ceva? o întrebă Davita.
- îţi spun mai târziu.

Trăsura lordului Mundesley era trasă în faţă. în timpul drumului, Davita ţinu ochii închişi, nedorind să-i vorbească.

Totuşi, nu avu încotro şi trebui să-l asculte chicotind şi făcând glume pe seama situaţiei neplăcute în care-l pusese p

emarchiz.

- Nu mi-a trecut niciodată prin minte că-l voi putea prindeastfel, zise el, satisfăcut. Violet, pisicuţa mea, eşti un adevăr geniu.

- Nu-mi pasă de răzbunarea ta, cum nu-mi pasă dacă ai c mai buni decât ai marchizului. Nu am vrut decât s-o ajut j Davita. Se va descurca bine mersi şi singură, iară asisten cuiva...

Tonul pe care rostise aceste ultime vorbe o făcu pe Davita. înţeleagă că era la curent cu propunerea lordului Mundesley.

îşi spuse imediat că aşa ceva era cu neputinţă. Totuşi, num să fi fost oarbă, Violet n-ar fi putut să nu-şi dea seama cum ; uita la ea lordul.

„îl urăsc! îl urăsc!" îşi spuse ea şi nu deschise ochii pâi când nu ajunseră la destinaţie.

Ca şi cum ura pe care i-o purta lordului Mundesley îi dăc energie, străbătuse deja jumătate din trepte când ceilalţi r ajunseră nici măcar în hol.

Când ajunse în vârful scării, întoarse capul şi-l văzu pe lOJ strângând-o pe Violet în braţe şi se întrebă cum îi permitea un bărbat atât de dezgustător s-o sărute.

Răsuflă uşurată când ajunse în propriul dormitor. Pes câteva minute, apăru şi Violet.

— Nn *te* sunară Diivira Stin *r% a* fh«r ram cnrant *re c*

petrecut, dar mâine, când vei primi cecul de la marchiz, îmi v mulţumi din adâncul inimii. , – Nu voi lua bani de la el

- .Nu fi prostuţă! i-o reteză Violet cu asprime. Ştii la fel de bine ca şi mine că nu există alternativă, doar dacă nu accepţi propunerea pe care, bănuiesc, vrea să ţi-o facă Bertie.

Davitei i se tăie respiraţia.

- Nu sunt oarbă, continuă Violet. Ştiu că-i place de tine, deşi e posibil ca deocamdată să nu-ţi fi spus nimic.

Davita spera din suflet să nu i se vadă pe chip uşurarea adusă de aceste ultime cuvinte.

- Nu că m-ar afecta din cale-afară că-l pierd. Problema e că-l cunosc foarte bine Se va plictisi repede, după ce va obţine ceea ce doreşte.

Era fraza pe care Davita o auzise în copilărie. Toată întâmplarea cu Jennie, tragedia ei îi reveniră în minte: siuciderea ei, laolaltă cu pruncul...

- De ce... eşti aşa prietenoasă... cu el? E... căsătorit.

Violet râse.

- Nu mă aştept ca Bertie sau ca vreunul de teapa lui să mă ia de soţie, dar mă distrez cu el. în plus, e generos când vine vorba de rochii şi de blănuri de samur.

- Dar... nu e bine.

Violet râse şi-i întoarse spatele.

Desfă-mi rochia, te rog, şi nu-ţi
mai face griji pentru mine. Te-
am salvat de veşnica întrebare:
foamea sau păcatul? E singur

achestiune care trebuie să te preocupe în clipa de faţă.
Davita îşi desfăcu nasturii rochiei, iar Violet se îndreptă spreuşă:
- Noapte bună! Spune celor de jos să nu mă deranjeze. Voi coborî singură când va fi cazul. Mor de somn.
După ce închise uşa în urma ei, Davita îşi luă faţa în mâini şi încercă să se gândească.
Era zece dimineaţa când Davita termină de împachetat şi-l rugă pe Billy să-i ia bagajele şi să cheme o trăsură.
Ştia că Violet va mai dormi cel puţin două ore. Exact cât îi trebuia ei pentru a dispărea.
Era singurul lucru pe care-l putea face. Oricât ar protesta, oricât ar jura că nu va lua banii marchizului, Violet şi cu lordul Mundesley o vor obliga să procedeze astfel.
Simpla idee de a accepta bani de la acesta i se părea atât de umilitoare, încât parcă îşi auzea mama spunându-i ca trebuie negreşit să plece şi să se ascundă undeva. Marchizul spusese că era şantaj pe faţă, iar ea nu dorea să fie implicată în aşa ceva.
Davita ştia prea bine că şantajul era o infracţiune pedepsită de lege, dar marchizul, în pofida atitudinii sale sfidătoare, în mod cert nu va dori să fie târât într-un scandal.

- Ce-o fi crezând despre mine? Crede oare că am participa

tşi eu la complot?

Probabil că aşa gândea. Dar oare de ce conta că marchizul şi-ar fi format o imagine proastă despre ea? Se pare însă că lucrul nu era lipsit de semnificaţie.

Iar pentru că lordul Mundesley îi era duşman de moarte, era ferm convinsa că nu va face absolut nimic pentru a împiedica publicarea acelor fotografii în ziare de scandal.

îşi aminti că tatăl ei, când revenise de la Londra, adusese nişte ziare pe care îi interzisese să le citească.

Davita nu se putuse împiedica sa-şi arunce ochii prin ele, şi văzuse că majoritatea articolelor erau consacrate unor poveşti scandaloase în care erau implicaţi membri ai aristocraţiei.

Gândindu-se mai bine, îşi spuse că dacă ar fi acceptat propunerea lordului Mundesley de a se instala într-o casă în Chelsea, complotul ar fi căzut.

„Dar cum i-a trecut prin cap că aş putea face ceva atât de viclean şi de... urât faţă de Violet?” se întrebă Davita.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai odios i se părea comportamentul acestuia

.El fusese cel care aranjase cu prinţul ca ea şi cu marchizul să fie drogaţi la petrecere. Pe de altă parte, întrucât se simţea atras ae ea, rusese gaua sa renunţe ia vioiet, ca s-o iaca amanta lui. însemna că Violet era foarte

jos în ochii lui, dacă fusese în stare de o asemenea infamie. Ea nu se sfiise totuşi să accepte rochii luxoase şi blănuri de samur, după cum recunoscuse ea însăşi.

- Nu... înţeleg, se plânse Davita.

Pe măsură ce orele nopţii treceau, mintea i se limpezise, aşa încât îşi făcuse bagajele şi coborâse. Când se privise în oglindă, observase că avea cearcăne la ochi, iar faţa îi era foarte palidă.

Până la tăierea tortului, seara i se păruse nespus de frumoasă.

„Noaptea mea de veselie, îşi spuse ea. Nu voi mai avea parte de aşa ceva niciodată”.

Era însă suficient de lucidă încât să-şi dea seama că în spatele rafinamentului lor, fetele de la Gaiety erau superficiale.

„Nu le voi mai revedea, la fel cum nu voi mai pune piciorul în teatru”, îşi spuse ea în timp ce trăsura mergea pe caldarâm.

îşi plătise patul şi masa, iar doamna Jenkins constatase cu surprindere:

- Violet nu mi-a spus că pleci astăzi.

- N-am vorbit despre plecarea mea decât aseară, îi răspunse Davita.

- Ei bine, sper să mergi într-un loc mai bun, îi răspunsese doamna Jenkins. Cu faţa ta, va trebui să te îngrijeşti. Nu uita vorbele mele!

- Nu le voi uita, îi răspunsese Davida. Vă mulţumesc foarte
UlUll pcilliu UUlldVUlJUUt.

îi spusese vizitiului să meargă la gara Waterloo, dar când ajunseră la colţul străzii, scoase capul pe fereastră, spunându-i că se răzgândise

- .Vreau să ajung la cea mai bună firmă de angajări din zona vestică, zise ea.

O clipă, se temu că acesta îi va spune că nu ştie unde se află, însă după câteva clipe îi răspunse:

Vă referiţi la strada Mount? - Exact

. Capitolul 8

Pe drum, Davita avu timp să se gândească la ce va spune. Cu toate astea, când trăsura opri în faţa sediului firmei, inima îi bătea nebuneşte.

Urcă nişte trepte şi intra într-o cămăruţă întunecată. De fiecare perete era lipită câte o bancă de lemn. La celălalt capăt al odăii era o femeie în vârstă care părea că poartă perucă. Avea nasul mare şi fruntea plină de riduri, privirea aspră şi inteligentă.

Când o zări pe Davita, şovăi. Abia după câteva momente de pauză o întrebă:

- Ce pot face pentru dumneavoastră, doamnă?

Făcuse o pauză înainte de a rosti cuvântul „doamnă”, iar Davita îşi dădu seama că se întreba probabil dacă era angajatoare sau voia ea însăşi să se angajeze

- .Caut un post de... însoţitoare, răspunse Davita. încercă să adopte un ton ferm şi încrezător, dar îşi dădu imediat seama că vocea îi tremurase când rostise ultimul cuvânt.
- însoţitoare? Aveţi experienţă?
- Mă tem că nu.
- Mă gândeam eu, remarcă doamna Belmont cu asprime. La fel cum m-am gândit că sunteţi prea tânără pentru o asemenea slujbă.

Davita stabilise încă de când era în trăsură ce anume va spune, dar îi venea greu, întrucât avea senzaţia că doamna Belmont o concediase deja.

Totuşi, reuşi să articuleze într-un târziu:

- Mama mea... lady Kilcraig, pe când... trăia, îmi spunea mereu că dacă vreodată... am nevoie de un loc de muncă... să vin la dumneavoastră.
- Mama dumneavoastră era o lady?
- Da. Tatăl meu era sir lain Kilcraig de la castelul Kilcraig, Kirkcudbrighshire, Scoţia.

Era clar că atitudinea doamnei Belmont se schimbă ca prin farmec. începu s-o cerceteze pe Davita ca şi cum ar fi vrut să descopere în înfăţişarea ei ceva care s-o recomande. îşi aruncă apoi ochii asupra unui registru aflat pe masă, şi fără să scoată o vorbă, întoarse mai multe pagini.

între timp, o femeie scundă, între două vârste, pe care Davita n-o zărise, veni şi îi şopti ceva la ureche doamnei Belmont

.Davita o auzi spunând:

-Vrea pe cineva imediat şi nu avem pe cine altcineva trimite.

Doamna Belmont întorcea pagină după pagină.

- E prea tânără, îi răspunse ea.
- Dar ar putea ft o soluţie, fie şi provizorie, zise femeia mărunţică.

Doamna Belmont se uită din nou la Davita şi se hotărî.

- Am un singur loc unde aţi putea merge, spuse ea. Ar fi mai bine să-mi daţi datele dumneavoastră personale.

Davita îi dădu numele, dar când o întrebă de vârstă, şovăi. Ca şi cum i-ar fi fost teamă că dacă ar fi spus că are optsprezece ani ar fi părut că e prea tânără, zise:

-Am douăzeci de ani... aproape douăzeci şi unu.

- Nu s-ar zice! remarcă doamna Belmont.
- Ştiu, dar timpul trece...

Doamna Belmont nu zâmbi, ci notă vârsta în registru.

- Adresa?
- Tocmai am sosit din Scoţia, iar pe moment n-am o adresă la Londra.
- înseamnă că puteţi pleca imediat la ţară, nu?
- Aşa mi-ar plăcea.
- Aveţi bagajele cu dumneavoastră?

-D

aDoamna Belmont avu o lungă conversaţie cu femeia mărunţică, după care o întrebă:

- Aveţi suficienţi bani să plătiţi drumul până la Oxford?

-Da.

- Prea bine, atunci. Voi trimite o telegramă să anunţ că veţi sosi la Oxford cu următorul tren de Paddington. Vor avea vreme să afle care e acesta şi cineva vă va aştepta la gară. Banii de drum vă vor fi decontaţi.

- Mulţumesc.

Doamna Belmont scrise ceva ilizibil pe un carton.

Avu nevoie de timp până să isprăvească, iar când sfârşi, îi întinse o carte de vizită.

-Aceasta este persoana la care veţi merge. Sper, domnişoară Kilcraig, că veţi face tot ce vă stă în putinţă să-i fiţi pe plac doamnei. Dacă vă întoarceţi cu referinţe proaste, îmi va fi foarte greu să vă găsesc altceva. înţelegeţi?

- Da, înţeleg. Vă mulţumesc foarte mult pentru ajutor.

- Nu vă ascund faptul că îmi asum un mare risc trimiţând pe cineva atât de tânăr la contesă. E tare ciudată. De fapt, i-am trimis nu mai puţin de patru însoţitoare în acest an, dar niciuna nu s-a ridicat la înălţimea aşteptărilor.

- Au dorit ele să plece, sau au fost concediate?

- Nu cred că trebuie să vă răspund la această întrebare. Străduiţi-vă şi nu uitaţi că fiind atât de tânără şi de lipsită de experienţă, aveţi multe de învăţat.

îi înţinse cartea de vizită, iar Davita citi: „Contesa de Sherburn, reşedinţa Sherburn, Wilbrougham, Oxfordshire”

- .Mulţumesc, zise ea după ce termină de citit. Mulţumesc foarte mult.
- Nu uita ce ţi-am spus, o avertiză doamna Bel mont. Tinerii nu ascultă niciodată sfaturile pe care le primesc. Cred ca mama ta ar fi vrut să-mi dai ascultare.
- Mă voi strădui să-i fiu pe plac contesei, promise Davita.

Dar în drum spre gară, gândul îi zbură la cele patru femei
care acceptaseră postul, dar care nu reuşiseră să între în graţiile contesei.

Dar în clipa aceea tot ceea ce conta era să scape de Violet, de lordul Mundesley şi de situaţia intolerabilă în care aceştia o puseseră.

Era foarte puţin probabil ca ei să ghicească unde plecase, şi chiar dacă Violet era suficient de curioasă încât să facă unele cercetări la birourile de angajări, va lăsa lucrurile aşa, mulţumindu-se cu faptul că lordul Mundesley era al ei şi numai al ei.

„în plus, se va înfuria că nu accept banii marchizului”, îşi spuse Davita. „Nu va înţelege niciodată de ce nu i-am fost recunoscătoare pentru că şi-a făcut griji penţa mine

.Violet era dornică să accepte bani şi haine de la lordul Mundesley, probabil şi de la alţi bărbaţi, astfel încât i-ar fi cu neputinţă să-i explice de ce ea nu putea face la fel.

„Sunt mult mai săracă decât Violet fără salariu săptămânal, cugetă ea. însă Violet, ca şi mama ei, e gata să accepte orice i s

eoferă. Eu sunt altfel”.

Ştia că fie şi trebuind să flămânzească, nu va accepta nimic de la Violet sau de la lordul Mundesley, după cele petrecute. Era limpede că el aştepta să fie răsplătit pentru banii primiţi. Iar ea ştia perfect ce anume aşteaptă în schimb.

„îl urăsc!” îşi spuse ea din nou.

De n-ar fi fost el, feeria serii petrecute la teatrul Gaiety nu s-ar fi transformat în ceva detestabil. Nici nu putea să se gândească la clipa când se trezise în pat cu marchizul.

Se comportase minunat, având în vedere tratamentul de care avusese parte. Probabil că această experienţă îl transformase într-o persoană mult mai cinică şi mai dispreţuitoare decât era deja.

„Dar nu vreau să mă mai gândesc la Gaiety sau la lordul Mundesley”, îşi spuse ea.

încercă, în schimb, să-şi amintească de basmele din copilărie, de superstiţiile care faceau parte din viaţa scoţienilor. Toate acestea cântăriseră enorm în viaţa ei înainte de venirea lui Katie şi a Violetei. Avea senzaţia că odată cu apariţia lor, copilul care fusese se transformase într-un om matur.

La gară, fu nevoită să aştepte vreme îndelungată, iar de fiecare dată când gândurile negre o năpădeau, încerca să se **LuiiLcnnczіC aaupiii ¿uiujuluiiaji acuuiyc** uiii **vupuanc. jpmuucuuc**

pe câmpuri, pescuitul, hoinărelile cu tatăl ei.

Inevitabil însă, pe măsură ce trenul se apropia de Oxford

,temerile ei creşteau.

Din fericire, telegrama doamnei Belmont ajunsese la destinaţie, întrucât era aşteptată de cineva la gară.

în timp ce Davita stătea în mijlocul mulţimii, un valet în livrea decise că nu ea era persoana pe care o aştepta *şi* vruu să plece.

- Mă scuzaţi, zise fata nervoasă, sunteţi cumva... de la reşedinţa familiei Sherbum?
- Aşa e. Sunteţi cumva domnişoara Kilcraig?
-Da.
- Am fost trimis să vă aştept, dar credeam că e vorba de o persoană mai în vârstă.

Davita îşi spuse, îngrijorată, că probabil la cineva în vârstă se aştepta şi stăpâna lui.

Valetul îi luă bagajele şi le duse în afara gării, acolo unde aştepta o trăsură.

Ieşiră în curând din oraş, iar Davita privi cu interes în jur, întrucât peisajul era diferit de cel din Scoţia. De obicei, satele erau mici, iar în centrul fiecăruia dintre acestea se afla un han.

După foarte multă vreme ajunseră în faţa unor porţi înalte. Casa care se ascundea în spatele acestora era mai mult decât impunătoare. Părea imensă şi era limpede că fusese construită în stil victorian.

Manifestase întotdeauna interes pentru arhitectura engleză, chiar citise cărţi. Tatăl ei îi arătase multe imobile din Edinburgh

,inclusiv castelul care domina oraşul pe care Davita îl găsea nespus de romantic.

Din păcate, cât fusese la Londra, nu avusese vreme să vadă mare lucru. Simplul gând la cele petrecute îi dădea fiori. Prin

urmare, conacul de care se apropiau i se părea un spaţiu al siguranţei, după experienţa de la Gaiety.

Nu intră pe uşa din faţă, ci pe una lăturalnică. Probabil aşa se cuvenea pentru cineva atât de neînsemnat.

Fu întâmpinată de un valet în livrea.

- Presupun că dumneavoastră sunteţi doamna pe care o aşteptăm, nu-i aşa?

- Da, eu sunt.

- Păreţi foarte tânără pentru o asemenea slujbă. Toate celelalte erau cu un picior în groapă.

Omul încerca să se arate prietenos, iar Davita râse.

- Va mai trece multă vreme până să ajung într-o asemenea situaţie.

- Aşa e. Pe aici, domnişoară. Vă duc la stăpână.

O conduse pe o scară, până la etajul al doilea.

Mobila era fabuloasă, ca şi picturile de pe pereţi. Spera că va avea ocazia să vadă totul înainte să fie concediată.

„Sunt sigură că mă vor considera mult prea tânără, dar poate am să rezist o săptămână, două”

.Valetul se opri în faţa unei uşi duble din lemn masiv. Bătu în uşă, iar o femeie cu şorţ îl întrebă pe un ton deloc

prietenos:

- Ce vrei?

înainte ca valetul să-i poată răspunde, o văzu pe Davita şi zise:

- Sunteţi cumva domnişoara Kilcraig pe care o aşteptăm?

- Da, eu sunt, răspunse Davita, întrebându-se de câte ori va mai fi nevoită să răspundă la această întrebare.

Camerista îi aruncă o privire scrutătoare şi totodată dezaprobatoare, dar tăcu. Valetul se îndepărtă, iar Davita intră într-un mic vestibul, care avea mai multe uşi.

-Aşteptaţi aici! îi porunci camerista.

Intră pe uşa din centru, iar Davita o auzi vorbind cu cineva.

- Poftiţi! o anunţă ea după un scurt răstimp. Stăpâna vrea să vă cunoască.

Simţindu-se ca o şcolăriţă chemată de directoare, Davita intră într-un dormitor în care se afla un pat imens. în vârful acestuia era o femeie cu părul alb strâns într-un coc şi a cărei faţă, acum zbârcită, iusese cândva frumoasă.

Ceea ce o surprinse peste măsură, erau numeroasele bijuterii pe care le purta. La gât, perle, în urechi, cercei, la mâini, brăţări.

12

2După ce păşi înăuntru, Davita se opri. în clipa aceea, contesa spuse cu asprime: – Oare ce mi-au mai trimis acum? Sper ca nu eşti una din acele fete neroade care aleargă de colo până colo ca nişte
iepuraşi speriaţi. Dacă eşti aşa, poţi lua următorul tren. Felul în care vorbea, departe de a o speria, o amuză pe Davita.

- Sper... să nu fie nevoie de aşa ceva.

îşi aminti repede că trebuie să adauge „Doamnă”, aşa că făcu completarea necesară, urmată de o plecăciune.

- Aşadar, ai glas! Iată ceva nou, adăugă bătrâna doamnă. Vino aici, vreau să te privesc mai de aproape.

Davita se supuse şi se apropie de pat.

- Nu eşti decât o biată copilă, comentă contesa. Câţi ani ai? Şaisprezece?
- Doamnei Belmont i-am spus că am aproape douăzeci şi unu de ani, îi răspunse Davita.
- Dar în realitate câţi ai?
- Optsprezece, dar voiam cu disperare să găsesc ceva de lucru.
- De ce?
- Păi... în primul rând, pentru că voiam să fug de la Londra.

- Ce te-a adus într-o asemenea stare?
- Lucruri despre care... prefer să nu vorbesc, doamnă. în sud, n-am sosit decâţ acum trei zile.

Contesa privi ceva pus pe pat, iar Davita constată că era o
fol onM mn
icicgidiua.

- Te numeşti Kilcraig şi presupun că eşti din Scoţia, nu? Davita încuviinţă

- .Locuiesc în apropiere de Selkirk, care nu e departe de Edinburgh.
- Şi de ce ai plecat?
- Părinţii mei au murit.
- Presupun că ai rămas fără o para chioară.

Davitei nu-i trecu prin minte că era ciudat ca întreaga ei viaţă să fie cunoscută în câteva clipe.

-Acesta a fost motivul pentru care am fost silită să găsesc cât mai repede de lucru. Vă rog, doamnă, nu mă alungaţi! Lăsaţi-mă să încerc. Voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a vă fi pe plac.

- Eşti departe de aşteptările mele, remarcă femeia.
- Nu pot decât să sper că nu voi fi... viitorul iepuraş... trimis acasă cu trenul următor.
- Foarte puţin probabil, spuse contesa. Spune-i lui Banks să-ţi arate camera. După ce te instalezi, vino să-mi povesteşti despre tine. Sunt ferm convinsă că de-abia aştepţi.

Era ceva sarcastic în tonul vocii ei, astfel încât Davita se grăbi să spună:

- Aş prefera mai degrabă să aud despre dumneavoastră şi despre această casă fantastică.

- Din felul cum vorbeşti, înţeleg că propria ta casă era mult mai mică.

- E un castel vechi, care stă să cadă. Foarte, foarte vechi.

Contesa râse.

înţeleg ce vrei să spui. Sherburn a fost construit c

upatruzeci de ani în urmă. Presupun că la asta te refereai.

- N-aş ii fost... impertinentă, încât să insinuez aşa ceva. Mă bucur însă că estimarea mea a fost corectă.

Contesa luă de pe noptieră un clopoţel de aur, sună, iar uşa se deschise aşa de repede, încât Davita îşi spuse că Banks trebuie să fi ascultat la uşă.

- Prea bine, stăpână

Davita nu mai uita să facă plecăciunea, iar în timp ce se îndrepta spre ieşire, putea aproape să jure că văduva îi zâmbea.

Pe coridor, îi spuse cameristei:

- Te rog să mă ajuţi. Vreau să rămân aici, dar mi-e teamă că nu mă ridic la înălţimea aşteptărilor.

Banks o privi surprinsă.

- Majoritatea cred că ştiu totul.

~ Eu nu ştiu nimic şi nu mi-e teamă să mărturisesc.

Femeia schiţă un zâmbet.

- Stăpâna e o persoană dificilă, şi dacă mă întrebaţi pe mine, nu are nevoie de o însoţitoare. Pentru ce are nevoie, mă descurc şi singură.

- Îţi lagăduiesc că nu-ţi voi sta în cale. Poate te pot ajuta, dacă îmi spui de ce ai nevoie. Ştiu să cos foarte bine, iar de călcat, mi-am călcat întotdeauna singură hainele.

Privirea pe care i-o aruncă fata era mult mai binevoitoare. L

acapătul coridorului, deschise o uşă, iar Davita observă că era vorba de un dormitor cu un pat imens şi un tavan foarte înalt.

Bagajele proaspăt sositei fuseseră aduse sus, iar o slujn începuse deja să le despacheteze.

- Emily te va ajuta la despachetat, dar cam atât, pentru că;

0 mulţime de alte lucruri pe cap.

- Pot să am şi singură grijă de mine, se grăbi să spună Davi E foarte amabil din partea lui Emily că mă ajută. Mă tem că *i* multe haine în valize, adăugă ea după o scurtă pauză. E i avutul meu pe lumea asta... după moartea tatălui meu.

-A murit de mult? o întrebă Banks. -Abia s-a împlinit o lună, răspunse Davita.

- Trebuie să fii tare, o îmbărbăta Banks.

Apoi, ca şi cum ar fi considerat că fusese prea sentimenta 1 se adresă lui Emily cu asprime:

- Grăbeşte-te, Emily. Pregăteşte totul pentru domnişo; Kilcraig.

Dacă Davita nu i-ar fi pus o întrebare, probabil ar fi pără încăperea.

- Un singur lucru aş vrea să vă mai rog... chiar dacă po< părea prea mult.

- Despre ce e vorba?

- Se găseşte ceva de mâncare şi pentru mine? Nişte pâine

fi **KI** **–**_____

uui ¿ii u uc-ajuna. ivam iiiauuii nume uc azi-uniiincaia.

- O, Doamne! Probabil eşti flămândă! exclamă Banks, nevoie de o cană de ceai şi de ceva substanţial.

Nu vreau să deranjez

- .Niciun deranj. Emily, coboară imediat şi pregăteşte-i ceva domnişoarei Kilcraig. Şi grăbeşte-te! Stăpâna o aşteaptă.

Emily se ridică imediat.

- Mulţumesc foarte mult, zise Davita, în timp ce slujnica ieşea din odaie. Eşti foarte bună, dar nu vreau să abuzez de atâta bunăvoinţă.

- Nu-ţi face griji. îţi voi spune eu când ai tendinţa să devii o pacoste. S-ar putea să dureze foarte mult, îi răspunse Banks.

După plecarea femeii, Davita se duse la fereastră şi privi parcul şi lacul. Apoi, scoase o exclamaţie de bucurie. Scăpase! Era liberă.

întorsese spatele Violetei, lordului Mundesley şi teatrului Gaiety, şi era aici!

Se simţea ca acasă. Vedea copacii unduindu-se, păsări zburând deasupra, soarele revărsându-şi razele asupra lacului şi conacului.

Totul era foarte diferit de Londra, aşa încât îşi împreună mâinile.

- O, Doamne! Ajută-mă să rămân aici. Fă aşa încât contesa să nu mă alunge. Era un strigăt care venea din adâncul sufletului ei.

Apoi, dându-şi seama că timpul trece, îşi scoase pălăria şi începu să dezbrace rochia de călătorie

.Capitolul 9

Davita închise cartea cu o pocnitură.

- Cum de murise la sfârşit? întrebă ea cu ochii plini de lacrimi.

Contesa zâmbi.

- Majoritatea femeilor plâng la sfârşitul poveştii.
- Nu cred că e adevărat. Vreau ca toată lumea să trăiască fericită până la adânci bătrâneţi.
- Ştiu, draga mea. Sper ca într-o bună zi să găseşti şi tu fericirea, spuse contesa cu blândeţe.

E ceea ce doresc şi eu. Părinţii mei au fost foarte fericiţi până la moartea mamei

.Trpmi în ii ncnr» ol o ro M H*» mnlf r% o Ior>tnco mAirton iiumuiui ujui «i »vwu «urna v,«». uv. muu u aivvuwt aiualiwa

acesteia. Demonstra de asemenea că n»o iertase pe Katie pentru ceea ce-i făcuse tatălui ei.

- Pe mine m-ai făcut fericită, zise contesa.
- Adevărat?
- Foarte fericită. Uneori, am senzaţia că eşti fiica pe care n-am avut-o.

Davita zâmbi încântată.

- Nu puteaţi spune ceva care să-mi facă mai multă plăcere. Am sentimentul că sunteţi bunica pe care nu am avut-o. Ce mult mi-ar fi plăcut să am o bunică!
- În cazul ăsta, mă voi bucura să îndeplinesc acest rol.

Davita îi zâmbi larg, dar nu apucă să scoată vorbă, întrucât în
clipa aceea intră Banks.

- Trebuie să vă odihniţi, stăpână, iar Davita ar trebui să fie deja la soare, ca să-şi pună trandafiri în obraji.

Davita râse.

- Cred că mi-ar intra imediat în păr. Banks tăcu, dar îşi înăbuşi râsul.
- înainte să ies, vreau să aleg o carte cu sfârşit fericit, zise Davita. E ceea ce dorim amândouă.

Nu aşteptă să primească răspuns, ci ieşi repede afară. După plecarea tinerei, contesa începu să-şi scoată perlele şi spuse:

- Ce fată drăgălaşă! Mă bucur că a venit.
- **F nna dintre rele mai rlrămire Hnmnitp ne rare le-am**

cunoscut, stăpână. Niciuna dintre celelalte femei n-a fost atât de săritoare ca domnişoara Davita

.în timp ce cobora treptele, Davita îşi spuse cu încântare *ti* avea cam o oră şi jumătate în care putea face tot ce doreşte.

îndată ce alese o carte din bibliotecă – voia neapărat să nu- citească alta cu final nefericit – se plimbă pe malul lacului spunându-şi că i-ar fi plăcut ca tatăl ei să fie acolo, ca să vad; peştii.

„într-o bună zi, ar trebui să sugerez să mă lase să pescuiesc.' La grajduri, fremătă la gândul că dintr-o clipă în alta trebuii să-i sosească un costum de călărie nou-nouţ, pe care i- comandase însăşi contesa.

De când sosise la Sherburn House, în urmă cu tre săptămâni, fiecare clipă i se părea mai palpitantă decât ce; anterioară. Uneori, avea senzaţia că se întorsese acasă, ci Sherburn House era a ei.

în vise, ea sau eroinele care făceau parte din ea, aveau ui trecut din care nu avea cum să lipsească o casă aşa de mare.

Picturile, mobila, miniaturile, pereţii pictaţi, precum ş apartamentele spaţioase faceau parte din visele ei. Rătăcea prii ele, considerându-se drept o contesă de Sherburn. Istori; familiei era şi a ei

.Se adaptase de îndată ce venise. Nu numai că o amuza p< contesă, dar servitorii o nlăceau chiar dacă nu

era conştientă. < tratau ca pe un copil pe care doreau să-l răsfeţe.

- Bucătarul a. făcut această budincă special pentru tine, i mărturisise majordomul într-o seară. Iar menajerele îi făcea icurăţenie fără să le ceară.

- Sunt aşa de fericită, îşi spuse ea în timp ce sw culca.

În rugile ei, îi va mulţumi lui Dumnezeu nu numai pentru că era fericită, ci şi pentru că era în siguranţă.

„Nimeni nu mă poate găsi aici”, îşi tot spusese ea în prima săptămână, încercând să se liniştească.

Apoi, pentru că existau atâtea lucruri cu care să-şi ocupe mintea, începu să uite de Violet, de Gaiety şi de lordul Mundesley.

Privind în urmă, considera că totul începuse ca un vis care se transformase în coşmar. Chiar şi acum se înfiora când îşi amintea clipele când se trezise în acelaşi pat cu marchizul.

Biblioteca familiei Sherburn era impresionantă, majoritatea volumelor fiind vechi şi foarte valoroase. Fiul cel mare al contesei, căruia îi aparţinea conacul, strânsese şi un mare număr de cărţi noi, iar Davita se bucura că are de unde alege.

Contesa avusese doi fii, unul fiind ucis în timp ce lupta în ceea ce ea descria ca fiind „unul dintre micile războaie ale reginei Victoria”. Celălalt, contele de Sherburn, era acum guvernator în Sudan. întrucât era mai mult plecat, acesta o convinsese pe mama lui să vină să locuiască la Sherburn şi să ţină casa în bună stare.

Servitorii lucrează pentru noi de ani buni, îi spusese contesa Davitei. Nu ştiu ce s-ar ii ales de ei, şi ca să fiu sinceră, mă bucur că locuiesc din nou în casa care a fost căminul me

uani de zile.

- Casa este nespus de frumoasă, chiar dacă e modernă.
- Construită pe o temelie veche, îi răspunsese contesa a asprime.

Iar acum, Davita se îndrepta spre celălalt capăt al bibliotecii acolo unde cărţile moderne fuseseră aranjate aşa cum se cuvine

Luă una de pe raft, dar o puse imediat înapoi. Scoase apo un roman de Jane Austin, întrebându-se dacă ar amuza-o p< contesă, sau dacă aceasta o cunoştea deja.

întorcea paginile când auzi pe cineva intrând în bibliotecă ş socoti că era domnul Anstruther, bibliotecarul.

Voia să îl întrebe dacă stăpâna casei citise de curânc „Mândrie şi prejudecată”, dar când ridică ochii, rămase pironiţi locului.

Nu domnul Anstruther se îndrepta încet spre şemineu, c marchizul.

Câteva clipe, crezu că acesta nu e real, că e o plăsmuire i minţii ei, deoarece arăta la fel de chipeş, de impunător şi d(cinic ca în visele ei.

La rândul lui, marchizul fu la fel de surprins s-o găseasd acolo. După o tăcere care păru că ţine o veşnicie, Davita reuşi şi îngaime:

Pe mine.., mă cauţi? De ce... eşti aici

?Marchizul nu-i răspunse, ci se apropie de ea. – Ţi-aş putea pune aceeaşi întrebare. Ce cauţi în casa mătuşi mele?

- Mătuşa... ta? Te rog, te rog să nu-i povesteşti despre mine. Dacă o faci, mă va alunga. Mă simt aşa de fericită... şi de... în siguranţă aici. Te rog! Te rog!

în timp ce vorbea, avu senzaţia că totul e zadarnic şi că va trebui să plece. Iar această plecare ar fi semănat cu izgonirea din rai.

- Auzisem că ai dispărut, dar nu mi-a trecut prin minte că te-aş putea întâlni aici.

- Cine ţi-a spus... că am dispărut?

- Prinţul. Sunt sigur că Violet, prietena ta, aştepta să primească banii în numele tău.

Davita scoase un ţipăt.

- Cum de ai crezut... cum de ţi-ai imaginat că... m-aş atinge de banii tăi? întrebă ea cu vehemenţă. îţi jur că habar n-aveam ce... plănuiseră. A fost îngrozitor, degradant. De aceea am fugit... sperând că nu mă vor găsi niciodată şi că, prin urmare, nu vor mai putea... să te şantajeze. Poate acum, crezând că am făcut parte din complotul lor, vei dori să mă trimiţi la închisoare, spuse ea tremurând.

- Trebuie să ştii că nu doresc ca poliţia să fie implicată în această poveste reprobabilă. Prinţul a

descoperit că ai fugit, iar cu Violet şi lordul Mundesley n-am mai comunicat din noaptea
aceea.

- Mă bucur... enorm... că nu le-ai dat bani. Cum...

adescoperit prinţul că am plecat?

- S-a dus la tine să îşi ceară scuze, aşa cum făcuse şi cu mine, pentru faptul că ne-a târât într-o asemenea poveste. Mundesley îl păcălise, spunându-i că e o glumă fără repercusiuni.
- Nu mai are fotografiile?
- Le-a luat prinţul şi le-a distrus, răspunse marchizul.

Davita simţi un val de uşurare invadând-o. Puse cartea pe masă şi se aşeză pe un scaun.

Cum marchizul continua să tacă, ea zise, speriată:

- Ce... vei face... în privinţa mea?
- Ce vrei să fac?
- Presupun că... vei dori... să plec. Dacă e aşa, te rog să nu-i spui mătuşii tale... ce s-a întâmplat.
- De ce n-ar trebui să afle?
- Pentru că s-ar supăra şi ar fi şocată, aşa cum m-a şocat şi pe mine.
- îţi pasă de ceea ce crede ea?
- Sigur că îmi pasă. A fost aşa de bună cu mine. De curând, mi-a spus că sunt pentru ea ca fiica pe care n-a avut-o.

în timp ce vorbea, ochii i se umplură de lacrimi.

- Dacă nu vei spune nimic, voi găsi eu o scuză... pentru a pleca.
- Şi ce scuză îi vei da?

Davita făcu un gest neputincios cu mâna.

I-aş putea spune că... mă întorc în Scoţia. Dar cu

mcontesa ştie că... nu mai am casă, va trebui să mă gândesc la ceva... foarte convingător. Nu ştiu încă ce ar putea fi.

Acum, lacrimile i se scurgeau pe rochie. Luă o batistă şi le şterse, gândindu-se că e singură şi disperată.

- Ce-ar fi să ne aşezăm şi să-mi povesteşti mai multe despre aceste circumstanţe, zise pe neaşteptate marchizul.

întrucât era mai degrabă o poruncă decât o cerere, Davita se supuse.

- Afirmi că eşti fericită aici, remarcă marchizul.
- Foarte... foarte... fericită.
- Am aflat că tatăl tău era sir Iain Kilcraig, iar Violet fiica mamei tale vitrege. De ce ai venit la Londra? Intenţionai să joci pe scenă?
- Nu, nici vorbă de aşa ceva, răspunse Davita. Mama ar fi fost oripilată de o asemenea idee.
- în cazul acesta, de ce n-ai rămas în Scoţia?
- Trebuia să găsesc de lucru. Tata era înglodat în datorii. Am considerat că îmi va fi mai uşor să găsesc ceva la Londra decât la Edinburgh.

-Astfel, ai cerut ajutor Violetei...

- Nu aveam la cine altcineva să apelez. Rudele mamei trăiesc toate în insulele de vest şi oricum, nu le-am văzut niciodată.

— ruii tuiaL _rt mânui ia lana puie uiu laiiiiua iuav,JAAJiu, ¿iov,

marchizul, ca şi cum ar fi vorbit cu el însuşi.

Davita se întrebă de ce-l interesau toate astea, şi înţelese

,înfiorându-se, că făcuse cercetări, de vreme ce crezuse c şantajează.

- Nu mi-am dorit niciodată să am de-a face cu teatrul Gai< sau cu... lordul Mundesley, spuse ea, înfricoşată.

Felul cum vorbea îl facu pe marchiz s-o privească aspru.

- De ce vorbeşti astfel despre Mundesley? se interesă el.

- Pentru că e îngrozitor, dezgustător şi... viclean, răspun Davita cu vehemenţă.

- Ce a făcut de ai ajuns să-l deteşti?

Davita nu răspunse, dar marchizul sesiză imediat că îmbujorase la faţă.

- Ţi-am pus o întrebare la care aştept răspuns.

Ar fi vrut să-i spună că nu doreşte să vorbească despre as dar cum el o privea, aşteptând o explicaţie, avea senzaţia trebuie s-o facă.

- Mi-a oferit... o casă... în Chelsea, spuse ea abia auzit.

- Nu mă miră. Mundesley e un bărbat imoral. Nicio femt decentă n-ar trebui să-şi asocieze numele cu al lui. Aşa simţea şi Davita. Ruşinată de ceea ce fusese nevoită s spună marchizului, rămase cu mâinile împreunate şi cu cap plecat.

Nu te mai gândi la el, spuse marchizul

.- Aş vrea şi eu, pentru că... mă înspăimântă, îi trecu prin minte că dacă va fi nevoită să plece de la conac Sherburn, lordul Mundesley ar putea-o găsi. Poate soluţia c
mai bună era să se întorcă în Scoţia şi să rămână cu Hector până când domnul Stirling îi găseşte ceva de lucru.

O asemenea perspectivă i se părea aşa de întristătoare, încât zise:

- Cât de repede... ar trebui să plec?
- N-am spus că trebuie să pleci.
- înseamnă că nu-i vei spune mătuşii tale despre mine, ca s-o faci să mă concedieze?
- îţi făgăduiesc că nu voi spune nimic care s-o necăjească pe mătuşa mea.
- Dar... tot vrei să plec?
- Nu, dacă vrei să rămâi.

Davita se însenină la faţă.

- Adică... vrei să spui, bâigui ea, că pot rămâne aici?

Câteva clipe, marchizul tăcu.

Davita adăugă, ca şi cum l-ar fi implorat.

- Te rog, lasă-mă să rămân. Tot ce pot spune, este că regret nespus... ceea ce s-a întâmplat la... petrecere.
- înţeleg acum că n-ai nimic cu această poveste, zise marchizul, înţelegător.

- După cum ţi-am spus, habar n-aveam... ce plănuiseră. Pe de altă parte, dacă aş fi acceptat propunerea lordului Mundesley, acest episod regretabil nu s-ar fi petrecut. În plus,

Violet era foarte supărată, întrucât simţise că lordul este atras de mine

.Avea senzaţia că trebuie să fie cât mai onestă în explicaţiile
ei.

- Nu te mai gândi! într-o bună zi, cineva – şi sper ca acel cineva să fiu eu – îi va da lui Mundesley lecţia pe care merită s-o primească. Până atunci, scoateţi-l din minte.
- E ceea ce doresc şi eu, răspunse Davita cu simplitate.
- Fă-o, atunci!
- Şi... pot rămâne aici... alături de contesă?
- Din punctul meu de vedere, aranjamentul mi se pare convenabil pentru ambele părţi. Atât pentru tine, cât şi pentru mătuşa mea. Până acum, nu prea s-a înţeles cu femeile angajate pe acest post.
- Mi-a spus că erau ca nişte... iepuraşi fricoşi.
- Iar tu nu te-ai speriat? o întrebă el, schiţând un zâmbet.

- Nu, contesa nu m-a speriat, ci tu. Credeam că vei fi extrem de furios pe mine.

-Am fost foarte furios, răspunse marchizul, dar nu neapărat pe tine, mai ales după ce am aflat că ai plecat.

- Ţi-ai dat seama că nu doream să storc bani de la tine.
- M-am gândit ca aceasta trebuie să fi fost cauza plecării tale.

Davita scoase un oftat adânc.

Mă bucur că tc-ai gândit la asta. Dintr-un anumit punct d

evedere, lucrurile au ieşit mult mai bine, chiar dacă nu vreau să mă mai gândesc la cele întâmplate şi nici nu vreau să mai am de-a face cu teatrul Gaiety.

- Cu Gaiety?
- Da. E o lume pe care n-o înţeleg. Katie, mama mea vitregă, ca şi Violet, a fost foarte bună cu mine, dar în acelaşi timp... m-au şocat.

în timp ce vorbea, se gândea la dispariţia lui Katie, ca şi la rochiile şi blănurile acceptate de Violet de la lordul Mundesley.

- Câţi ani ai?
- Optsprezece.
- Şi n-ai mai plecat din Scoţia înainte de a veni la Londra?

Davita scutură din cap.

-Ajunsesem chiar în seara când m-ai văzut la Romano. Totul a fost nespus de ciudat.

Ceea ce i se păruse cu adevărat bizar, fusese comportamentul lui Roşie. Şi de această dată, nu îndrăzni să se uite în ochii marchizului. Obrajii i se împurpurară.

- Să lăsăm totul baltă! N-ar fi trebuit să te amesteci printre asemenea oameni. înţeleg de ce vrei să rămâi aici.
- Chiar pot rămâne? întrebă ea din nou, de parcă i-ar fi fost teamă că se va răzgândi.
- Din punctul meu de vedere, da.
- O, mulţumesc. Poate crezi că e o impertinenţă din partea mea, dar contesa îmi este ca o bunică. îmi face

plăcere să stau cu ea. Fiecare zi petrecută aici mi-a adus şi mai multă fericire.

în timp ce vorbea, marchizul nu-şi lua ochii de la ea. îi venea greu să creadă că o făptură aşa de tânără să fie atât de fericit

ătrăind într-o casă în care nu se mai găsea decât o femeie în vârstă, fără nimeni tânăr prin preajmă.

Totuşi, ochii Davitei nu exprimau decât sinceritate.

După câteva clipe, acesta adăugă:

- Am venit aici s-o întreb pe mătuşa mea dacă pot rămâne peste noapte. Nu am auzit decât ieri că în zonă sunt nişte cai de vânzare şi voiam să îi văd. Mi s-a părut ocazia cea mai potrivită să o salut pe cea pe care am neglijat-o în ultimele trei luni.
- Sunt sigură că mătuşa ta se va bucura nespus să te vadă. Deocamdată, se odihneşte. Abia peste o oră se va trezi.
- E ceea ce nii-au spus şi servitorii, răspunse marchizul. Intenţionam să citesc ziarele care am înţeles ca sunt în bibliotecă şi să dau o fugă până la grajduri.
- Şi eu voiam să dau o raită pe acolo. îmi plac caii şi să-i hrănesc în fiecare zi.
- Ce-ar fi să mergem împreună? Am senzaţia că nu sunt prea antrenaţi, nici bine hrăniţi. îl voi certa pe grăjdarul-şef.

- O, în niciun caz! exclamă ea. Yates e un om extrem de coaştiincios. Te asigur că sunt scoşi la plimbare în fiecare dimineaţă.

De către tine

— ?îvu s-a permis sa-ı ajui, ceea te a ıosı o excciciua experienţa pentru mine. Nu am mai călărit niciodată asemenea animale splendide.

- Văd că ai ajuns să te simţi ca acasă, zise el uşor ironic.Poate crezi că am fost prea insistentă, dar te asigur... contesa a fost aceea care mi-a sugerat să călăresc şi... să fac toate celelalte lucruri.

Marchizul tăcu, iar Davita se întrebă dacă o credea prea îndrăzneaţă, cerând favoruri care nu i se cuveneau.

„Nici nu-i de mirare că mă dezaprobă”, îşi spuse ea mâhnită.

- Vino! zise contele, zâmbind. Ce mai aşteptăm? Davita avea senzaţia că soarele răsare din nou.

Mai târziu, Davita avea senzaţia că visează din nou, că visul nu se va transforma într-un coşmar. Contesa fusese aceea care sugerase să cineze cu marchizul.

- Sunt sigură că nepotul meu nu doreşte să mănânce singur, în plus, vei vorbi şi tu cu cineva tânăr.
- Dar poate el nu vrea...
- Sigur că vrea. Are reputaţia unui bărbat care e întotdeauna înconjurat de femei frumoase.

Davita era aproape sigură că marchizul n-o găseşte

afrăpătnare Lumi Hplnr snrnrinyărnr Hara n rnmnara rn Rnsip

Totuşi, nu exista niciun motiv pentru care să nu accepte

sugestia contesei. în plus, se presupunea că îl întâlnise pentr
uprima dată pe marchiz chiar în ziua aceea.

Urcă pentru a se schimba, neştiind dacă e bucuroasă sau nu de această întâmplare.

„Dacă e plictisit şi mă va trata cu dispreţ?” se întrebă ea.

Se bucura totuşi că poate purta o rochie de seară nouă, pe care şi-o făcuse ea însăşi, după un model din ‚Jurnalul doamnelor”. Banks fusese aceea care găsise material într-un dulap, un material cumpărat cu ani în urmă de la Paris, după cum nu ezitase s-o informeze. în opinia Davitei, era la fel de frumos ca materialele purtate de fetele de la Gaiety. îl tăiase şi-l cususe în camera de croitorie, după ce contesa se dusese la culcare.

Se îmbrăcase cu ea şi era nespus de bucuroasă că era altceva decât rochia cu care marchizul ci văzuse prima dată.

îi era cu neputinţă să se gândească la rochia de mireasă a mamei sale fără a fi cuprinsă de fiori. Acum, însă, era înveşmântată în verde de sus până joa. Rochia era la fel de verde ca ochii ei. Fără să-şi dea seama, ajunsese să arate ca primăvara.

După ce Banks îi aranjă părul, Davita urcă la contesă pentru a-i spune noapte bună.

- E rochia pe care ţi-ai făcut-o tu însăţi?

- Banks a găsit acest material într-un dulap, material cumpărat în urmă cu zece ani. Spuneţi-mi dacă vă place cum arăt.

Eşti foarte atrăgătoare. Adu-mi caseta cu bijuterii

.Davita luă cutia din metal greu de pe şifonier, unde stătea, şi i-o duse contesei. Când o deschise, Davita avu senzaţia că arăta aidoma ca peştera lui Aladin. Contesa scotoci până în fundul casetei, ca să găsească ceea ce căuta.

- L-am purtat când eram de vârsta ta, zise ea. Pune-l! Vreau să văd cum îţi vine.

Era un lănţişor delicat, cu mici smaralde şi diamante în formă de flori.

încântată, Davita alergă imediat la oglindă, să se privească. Abia aşa ţinuta ei era desăvârşită, accentuându-i albeaţa pielii.

- E foarte frumos! îl pot purta în această seară? Voi avea mare grijă de el.
- E un cadou.
- Un cadou? Nu-l pot primi, este prea valoros. Nu trebuie să-mi daţi mai mult decât aţi făcut deja.
- Vreau să-l acceptţi. Mă voi simţi foarte rănită dacă n-o faci.
- Mulţumesc. Sunteţi aşa de bună cu mine. Nu am cuvinte să vă spun cât de recunoscătoare vă sunt.

Ridică mâna contesei şi o sărută, după care spuse:

- Poate într-o bună zi voi putea să mă revanşez, deşi nu ştiu cum.

Ochii i se umpluseră de lacrimi, iar contesa zise:

- Du-te, copilă, şi simte-te bine! Mă emoţionezi peste măsură.

Zâmbind, Davita se duse în salonul albastru, acolo unde oaştepta marchizul, care arăta el însuşi magnific. Acesta c întâmpină cu aceeaşi expresie ironică, ceea ce o stânjeni. Dar pentru că evenimentul anterior o emoţionase prea mult ca să-l treacă sub tăcere, spuse:

- Uite ce mi-a dăruit mătuşa ta. N-am vrut să accept, dar mi-a mărturisit ca s-ar simţi rănită dacă i-aş refuza darul.

în timp ce vorbea, se gândi că poate făcuse o greşeală, iar marchizul o va considera la fel de frivolă ca Violet, care accepta daruri de la oricine.

Spre marea ei uşurare, marchizul se mărgini să spună:

- Cu siguranţă, se potriveşte cu ochii tăi verzi.

- Aşadar, nu ţi se pare... nepotrivit că am acceptat un asemenea cadou valoros?

- După tot ce mi-a spus mătuşa despre tine în această după-amiază, cred că nu ar fi fost frumos din partea ta s-o refuzi.

Davita se însenină la faţă.

- Acum sunt bucuroasă că am acceptat, răspunse ea. E aşa de bună cu mine şi vreau să o fac fericită.

Deşi se temuse că va plictisi, găsiră suficiente subiecte de discuţie, aşa încât timpul trecu pe nesimţite.

Vorbiră mai întâi despre Scoţia, iar marchizul îi povesti cum merge la pescuit în fiecare august şi câţi somoni prinde.

Râul nostru nu e unul cunoscut, dar tata a nrins odat

ăcincisprezece peşti, iar eu zece.

- O recoltă foarte bună aş zice, comentă marchizul zâmbind.Ştia însă, că aidoma unui veritabil sportiv, se bucură la gândul că în ziua lui cea mai bună prinsese nouăsprezece peşti,

- Oare ce cai vei cumpăra mâine? îl întrebă ea la sfârşitul cinei.

- Mâine-seară îţi voi putea spune.

- Te mai întorci după vânzare?

- Nu am deloc chef să mă întorc la Londra la o oră atât de târzie.

- De-abia aştept să aud ce achiziţii ai făcut.

- S-ar putea să le aduc cu mine. Doi dintre grăjdari mă însoţesc.

- Atunci, va fi şi mai palpitant.

Marchizul zâmbi, uşor ironic.

- Nu sunt sigur că e tocmai un compliment.

Pe moment, Davita nu înţelese ce vrea să spună. Abia mai apoi îşi dădu seama că insinuase că ea prefera animalele în detrimentul oamenilor.

- îţi place să fii flatat? îl întrebă ea după o scurtă ezitare.

- Numai dacă e vorba de ceva sincer. N-aş avea cum să nu apreciez un asemenea gest.

- Credeam că nu-ţi pasă ce cred ceilalţi despre tine.

- Ce te face să crezi asta?

- Păi... nari asa de important... de autoritar... de...

Davita se opri, fiind cât pe ce să spună: de aspru. Marchizul însă, insistă

- .Şi mai cum?
- Am uitat ce voiam să spun.
- Nu e adevărat! As vrea să termini propoziţia.
- Când te-am văzut prima dată la Romano, mi-ai părut uşor cinic şi puţin... dispreţuitor faţă de ceea ce se petrecea în jur. Aveam dreptate?

Marchizul o privi cu surprindere.

- Dintr-un anumit punct de vedere, da. însă nu mi-am dat seama că e aşa de evident.
- Poate nu e pentru toată lumea. Nu uita însă că scoţienii sunt spiriduşi.

Marchizul râse.

- înţelegi acum că lumea în care ne-am întâlnit mi se părea tare ciudată. Davita se mărgini să dea din cap, gândindu-se că se referă la Roşie.

După câteva clipe de ezitare, marchizul adăugă:

- De obicei, nu discut asemenea lucruri cu cineva atât de tânăr, dar pentru că erai la Romano în seara aceea şi ai

fost implicată în mod indirect în scenă, vreau să îţi spun întreaga poveste.

Asprimea din glasul lui o făcu pe Davita să spună

- :Nu trebuie. Nu se cuvine să critic şi să iudec. M-ai întrebat ce am simţit, iar eu ţi-am răspuns.

- Şi ai simţit ceva pe care nimeni altcineva nu l-a mai simţit. De aceea vreau să îţi explic de ce eram într-o dispoziţie atât d

eproastă.

Se opri, iar Davitei această conversaţie îi părea extrem de stranie.

Erau izolaţi de ceilalţi, stăteau la o masă luminată de lumânări, iar încăperea care îi găzduia avea pereţii plini de portrete ale înaintaşilor. Parcă se izolaseră pe o insulă, pentru a se îmbarca pentru viitor.

îşi spuse apoi că avea o imaginaţie prea bogată, aşa că se concentra asupra celor spuse de marchiz.

- Pentru că ai intrat într-o lume pe care nu o cunoşteai înainte de propunerea lordului Mundesley, habar n-aveai că – în general – bărbaţii nu se căsătoresc cu

actriţele, ci se bucură de compania lor într-un mod foarte diferit.

Davita înţelese că, de fapt, gentlemenii şi le faceau amante. Nu se putea împiedica să-şi spună că ar fi preferat ca tatăl ei să facă asta în loc s-o ia de soţie pe Katie, care fugise pentru a deveni amanta lui Harry.

- Roşie mi s-a părut foarte frumoasă, ceea ce e adevărat. Abia după ce i-am devenit protector am aflat că e incapabilă să îmi fie credincioasă, deşi e lege nescrisă credinţa femeii faţă de protectorul ei.

Vorbea aşa de degajat, încât Davita nu se simţi stânjenită.

- Mi-a fost cu neputinţă să mai oier un acoperiş deasupra capului unei femei care fuma, bea şi organiza petreceri ia care se râdea pe seama mea. Pe scurt, cam asta e povestea. Roşie n

ua respectat regulile, iar eu i-am dat papucii.

- Chiar nu ai crezut-o când a aspus că se va sinucide?

Marchizul clătină din cap.

- E un şiretlic adeseori folosit de femeile de teapa ei, ca să obţină ceea ce doresc. Dacă te îngrijoreaz soarta lui Roşie, ei bine... am aflat chiar înainte de a părăsi Londra, că aceasta se instalase deja în casa unui membru al Camerei Lorzilor, casă situată în Regent's Park. Proprietarul ei lipseşte frecvent din Londra pentru perioade lungi de timp. Acum, după ce ţi-am dat explicaţiile necesare, cazul este închis. Niciunul dintre noi nu va mai aduce vorba despre el.

Davita oftă.

- Mă bucur că mi-ai spus.
- Mi-ar fi plăcut să nu fi fost nevoit s-o fac, zise marchizul. îţi aminteşti sfatul meu din seara aceea?
- Cum că ar trebui să mă întorc în Scoţia? De fapt, ceea ce voiai să spui, era că pur şi simplu nu ar fi trebuit să vin în sud. Dar în pofida evenimentelor cumplite prin care am fost nevoită să trec, mă bucur că am venit. Dacă nu aş fi facut-o, probabil nu aş mai fi ajuns la reşedinţa Sherburn şi nu aş mai fi stat acum aici, în faţa ta.
- Te bucuri că eşti aici?
- Sigur că mă bucur. Totul e aşa de palpitant!

Când orivirile lor se întâlniră. îi fu cu neoutintă să îsi ia ochii ■din ochii lui.

Capitolul 10

A doua zi, marchizul plecă foarte devreme, lăsându-i un mesaj mătuşii sale în care-i spunea că spera s-o revadă în acea seară, dar la o oră foarte târzie.

Davita era la contesă când i se aduse mesajul şi râse.

- Ar fi ceva neobişnuit ca nepotul meu să stea locului. Nu are deloc astâmpăr. Am auzit că acum se întâlneşte cu o actriţă frumoasă de la teatrul Gaiety.

Vorbea cu atâta satisfacţie, încât Davita simţi că femeia trebuie să fie mândră nevoie-mare de succesul la femei al nepotului ei.

„Probabil că aseară s-a plictisit de moarte cu mine”, cugetă ea oftând.

Cu toate astea, marchizul nu i se păruse plictisit. Vorbiseră mult după sfârşitul cinei, chiar şi pe când se retrăgeau di

nsalonul albastru.

Spre marea ei surprindere, putuse să discute despre oricart subiect obişnuit cu tatăl ei, înainte ca acesta să o ia de soţie p< Katie şi să înceapă să bea.

„Chiar dacă s-a plictisit, se întoarce diseară, şi chiar daci nu-l voi mai revedea, am ce să-mi amintesc”.

Era o zi călduroasă, aşa încât se plimbă călare timp de o oră în vreme ce marchiza primise un masor de la Oxford care să- maseze piciorul.

Contesa îi vorbise despre frumuseţea casei nepotului ei.

- Sunt sigura că ţi-ar plăcea, îi spusese ea. A fost restaurat; la mijlocul secolului al optsprezecelea, dar casa e mult ma veche.

- Sunt sigură că nu mi-ar plăcea mai mult decât îmi plac< această casă.

~ Tu pune-i întrebări despre ea. E foarte mândru d< înaintaşii lui, iar eu i-am spus de nenumărate ori că a sosi vremea să se căsătorească şi să îşi întemeieze o familie.

Vorbele contesei o loviră din plin. Viitoarea soţie ; marchizului i se părea o mare norocoasă nu pentru că avea < casă şi o moşie mare, ci pentru că va avea ce să vorbească ci soţul ei.'

„Dacă aş mai rămâne încă o săptămâna aici, aş fi mult mabine informată după plecarea lui”.

Presupuse că a doua zi, poate chiar dimineaţă, acesta se v;întoarce la Londra, iar casa i se va părea goală.

Dar mai era şi seara, iar ea şi-ar fi dorit să aibă o altă rochie cu care să se îmbrace.

„Nu că ar observa cum m-am îmbrăcat”, îşi spuse ea.

Orele treceau foarte lent, aşa încât – în loc să meargă la lac – aşa cum proceda întotdeauna, se duse la grajduri.

-Ai spaţiu pentru caii pe care îi va aduce stăpânul? îi întrebă ea pe Yates

- E loc berechet, pentru încă vreo cinci-şase, îi răspunse el. Dar nu cred că va veni cu mai mult de doi-trei.
- Sunt sigură că vor fi nişte animale de soi, zise Davita.
- Şi eu cred la fel. Stăpânul e un adevărat expert.

Davita îi hrăni cu mere şi cu morcovi, mângâindu-i pe fiecare, ca întotdeauna.

După aceea, ieşi de la grajduri şi o luă peste podul care se :nălţa peste lac.

Curând, văzu o trăsură apropiindu-se. îşi spuse, dezamăgită, :ă era cineva care venea în vizită la contesă. Se grăbi să o ia înapoi.

în mod voit nu întoarse capul, apropiindu-se de nişte :ăprioare oprite la poalele unui copac. Se întrebă cât de mult se ^utea apropia de el, astfel încât să nu le sperie.

Instinctul îi spuse că e cineva prin preajmă. întoarse capul

>i-l văzu pe lordul Mundesley. Davita era incapabilă să se mişte, întrucât i se părea c

ăbărbatul din faţa ei nu e real. Totuşi, pălăria, mustaţa, felul de a se purta, gesturile, totul arăta că nu e o nălucire, ci o persoană în carne şi oase.

Abia când ajunse lângă ea, se gândi să fugă, dar era prea târziu.

-Aici erai! exclamă el cu satisfacţie. Am avut nevoie de foarte mult timp până să te găsesc, dar am reuşit până la urmă. întotdeauna reuşesc.

- Ce vrei? Ce cauţi aici? îngăimă Davita.
- Pe tine. Te înşeli dacă tu crezi că am uitat cum arăţi.
- Lasă-mă în pace! Nu ai fiiciun drept aici. Nu doresc să te mai văd... nici pe tine, nici pe Violet.

Lordul Mundesley zâmbi răutăcios şi o privi ameninţător. Apoi, ca şi cum paloarea chipului ei, părul roşcat şi ochii verzi îl atrăgeau irezistibil, spuse pătimaş:

- Te doresc, Davita! Te-am dorit de când te-am văzut prima dată şi te voi avea.

Ea scoase un ţipăt.

Doar nu crezi că gazda ta, contesa Sherburn, o doamnă

foarte respectabilă, te va mai ţine după ce va afla despre comportamentul tău la Londra, despre incursiunile tale la teatrul Gaiety

.- Mă... şantajezi...

- Voia să pară ameninţătoare, pentru că lordul Mundesley o sperie, dar vocea îi era pierită, iar el vedea prea bine că tremură.Am cheltuit o mulţime de bani pe detectivi ca să te găsesc. Într-un târziu, aceştia au reuşit să îţi dea de urmă. Iar acum, că te-am găsit, îţi sugerez să te comporţi ca o fată cu bun-simţ şi să te întorci cu mine la Londra. Voi avea grijă de tine, aşa cum ţi-am promis.

Davita scoase un urlet ca un animal prins în cursă, şi înercă să fugă. Era însă prea târziu.

Lordul Mundesley o prinse de mână şi nu îi mai dădu drumul, chiar dacă ea încerca să se elibereze din strânsoare.

- Dă-mi drumul! Dă-mi drumul! striga ea.

Ştia că încercarea ei de a se elibera îl îndârjea şi mai mult, iară a mai pune la socotealã că era mult mai puternic decât ea.

- Te voi învăţa să mi se supui şi să mă iubeşti, zise el.
- Te urăsc! Te urăsc! încercă ea să spună.

Dar cuvintele refuzau să-i iasă pe gură, întrucât el încerca s-o sărute.

începu iar să strige, chiar dacă gestul ei era ineficient.

Dintr-odată, o voce furioasă strigă:

- Ce naiba crezi că faci?

în ultima clipă, era salvată.

Lordul Mundesley îi dădu drumul şi se întoarse. Davita se prăbuşi în nesimţire la pământ.

- A sosit vremea să primeşti o lecţie, Mundeslev! De data asta, mă voi asigura că o primeşti.

în timp ce vorbea, îl plesni peste faţă. Pălăria lordului căzu

,iar acesta ridică pumnii să se apere. Marchizul îl lovi din nou. Ducele se poticni, fără să cadă.

- Să te ia naiba, Vange! exclamă el. Dacă vrei să te lupţi, fă-o ca un gentleman, cu pistoale.

- Nu eşti gentleman şi nu te comporţi ca atare, ripostă marchizul.

Spunând acestea, îi trase una în bărbie, facându-l să se prăbuşească la pământ.

Lordul era prea uimit ca să-şi revină, dar când o făcu, îl văzu pe marchiz privindu-l ameninţător.

- Şterge-o imediat de aici. Altminteri, voi avea grijă să fii transportat pe o targă.

Lordul Mundesley înjură de mama focului.

- Scapi aşa de uşor din cauza vârstei, dar dacă te mai apropii de Davita, îţi voi face viaţa un iad. E clar?

Lordul Mundesley scoase o altă înjurătură, dar marchizul nu mai stătu să-l asculte. Se întoarse spre Davita, care era tot la pământ, într-o stare care provoca milă.

Marchizul o ajută să se ridice, şi o sprijini până când ajunseră la drum. Tremura, dar braţele lui o făceau să se simtă protejată.

Lângă trăsura lordului Mundesley se afla şi cea a marchizului. Acesta o ajută să se urce pe bancă şi luând frâiele de la băiatul care-l însoţise, îi spuse:

- Du-te acasă, Jim!

Prea bine, stăpâne

.Marchizul dădu bice cailor, iară măcar să privească înapoi. Când ajunseră aproape de lac, n-o luă pe pod, ci coti spre pădure. Nu opri trăsura decât în clipa când se asigură că nu-i mai vede nimeni.

Davita tremura din toate încheieturile.

- Totul e bine! o liniști el. Eşti în siguranţă.

Davita izbucni în plâns.

- Se va răzbuna. îi va spune... contesei despre... mine şi va trebui să plec. Nu mă va lăsa în pace.

Vorbea incoerent, dar marchizul înţelese. Acesta o strânse încet în braţe.

- Ţi-am spus că totul e bine acum. Mundesley nu va face nimic din ceea ce ai spus. Nu-i voi permite.

- Cum l-ai putea opri? A angajat detectivi care să mă caute. Oriunde m-as ascunde, mă vor căuta.

Vocea ei trăda disperare, întrucât se vedea hăituită de lordul Mundesley întocmai ca o vulpe.

- Nu mai plânge! Vreau să stăm de vorbă.

Poate că era ultima dată când mai vorbea cu el, se gândi tânăra. Cu un efort supraomenesc, îşi înăbuşi lacrimile, îşi scoase batista şi se şterse pe obraji.

El îi spuse cu blândeţe:

- Arăţi ca cineva care are mare nevoie de ajutor. De cineva

care să aibă grijă de tine. De unde să anticipez că se poate întâmpla una ca asta? Şi totuşi, am venit acasă pentru că a

msimţit că e nevoie de mine.

- Am nevoie disperată de tine, şopti Davita. Cumva... am ştiut că vei veni mai devreme.
- De aceea ai luat-o pe jos?

Ea plecă privirea.

- Am sosit la timp, iar lordul Mundesley nu îţi va mai face nicio problemă.
- Ba o va face. Cum l-ai putea împiedica, în timp ce eşti plecat?
- Luând u-te cu mine, spuse marchizul.

Ea avu senzaţia că nu auzise bine.

- E prea devreme şi nu am vrut să ţi-o spun acum, dar de când te-am văzut, n-am mai putut să te scot din minte. Cred că ţi-ai dat seama că împărtăşim aceleaşi sentimente.

La început, Davita crezu că visează, dar imediat îi încolţi în minte un alt gând: dacă îi făcea o propunere similară aceleia a lordului Mundesley?

întoarse capul.

Ca şi cum ar fi simţit ce gândeşte, marchizul spuse:

- Ceea ce îţi sugerez, este că singura modalitate prin care poţi fi în deplină siguranţă pentru restul vieţii este să te căsătoreşti cu mine.
- Mă... ceri în căsătorie? întrebă ea, cu respiraţia tăiată.

Voi avea grijă de tine şi te voi apăra nu numai de Mundesley, ci de toţi ceilalţi ca el. îţi făgăduiesc că nu vei ma

iajunge în culise la Gaiety sau la Romano.

- Nu e... cu putinţă! îngăimă ea.

Davita tremura, iar ochii îi străluceau.

- Va trebui să te fac să crezi că e cu putinţă. Mai întâi, aş vrea să ştiu ce simţi pentru mine.

- Nu-mi vine să cred că vrei să te căsătoreşti cu mine. Eşti grozav, iar când te-am văzut prima dată, mi s-a părut că eşti tot ce poate dori o femeie la un bărbat.

- Te-ai gândit la mine?

- Cum altfel? După noaptea aceea îngrozitoare, credeam că mă urăşti.

- Bănuiam că n-ai nicio legătură cu acel complot, iar când ai dispărut, am fost sigurr.

- Voiam să-ţi cer iertare.

- Te iert, dacă îmi spui ce simţi pentru mine.

- Te iubesc, şopti ea în timp ce i se cuibărea la piept. Nu mi-am dat seama că e vorba de iubire, iar discuţia de aseară a fost cel mai minunat lucru din viaţa mea.

- Pe viitor, vom fi mereu împreună.

Spunând acestea, buzele lui le atinseră pe ale ei, apoi sărutul deveni mai pasionat.

- Te iubesc! Te iubesc! exclamă ea când, în sfârşit, el îi dădu drumul.
- Şi eu te iubesc, draga mea.

Cum de mă iubeşti, având în vedere că sunt atâtea feme

ifrumoase în viaţa ta?

- Când te-am văzut prima dată în lojă, mi-am spus că eşti diferită de toate femeile pe care le cunoscusem până atunci.
- În lojă? exclamă tânăra, uimită.
- Mă uitam cu binoclul prin sală şi te-am văzut privind spectacolul cu încântarea unui copil care vede pentru prima dată un spectacol de pantonimă.
- Habar n-aveam că erai acolo.
- Mi-ai părut mult mai atrăgătoare decât toate fetele de pe scenă, iar când te-am revăzut la Romano mi-ai părut chiar mai frunoasă decât erai privită de departe.
- Mi-ai spus să mă întorc în Scoţia.
- Nu suportam gândul ca un asemenea loc să-ţi schimbe caracterul. Am atâtea să te învăţ, draga mea. Iar tu ai atâtea de învăţat despre dragoste. Slavă Cerului că ai fugit 1a timp.
- Credeam că n-am să te mai revăd.
- Şi eu la fel. Nu numai Mundesley te căuta, ci şi eu. Soarta mi-a fost favorabilă. Te-am găsit în locul unde mă aşteptam cel mai puţin să te văd: în biblioteca de la conacul Sherburn.
- Am crezut că mă vei alunga.

- Nu-mi mai încăpeam în piele de bucurie că te-am găsit, dar voiam să mă asigur că nu eşti implicată în niciun fel în jocul murdar al lui Mundesley.
- Mi-a fost aşa de ruşine!

Nu te mai gândi la asta! Pe de altă parte, acest concurs d eîmprejurări a făcut să ne cunoaştem.

- Chiar vrei să te căsătoreşti cu mine?
- Mătuşa mea va fi în al nouălea cer, chiar dacă te va pierde. Rudele mele vor fi şi ele bucuroase, întrucât mă presează de multă vreme.
- Te vor căsătorit?
- Vor să am o soţie şi un moştenitor. Mi-e greu să-ţi explic, dar cred că eşti femeia pe care am căutat-o dintotdeauna. O femeie diferită de cele cu care mă distram. Când te-am văzut prima dată, mi s-a părut că eşti învăluită în lumină.
- Sunt aşa de fericită, încât am senzaţia că trăiesc un vis.
- Şi eu la fel. Voi avea grijă de tine pentru totdeauna, frumoasa mea.

Sfârşit